Tradičné krestanstvo

Ewald Frank

Obsah

Tradičné krestanstvo....4

PREDHOVOR....4

ÚVOD....6

1. kapitola PREVEROVANIE – AKTUÁLNY DUCHOVNÝ VÝSKUM....8

2. kapitola PRVOTNÉ KRESŤANSTVO A NASLEDUJÚCE ČASOVÉ OBDOBIA....17

3. Kapitola TRAGICKÉ ODKLONENIE – ZAČIATOK DEJÍN SKAZY....23

4. Kapitola NEOPODSTATNENÉ NÁROKY PÁPEŹOV....31

5. kapitola KTO JE MÁRIA?....38

6. kapitola ČO JE MARIÁNSKY KULT?....42

7. kapitola REFORMÁCIA – NOVÝ ZAČIATOK....50

8. kapitola BOŽSTVO....54

9. kapitola VLASTNÉ SVEDECTVO BOŽIE....59

10. kapitola DUCHOVNÉ TELO BOŽIE....61

11. kapitola SLÁVA PÁNOVA....64

12. kapitola …Z BOHA VYŠIEL....65

15. kapitola JEŽIŠ JE PÁN....71

16. kapitola KTO JEŽIŠA VYZNÁ… SPRÁVNE ALEBO FALOŠNÉ VYZNANIE ?....74

17. kapitola ČLOVEK JEŽIŠ KRISTUS....78

18. kapitola KRST....84

19. kapitola VEČERA PÁNOVA....92
20. kapitola PÁD DO HRIECHU....99
21. kapitola OSPRAVEDLNENIE....107
22. kapitola OBNOVENIE A ZNOVUZRODENIE....112
23. kapitola POSVÄTENIE....117
24. kapitola KRST DUCHOM....122
25. kapitola VYVOLENIE — PREDESTINÁCIA (PREDURČENIE)....132
26. kapitola JEDEN DEŇ BOŽÍ — TISÍC ROKOV....139
27. kapitola RÍMSKA SVETOVÁ RÍŠA A JEJ OSOBITNÝ VÝZNAM V POSLEDNOM ČASE....147
28. kapitola Dôsledky a tajuplné číslo 666....171
DOSLOV....182
POUŽITÁ LITERATÚRA....183

Tradičné krestanstvo

PRAVDA ALEBO KLAM?

Ak by viac nemalo platiť Tvoje Slovo, na čom by spočívala moja viera? Nejedná sa mi o tisíce svetov, ale o to, činiť Tvoju vôľu

(N. L. Graf v. Zinzendorf)

PREDHOVOR

Pretože sa v Európe zreteľne rysuje vzájomne previazané náboženské a politické usporiadanie s celosvetovým významom, pokladám za nutné o tejto téme písať. Som presvedčený o tom, že práve teraz je táto mnou preberaná oblasť veľmi aktuálna. Nič časovo aktuálnejšie pravdepodobne teraz ľudom nemôže byť sprostredkované. Ak sa chceme však dostať k jadru týchto vecí, musíme sa jednotlivo zoznámiť s problematickými témami a jednoznačne vysvetliť historické fakty: Vývoj kresťanstva musí byť nanovo objasnený od jeho počiatku. Vidím, že práve teraz nastala tá správna chvíľa oboznámiť s pravdou širokú verejnosť. Snažil som sa písať jednoduchým, pre všetkých zrozumiteľným spôsobom a úmyselne som nepoužíval teologické a filozofické odborné výrazy.

Keďže bude táto kniha vydaná v rôznych jazykoch a krajinách, chcel by som poznamenať následujúce: rešpektujem všetky náboženstvá a svetové názory, aj keď som iného presvedčenia. Toto som tiež na svojich misijných cestách vo viac ako 100 krajinách vždy dokazoval. Primeraná úcta ku všetkým ľudom by mala byť samozrejmosťou, a to i v prípade, že nám je ich viera a ich spôsob jednania cudzí, alebo sa nám zdá zvláštny. Ak je pre viac ako 800 miliónov vaišnavistov krava svätá, potom je to potrebné akceptovať. Ak si ortodoxní vaišnavisti ráno potierajú čelo popolom z posvätného kravinca, potom im v tom nikto nemôže brániť. Ak náboženstvo sikhov (náboženská sekta)

vyžaduje, aby si každý, predtým ako vstúpi do Zlatého chrámu v Amritsare, vyzul obuv a umyl nohy, tak to musí urobiť každý, kto chce tento chrám navštíviť. V moslimských mešitách a rovnako aj v chrámoch iných náboženstiev som vždy dodržiaval tamojšie zvyky.

Aj v kresťanských kruhoch som mal skoro vždy otvorené dvere a mohol som hovoriť v rôznych zhromaždeniach a na nadkonfesných konferenciách po celom svete, v najrôznejších cirkvách a zboroch. Aj v rímskokatolíckom kostole v Južnej Afrike, v ktorom som kázal, som sa podriadil predchádzajúcemu priebehu bohoslužby. Zásadne rešpektujem každý svetonázor a uznávam právo každého človeka na to, aby sa sám rozhodol, čomu chce veriť a čo chce činiť.

Niekoľkokrát som videl, ako v chráme Svätého Petra v Ríme ľudia zo všetkých krajín sveta v núdzi svojej duše márne bozkávali nohu Petrovej sochy. Tam i na iných miestach som videl ešte mnoho iného. Pri tom všetkom sa ma často zmocňovala hlboká ľútosť, pretože súcitím s ľudmi. V tejto knihe se bude pojednávať o tom, čo je z biblického hľadiska správne, a bude to porovnané s tým nesprávnym. Prenechávam na samotného čitateľa, aby si sám o všetkom vytvoril vlastný názor.

Bolo nevyhnutné, aby som v prvom rade na základe Božieho Slova (Biblie) predstavil rímsko-katolícku „svetovú inštitúciu“ a konfrontoval ju so Svätým Písmom, pretože iba vo svetle Božieho zjavenia sme schopní vidieť pravdu a len tak budeme mať možnosť rozoznať klamstvo a blud.

Samospasiteľný nárok rímskokatolíckeho náboženstva bol viac alebo menej, hlasito alebo potichu prevzatý všetkými ostatnými kresťanskými konfesiami. Všetky chcú spasiť svojím spôsobom, ale práve to nie je možné. Ak sa nejaká cirkev odvoláva na Krista, Petra a apoštolov, tak musí byť podrobená skúške, ktorá môže tento nárok potvrdiť alebo vyvrátiť.

Všetkým čitateľom prajem požehnanie všemohúceho Boha.

ÚVOD

V našej dobe nie je jednoduché hovoriť s ľudmi o Bohu a o viere. Jedni to považujú za niečo prežitého a úplne zastaralého, iní hľadajú to božské v sebe a v prírode, ďalší zasa existenciu Boha popierajú. A potom sú ešte takí, ktorí hovoria len o vyššej moci. Ale v prípade katastrof sa aj tí, ktorí o sebe tvrdia, že neveria, pýtajú: „Prečo Boh dopustí to a ono?“

Od tej doby, čo sa otvorene zverejňuje, čo všetko sa dialo a deje v Božom mene pod rúškou náboženstva, stále viac ľudí stráca svoju dôveru v spravodlivosť, pretože stavajú Boha a náboženskú inštitúciu na rovnakú úroveň. V priebehu dejín už historici v mnohých knihách zdokumentovali rôzne neprístojnosti vykonané počas storočí, ale to, čo odvážni autori odhalili práve v poslednej dobe, je otrasné.

Vo všetkých náboženstvách však existujú ľudia, ktorí sú si vedomí toho, že existuje nielen pozemská, ale aj nadpozemská oblasť. Je zrejmé, že človek sa nerodí preto, aby zomrel, ale aby žil.

Vlastne je iba málo tých, ktorí sú skutočne presvedčení o tom, že smrťou všetko končí; ale i tí zistia, najneskôr v hodine smrti, že sa mýlili.

Každý človek se narodí v konkrétnej zemi s určitým náboženstvom alebo svetonázorom či ideológiou, o ktorej sa potom domnieva, že je správna.

Takmer nepochopiteľný pokrok – vývoj od konského povozu k najmodernejším nosným raketám, od kočiša ku kozmonautom – potvrdzuje, čo Boh o ľudoch pred skoro šiestimi tisíckami rokmi povedal: „*…im teraz nebude prekazené v ničom z toho, čo si zaumienili robiť.*“ (1. Mojžišova 11:6) Následkom toho je, že človek čím ďalej tým viac verí sám sebe a svojim schopnostiam a zároveň o Bohu a Jeho Slove stále silnejšie pochybuje a odmieta ho.

Boží protivník už v záhrade Eden otázkou: „Či Boh naozaj povedal…?“ zasial pochybnosť o Slove Stvoriteľa, ale Jeho existenciu nepoprel. Dnes ten istý protivník inšpiruje

vzdelaných ľudí k vzbure proti Stvoriteľovi skrze tie najrozmanitejšie argumenty v ich intelektuálnych a vedeckých úvahách. Mnohí o Božom Slove pochybujú, pretože hľadia na ľudské zlyhania tých, ktorí o sebe tvrdia, že Boha reprezentujú.

Kto je presvedčený o tom, že celé stvorenie vzniklo bez Stvoriteľa akýmsi veľkým treskom, mal by si niekedy dobre popozerať miesto, kde došlo k explózii. Kto verí tomu, že sa všetky živočíchy vyvinuli z jednej prvotnej bunky, musí tiež povedať, kto dal tejto prvotnej bunke život! Kto zastáva evolučnú teóriu, musí tiež vysvetliť, prečo ešte existujú všetky možné nižšie čeľade živočíchov, ak sa predsa všetko vyvíjalo ďalej. Stvoriteľ povedal: „Všetko nech plodí podľa svojho druhu!“, a tak je tomu až dodnes. Každý na svet prichádzajúci život je denne miliónkrát sa opakujúci stvoriteľský zázrak.

Tvrdenia, ktoré vedú pomimo stále nanovo preukázanej skutočnosti, pochádzajú z rovnakého prameňa a majú ten istý cieľ, totiž učiniť biblický popis stvorenia nevierohodným a prehlásiť Stvoriteľa za zbytočného.

Pozoruhodná je aj nasledujúca skutočnosť: Bohom poslaní proroci nezaložili žiadne náboženstvo, ani nevstúpili do dejín ako zakladatelia určitého vieroučného smeru. Ani Enoch ani Noe, ani Abrahám ani Mojžiš, ani Eliáš ani Izaiáš – žiadny prorok, ktorého Boh skutočne poslal, nezaložil žiadne náboženstvo. Táto skutočnosť má nesmierny význam. Oni všetci len podávali ďalej to, čo obdržali od Boha. Preto tvorí celý Starý zákon jeden harmonický celok. Bol len Jeden, ktorý hovoril a pôsobil, a síce Boh – Pán, ktorí zveroval Svoj plán tým, ktorých On sám povolal. Títo muži boli Jeho hlásnou trúbou, tlmočníkmi. Žili v rôznych dobách a podľa miery Božieho poverenia prispeli svojim podielom v proroctve k doplneniu predpovedaného spasiteľského plánu. Napriek tomu, že vystupovali v rôznych storočiach a tisícročiach, nenájdeme v ich písomných záznamoch žiadny rozpor, ale naopak dokonalý súlad.

Ani Bohom poslaní apoštolovia neboli zakladatelia náboženstva. V pokore a jednoduchosti mocne dokázali, že sa starozákonné proroctvá do najmenšej podrobnosti naplnili. Pokiaľ sa však jednalo o založenie a budovanie Cirkvi, to celkom prenechali Pánovi slávy, ktorý povedal: „Ja budem budovať Svoju Cirkev…“ ON to neprenechal apoštolovi Petrovi, ani Pavlovi, ani nikomu inému. Ustanovil však v Cirkvi ku vzdelaniu rôzne služby (Efezským 4:11; 1. Korintským 14:28 a iné). Biblická Cirkev nie je ľudmi zorganizovaná inštitúcia, ale živý organizmus. Ona je jediným Božím duchovným zriadením na Zemi a pozostáva z vykúpených a omilostených ľudí. Je nazývaná tiež Božím chrámom (Efezským 2:21), alebo Božím domom (Židom 3:6). Boh neprebýva v žiadnom chráme postavenom ľudmi, ani v sakrálnej (posvätenej) budove (Izaiáš 66:1–2; Skutky 7:48–49). ON prebýva len v srdciach tých, ktorí sú Jeho. Preto je nutné, aby sme sa vrátili k tomu pôvodnému – k počiatku – a aby sme sa skutočne dozvedeli, čo je Cirkev Božia (1. Timoteova 3:15), čomu verí, čo učí, ako krstí atď. Na toto dáva odpoveď iba Kniha pravdy – Božie Slovo. Na tomto základe a v zodpovednosti pred Bohom je písaná aj táto kniha.

Z mnohých prekladov Biblie, ktoré všetky majú svoje prednosti, som sa rozhodol pri uvádzaní biblických miest používať takmer výlučne preklad, ktorý spracoval Dr. Hermann Menge.

1. kapitola PREVEROVANIE – AKTUÁLNY DUCHOVNÝ VÝSKUM

K otvorenému vyjadreniu ma povzbudila skutočnosť, že dnes už nič nie je prijímané jednoducho tak, ako je to podávané. Ako výstižný príklad môžeme uviesť konanie masmédií zo septembra 1988, keď sa jednalo o takzvané „Turínske plátno“. Storočia bolo považované za absolútne pravé a bolo uctievané ako relikvia (pozostatok svätých, v tomto prípade Ježiša Krista). Pravosť tohoto plátna bola skúmaná v Anglicku, v Spojených štátoch a vo Švajčiarsku. Odrazu bol celý svet prekvapený, keď všetky tri miesta nezávisle na sebe dospeli k rovnakému záveru: Toto

plátno pochádza zo stredoveku a v žiadnom prípade nie je pohrebným závojom Ježiša Krista. Napriek tomu boli ľudia vyzvaní, aby tento falzifikát naďalej uctievali ako relikviu, a tak zotrvávali vo verejne odhalenom blude.

V októbri 1988 vykonal poslanec Dr. Ian Paisl zo Severného Írska v Európskom parlamente v Štrasburgu niečo, na čo si nedovolil žiadny protestant od doby reformácie. Vztýčil plagát s nápisom „Ján Pavol II — Antikrist“ a spôsobil rozruch, pretože protestoval proti vystúpeniu pápeža. Médiá o tom informovali, väčšina denníkov zverejnila správu a fotografiu na prvých stránkach. Ďalší deň o tom hovorilo už iba málo z nich a potom všetci zasa prešli ku každodennému poriadku. Denne prichádza predsa mnoho nových správ.

Ako učenci, tak ani laici žiaľ nikdy nerobili rozdiel medzi Bohom a náboženskými inštitúciami, ktoré sa samy označujú za cirkvi, a pretože sklamanie z Bohu pripisovaných inštitúcií bolo také veľké, mnohí sa zriekli oboch. Je to smutný, poľutovaniahodný a nesprávny záver, ktorému padli mnohí za obeť. Nikdy nezabudnem na jeden večer v kibuci vzdialenom asi 15 km od Jeruzalema. Ako vedúci výpravy som po večeri zhromaždil našu skupinu ku krátkej pobožnosti. Pridružili sa k nám ešte aj iný hostia, medzi nimi aj Židia, čo som privítal. Prečítal som niekoľko miest zo Starého Zákona a ukázal som ich naplnenie v Novom Zákone. Náhle jedna Židovka, ktorá sa prisťahovala z Varšavy, s vnútorným pohnutím zvolala: „Nový Zákon som čítala a verila by som, že Kristus je náš Mesiáš, keby nebol katolík. Lebo Poliaci, ktorí sú silní katolíci, nám spôsobili mnoho utrpenia.“ Tento výrok nás ohromil. Potom som jej vysvetlil: „Mesiáš nebol katolík. ON bol Spasiteľom, ktorý prišiel v ľudskom tele. Ani Mária nebola katolíčkou. “ Toto nemohla pochopiť.

Práve v náboženskej oblasti je nevedomosť ohromná. Kresťanstvo sa bez živého a osobného vzťahu ku Kristu stalo náboženstvom, ktoré je, ako mnohí tvrdia, ópiom ľudstva. Táto

kniha by mala odkryť všetko nebiblické, čo sa nesprávne označuje ako „kresťanské“, a ukázať, že náboženské legendy zostávajú tým, čím sú, bez ohľadu na to, kedy vznikli.

Ak sa jedná o vieru v Boha a Jeho plán s ľudstvom, musíme sa obrátiť na Knihu všetkých kníh. Výrok „Neverím ničomu a nikomu!“ je správny iba ak sa týka ľudí, ale na Všemohúceho a Jeho Slovo sa vzťahovať nemôže. ON je a zostane tým jediným vierohodným. Jeho Slovo je naplnená, potvrdená pravda, a preto je našou absolútnou, nado všetky pochybnosti vyvýšenou istotou. Boh nie je mŕtvy, ako niektorí tvrdia, On žije a všetko čo má život, žije skrze Neho. Jeho Slovo je dnes, rovnako ako v minulosti, živou realitou.

Vo všetkých dobách existovali ľudia, ktorí mali splniť zvláštnu úlohu. V dejinách ľudstva vynikali a až dodnes vynikajú básnici a skladatelia, králi a cisári, vojaci a politici až po štátnikov. Rovnako je to aj vo vede a výskume. Mohli by sme uviesť dlhý zoznam známych vynálezcov, bez ktorých by náš súčasný svet vypadal úplne inak. Práve tak existovali v období Starého a na počiatku Nového zákona Boží muži, ktorí museli počas svojho života naplniť mimoriadnu úlohu v priebehu dejín spásy. Od odchodu apoštolov až po koncil v Nicei (325 po Kr.) taktiež vynikali určité osobnosti. Aj v stredoveku existovali ľudia, ktorí zohrali v histórii náboženstva dôležitú úlohu. Medzi najznámejších patria tí, ktorí pôsobili od času reformácie.

Muži, ktorých Boh zvláštnym spôsobom omilostil, mali vždy celosvetové poverenie, ktoré presahovalo všetky cirkevné a náboženské hranice a bolo určené pre všetkých ľudí. Tak je to v súlade s posledným všetko zahŕňajúcim misijným príkazom: *„Preto choďte do celého sveta, učiac všetky národy…“* Kto je skutočne Bohom poslaný, zvestuje Božie Slovo v súlade so všetkými prorokmi a apoštolmi. Kto prináša nové učenia a takzvané „zjavenia“, ktoré v skúške Písmom neobstoja, automaticky sa diskvalifikuje. Boh si nemôže odporovať, ani nemôže Svoje predsavzatia meniť. Pri všetkom, čo sa koná a učí, sa musíme pýtať: „Naozaj to súhlasí? Je to tak napísané?“ alebo „Čo na to hovorí Sväté Písmo?“

Nezaujímajú nás predstavy ľudí, ale to, čo Boh oznámil skrze mužov, ktorých počuteľným hlasom povolal do Svojej služby. To boli na jednej strane starozákonní proroci, ktorí mali dopredu oznámiť priebeh spásnych dejín. Úlohou apoštolov bolo dokázať, že sa tieto v minulosti dané proroctvá naplnili. Svojou službou prispeli – každý podľa svojho povolania a poverenia – k tomu, aby nám objasnili Božie predsavzatia a Jeho spásny plán. V Svätom Písme to je zaznamenané a zachované, a preto prehovára živé Slovo ešte dnes ku všetkým, ktorí sa nechajú osloviť Jeho Duchom. Nie je nutné, aby jeden druhému niečo vysvetľoval a objasňoval, stačí, keď všetci zo srdca veria tak, ako hovorí Písmo a tak sú vyučovaní Bohom skrze Jeho Slovo (Izaiáš 54:13; Ján 6:45). Tu nie je vykladané učenie nejakej konfesie alebo denominácie, nehovoriac o sekte, ale stanovisko Božie tak, ako nám bolo zanechané v Jeho Slove.

Kto skúmal dejiny náboženstva, vie, ako rozdielne popisujú historici rovnaké časové obdobia, rovnaké osoby a udalosti. V téme, o ktorej sa diskutuje, nie je nič nové. Čo však biblicky veriaceho kresťana bolí, je skutočnosť, že sa pri kritickom skúmaní pochybuje aj o Novom zákone. Pre vec samotnú predsa nie je ani rozhodujúce, či boli jednotlivé časti Nového Zákona, evanjeliá a listy najprv napísané v hebrejskom, aramejskom alebo gréckom jazyku a až neskôr šírené v gréckom jazyku ako celý kánon (súbor). Isté je, že Boh sám sa priznáva k Židom. Mojžiš a Áron mali povedať faraónovi: „Pán, Boh Židov, sa nám zjavil…“ (2. Mojžišova 3:18) Bolo preukázané, že Ježiš Kristus nehovoril grécky, ale aramejsky, teda židovským nárečím. Či to bolo vzdelané alebo nevzdelané, o tom nech sa dohadujú medzi sebou učenci. Pre nás je dôležité, že zmŕtvychvstalý Pán hovoril hebrejsky. Tak to dosvedčuje Pavol: *„A keď sme všetci padli na zem, počul som hlas, ktorý mi vravel hebrejským nárečím: ‚Saule, Saule, prečo ma prenasleduješ?‘“* (Skutky 26:14)

Ani argument, že v obehu boli aj iné listy, v žiadnom prípade neznehodnocuje tie pravé. Samozrejme, že v dobe prvotných kresťanov mohli apoštoli alebo iní pisatelia napísať ďalšie listy. Lukáš nás hneď v 1. verši informuje o tom, že sa udalosti snažili

spísať mnohí. Určite existovali ešte aj iní spravodaji. Avšak to, čo sa označuje ako „novozákonné apokryfy“, vzniklo až neskôr. Pán sám sa ale postaral o to, aby sa do kánonu dostalo iba to, čo bolo napísané podľa Jeho poslania a vole, a síce to, čo je pre nás potrebné.

Dôležité je, aby sme Slovo, ktoré nám bolo zanechané, rešpektovali ako Slovo Božie (1. Tes. 2:13) a verili, že celé Písmo je dané Bohom (2. Tim. 3:16). Ak je v Novom Zákone použitý výraz „Ako vraví Písmo“ alebo „Je napísané“, je tým vždy mienený Starý zákon. Ale Nový zákon je tiež Sväté Písmo a obidva dohromady tvoria jeden celok. V ev. Lukáša 24:44-45 čítame „…že sa musí naplniť všetko, čo je napísané o mne v zákone Mojžišovom, v prorokoch i žalmoch. Vtedy otvoril ich um, aby rozumeli Písmam.“

Pán tiež povedal: „*Veď spytujete Písma, lebo vy sa domnievate, že v nich máte večný život, a ony sú to, ktoré svedčia o Mne.*“ (Ján 5:39) Apoštol Pavol to zhrnul takto: „*…že Kristus zomrel za naše hriechy podľa Písem a že bol pochovaný a že v tretí deň vstal z mŕtvych podľa Písem…*“ (1. Kor. 15:3-4)

Apoštol Peter sa odvoláva na Izaiáša 40:8 a spája slová Starého a Nového zákona: „*…ale Slovo Pánovo zostáva na veky. A to je to Slovo, ktoré sa vám zvestovalo.*“ (1. Petra 1:22-25) Nový zákon je predsa výsledkom starozákonného proroctva.

Dr. Clarence Larkin, medzinárodne uznávaná osobnosť, vo svojej knihe „Dispensational Truth“ dokázal, že pri prvom príchode Krista sa až do posledného písmenka vyplnilo 109 proroctiev zo Starého zákona. Uskutočnené proroctvo potvrdzuje, že Biblia je Božieho pôvodu.

Ak chceme určitú vec skúmať alebo o nej pojednávať, musíme k nej pristupovať bez averzie (odporu) a predsudkov. Keď teológ Carl Schneider píše: „Falzifikáty začali vznikať v novozákonnej dobe a vznikajú neustále“ (K. Deschner: Der gefälschte Glaube/ Sfalšovaná viera, str. 20) tak má pravdu. To však ešte zďaleka neznamená, že máme sfalšovaný Nový zákon, znamená to však, že neoprávnení ľudia už vtedy prednášali a prednášajú dodnes

svoje falošné učenia a výklady. Napriek všetkému, čo bolo prekrútené a čím sa ešte budeme zaoberať, zostáva originálne Slovo navždy originálnym Slovom. Čo majú znamenať tie podvratné narážky na sfalšované Petrove epištoly a čo tá nadmieru nehorázna poznámka „…tá svätá kniha, Biblia, oplýva falošnými tvrdeniami.“? (K. Deschner: Der gefälschte Glaube / Sfalšovaná viera, str. 20) To je neslýchané tvrdenie a naviac zlomyselná lož. Pritom sa odvolávajú na učencov, ktorí v tomto smere už všetko dobre pripravili. Je to trúfalosť obviňovať autorov Nového zákona z tvorby falzifikátov a nazývať ich podvodníkov a všetkých biblických veriacich považovať za podvedených! Avšak takýmito klamnými manévrami nemôže byť žiariaca pravda zatemnená.

Štyria evanjelisti boli prirodzene prostí muži. To, že ich správy vyznievajú čiastočne rozdielne, ale iba dokazuje, že jeden od druhého neopisovali. Každý písal, ako bol vedený, podla toho, čo osobne počul alebo prežil, alebo čo mu prípadne iní dosvedčili. Rozhodujúce sú predsa samotné dokázané skutočnosti, a nie s nimi spojené sprievodné javy.

Katolícky teológ a prekladateľ Biblie, Dr. Konstatnin Rösch, znázornil rozličnosť štyroch evanjelií štyrmi živočíchmi: levom, býkom, človekom a orlom, ako sú tiež popísané v Zjavenie 4:6-8 a iných miestach. Už Ireneus ich označoval ako symboly pre štyri evanjeliá, čo prevzal od prvotných kresťanov. Biblia je predsa písaná čiastočne v obrazoch a podobenstvách. Matúš má tvár človeka, Marek leva, Lukáš býka a Ján orla. V Ezechielovi 1 je nám o týchto štyroch bytostiach povedané, že všetci mali ľudskú postavu (v. 5) a že pod ich krídlami boli ľudské ruky (v. 8). Každý z týchto tvorov mal štyri tváre, ale predstavoval sa iba s jednou z nich. Každé evanjelium popisuje v jednotlivostiach to isté vystupovanie Spasiteľa, a predsa má každé inú podobu. I keď každá z týchto bytostí vystupuje s inou tvárou, vo vnútri sú všetky rovnaké. Tak isto je to aj so štyrmi evanjeliami: vo vnútri, v jadre sú všetky rovnaké, ale jedno ukazuje Pána viac ako Syna človeka; druhé zdôrazňuje Jeho Božiu moc v symbole leva, ktorý

je kráľom medzi zvieratami; tretie Ho predstavuje ako nositeľa bremien; štvrté Ho charakterizuje ako orla, ktorý sa vznáša do božských sfér.

Ak teda jeden evanjelista o nejakej veci píše a druhý nie, ak jednému pripadalo niečo veľmi dôležité a druhému nie, to predsa nie je podstatné. Ak jeden evanjelista píše, že Pán nasýtil siedmimi chlebmi štyri tisíce, a druhý, že siedmimi chlebmi nasýtil štyri tisíce mužov, nepočítajúc ženy a deti, tak majú obaja pravdu. Jeden z nich zašiel len viac do podrobností. Ak jeden hovorí, že pred Jerichom boli uzdravení dvaja slepci, a druhý popisuje že bol uzdravený jeden slepec, tak majú zasa obaja pravdu. Jeden evanjelista bol pri tom, keď sa to stalo, druhý iba neskôr stretol jedného z uzdravených a podal o tom správu. Jeden evanjelista uvádza, že obaja lotri, ktorí boli ukrižovaní s Kristom, sa mu rúhali (Matúš 27:44), druhý píše, že jeden z nich, totiž ten po Jeho pravici, vstúpil do seba a zvolal: „*Rozpomeň sa na mňa, Pane*“ (Lukáš 23:39-42), a opäť súhlasí oboje. Najprv sa rúhali obaja, potom v poslednom okamihu jeden poznal, kto je ten, ktorý bol vedľa neho ukrižovaný, a zvolal k Nemu.

Kritici nepochopili, tak ako mnoho iného, aj výrok: „Amen ti hovorím, dnes budeš so mnou v raji!“ Podľa nich musel byť Ježiš po Svojej smrti najprv niekoľko dní v nebi, aj keď Písmo hovorí, že zostúpil do podsvetia. Oni proste nepochopili, že až do ukrižovania a do nadobudnutia platnosti Novej zmluvy nebolo miesto spasených hore ale dole. V Lukášovi 16 je nám jasne povedané, že miesta spasených a nespasených boli rozdelené iba priepasťou a že žiadny nemohol prejsť do druhej oblasti. Všetci, ktorí dúfali v prichádzajúceho Spasiteľa, boli držaní ako vo väzení a podľa Matúša 27 od 52. verša vstali spoločne s Kristom z mŕtvych. Až od tej doby sa raj, miesto spasených, už nenachádzal dole, ale hore. Kristus zostúpil dolu a pri Svojom výstupe nahor vzal so Sebou všetkých tých, ktorí verili v Jeho príchod (Efežanom 4:8-10).

Žiadny rozpor nie je ani v tom, ak jeden evanjelista píše, že pri zmŕtvychvstaní boli prítomní dvaja anjeli a hovorili k ženám (Lukáš 24:4), a druhý, že tam stál iba jeden (Matúš 28:2; Marek

16:5), alebo ak sú ukázaní raz v hrobe a druhý krát pred hrobom. Aj tak všetko súhlasí. Vo vnútri hrobu išlo o to ukázať, kde Pán ležal. Pred hrobom išlo o zvestovanie, že vstal z mŕtvych. Tak sa to tam na tom mieste stalo. I keď tam boli dvaja, hovoril z nich len jeden, a preto ho pisateľ obzvlášť uviedol. Vďaka buď Bohu, že neexistovali iba samozvaní kritici, ale že boli aj vynikajúci muži, ktorí nám presvedčivo ukázali harmóniu Písma. K ním patrí aj Dr. C. I. Scofield, medzinárodne uznávaný vedec a prekladateľ Biblie, ktorý napísal k evanjeliám úvod stojaci nad všetkými pochybnosťami.

Kritici tiež vôbec nepochopili prorocký charakter Nového zákona. Vyčítajú tak napríklad Pavlovi, že sa zmýlil vo svojom očakávaní posledných udalostí, pretože napísal: „*Všetci nezosneme, ale všetci budeme premenení,… my živí, ponechaní do príchodu Pánovho…*“ (1. Kor. 15:51; 1. Tes. 4:15) Pavol musel písať v prítomnom čase, pretože Svätý Duch, ktorý v ňom pôsobil, poznal priebeh aj trvanie budúcich spásnych dejín. Celý Nový zákon je spísaný tak, že platí v každej dobe po celý čas milosti a že sa môže na jeho základe kázať a veriť až do poslednej generácie, keď sa patričné miesta Biblie naplnia pri príchode Krista. Ten istý Pavol píše sám o sebe „*…čas môjho odchodu sa už dostanovil. Bojoval som dobrý boj, beh som dokonal, vieru som zachoval. Za týmto už mi je odložená koruna spravodlivosti, ktorú mi dá Pán odplatou v ten deň, On, ten spravodlivý sudca.*“ (2. Tim. 4:6-8) Koniec koncov, vždy existovali ľudia, ktorí vo svojom čase počítali s príchodom Krista. Kto to nečinil, nebude mať podiel na prvom vzkriesení, pretože v sebe nenosil živú nádej. Aj Martin Luther veril, že koniec je blízko, a počítal s príchodom Krista. Označoval antikrista dokonca ako „konieckrista“. Písal: „V tomto roku 1540 je počet rokov presne 5500. Preto je treba očakávať koniec sveta, lebo šieste tisícročie nebude dokončené, ako neboli dokončené tri dni zomrelého Krista.“ (H. Heinz: Zwischen Zeit und Ewigkeit/Medzi časom a večnosťou, str. 137) Kto v sebe nosil živú nádej, ten očakával príchod Krista. Tak je to aj dnes. Aj v tejto generácii existujú ľudia, ktorí s tým na základe napĺňajúceho sa biblického proroctva s istotou počítajú.

Vrcholom slepotou ranenej kritiky je skreslené tvrdenie, že Kristove proroctvo: „Amen vám hovorím, že nepominie toto pokolenie, až sa to všetko stane.“ (Matúš 24:34) zlyhalo. Tým sú predsa myslení Židia ako pokolenie, a nie jedna generácia. Židovské pokolenie zostalo napriek krutému vraždeniu zachované až do dnešnej doby, ako je to určené v Božom spásnom pláne a ako to povedal Ježiš. Nepochopili ani citát: „…nedokončíte miest Izraelových, dokiaľ nepríde Syn človeka…“ (Matúš 10:23) a zamenili ho s Jeho **návratom**. Neprišiel snáď ako Syn človeka, ktorý chodil medzi siedmimi zlatými svietnikmi vo Svojom kráľovstve – vo Svojej kráľovskej vznešenosti, k Jánovi na ostrov Patmos? „A Jeho hlava a Jeho vlasy boli biele ako biela vlna, ako sneh, a Jeho oči boli ako plameň ohňa, a Jeho nohy boli podobné mosadzi, ako rozžeravenej v peci, a Jeho hlas bol ako hlas mnohých vôd.“ (Zjavenie 1:14-15) Doslova sa vtedy naplnilo to, čo Ježiš povedal. Božím Slovom môžeme vyvrátiť každý argument, ktorým má byť toto Slovo spochybnené.

Nemýlil sa Ježiš ani apoštoli, ale učenci a vykladači Starého a Nového zákona kriticky posudzujúci Bibliu v priebehu cirkevných dejín. Bez toho aby si toho boli vedomí, až dodnes opakujú a opisujú to, čo pred nimi povedali ľudia, ktorí podľahli rovnakému klamu. Prejavujú tým však svoju nevedomosť vo veciach Božieho spásneho plánu. Aj keď boli schopní veľmi presvedčivo vyložiť historickú časť, totiž chybný vývoj v kresťanstve, obzvlášť v univerzálnom katolíckom náboženstve, žalostne zlyhávajú, pokiaľ sa jedná o Slovo a veci Božieho kráľovstva. Ako biblicky veriaci kresťania nemôžeme mlčky znášať, keď ľudia, ktorí nemajú žiadny prístup k Svätému Písmu a v ňom skrytému a zjavenému spásnemu plánu, za všetkým kladú otáznik, hovoria o najväčšom podvode a vidia rozpor za rozporom, zatiaľ čo si ho ich sami vytvorili.

Historický dôkaz existencie Ježiša Krista nie je potrebný, pretože On je stredobodom spásnych dejín, a nie ľuďmi zaznamenávanej histórie. Či o Ňom písal Josephus Flavius alebo iný dejepisec, o tom nie je vôbec nutné diskutovať. Písali o Ňom proroci a apoštoli, pretože tým boli priamo poverení, a to je

vierohodné a dostatočné. Pokiaľ ide o mňa, verím tým, ktorí boli pri tom, keď sa dialo niečo nadprirodzené, a podali nám o tom správu. Od narodenia Krista až po jeho nanebovstúpenie existovali priami svedkovia, ktorí veci videli a počuli. Avšak ešte dnes, ako aj vtedy, je zamlčované to, čo Boh nadprirodzeným spôsobom na Zemi koná. Pretože sa to neodohráva v etablovaných cirkevných organizáciách a náboženstvách, vôbec sa to nedostane do spravodajstva. Pre veriacich je však všetko dostatočne dosvedčené a falošných svedkov, ktorí sa k slovu hlásia veľmi neskoro, netreba počúvať.

Ak historici píšu o sfalšovanej a zmanipulovanej viere, tak tým v žiadnom prípade nemôžu mať na mysli rannú Cirkev a skutky apoštolov, to znamená prvotné kresťanstvo a celý Nový zákon. Zmanipulované a sfalšované vyznania viery, učenia a správy sú tie, ktoré odporujú Svätému Písmu a vznikli až neskôr.

2. kapitola
PRVOTNÉ KRESŤANSTVO A NASLEDUJÚCE ČASOVÉ OBDOBIA

V dejinách náboženstva sú obšírne opísané jednotlivé epochy, ktoré nasledovali po ranom kresťanstve. Preto sa v našom pojednávaní budeme venovať týmto časovým obdobiam pokiaľ možno len krátko. Časové úseky by sa mohli rozdeliť asi takto: obdobie prvotnej Cirkvi až do roku 100 po Kristovi, potom bezprostredne nasledujúce poapoštolské obdobie v druhom storočí, vývoj až do koncilu v Nicei (325 po Kristovi), vznik štátnej náboženskej inštitúcie v Rímskej ríši, obdobie až do stredoveku, reformácia ako nový začiatok, potom prebudenecké hnutia, úvod do plného evanjelia a navrátenie Cirkvi do jej pôvodného stavu pred návratom Krista.

Výklady náboženských dejín nepodávajú jednotný obraz. Mnohí iba vyslovili domnienky, z ktorých vznikli legendy, ktoré ale iní už podávali ďalej ako skutočnosti. Okrem toho by malo byť všetkým jasné, že katolícky orientovaný dejepis vyzeral úplne inak ako ten protestantsky orientovaný. Prehľad o jednotlivých

epochách a vývoji, ktorý v nich prebiehal, je potrebný, aby bolo možné porovnanie s prvotným kresťanstvom. „Apoštolské učenie“ sme získali len z úst apoštolov. Spis, ktorý bol nájdený v roku 1883 v jednom kláštore a iba na základe domnienok svojvoľne datovaný do obdobia medzi r. 80–120 po Kristovi a ktorý bol nazvaný „Učenie dvanástich apoštolov“ alebo „Didaché“, skutočne nemá s apoštolmi Pána vôbec nič spoločné. Ani „apoštolské vyznanie viery“, ktoré bolo prejednané a sformulované až vo 4. storočí na rôznych konciloch, nemôže byť pripisované apoštolom. Tak neúmyselne vznikli falzifikáty (podvrhy) a deformácie, ktoré boli pokladané za pravé. Len v Skutkoch apoštolov a v listoch, ktoré apoštoli sami napísali a ktoré sú súčasťou Nového zákona, nachádzame pravé učenie. Apoštoli boli muži, ktorí počuli Slovo z úst Pána a na základe Jeho príkazu ho podávali ďalej. Ich prostredníctvom obdržala novozákonná Cirkev čisté, nesfalšované Božie Slovo, na ktorom jedinom spočíva Božia pečať.

Pavol, ktorý bol nadprirodzeným spôsobom povolaný a určený ako vyvolený nástroj, bol samotným Pánom zaradený k prvým apoštolom. Bol to tiež on, ktorý mohol na základe prameho povolania povedať: „*Lebo ja som prijal od Pána, čo som vám aj vydal…*“ (1. Korintským 11:23). Napísal najviac listov, presne 100 kapitol s 2325 veršami, zatiaľ čo Peter napísal iba 8 kapitol so 166 veršami. Pavol obdržal evanjelium rovnakým spôsobom ako proroci Slovo, totiž skrze zjavenie (Galatským 1:11-12), preto mohol vysloviť až do morku kostí prenikajúce napomenutia. „*Ale aj keby sme vám my alebo anjel z neba zvestoval iné ako to, čo sme vám zvestovali, nech je prekliaty!*“ (Galatským 1:8) Čo nesúhlasí s evanjeliom prvých apoštolov, je pod kliatbou. Ak sa pozeráme na fakty v tomto svetle, tak tu ide naozaj o pod kliatbou stojace falošné kresťanstvo, ktoré mali kritici pri svojich výkladoch pred očami.

Štyria evanjelisti podávajú svedectvo o Spasiteľovi. Opisujú Jeho život a Jeho pôsobenie od narodenia až do Jeho smrti, Jeho zmŕtvychvstanie a nanebovstúpenie. Synoptici (tzn. autori píšuci o jednej téme podobným spôsobom) Matúš, Marek a Lukáš pritom podávajú vzájomne sa doplňujúci celkový obraz. Ján sa naproti

tomu nezaoberá Betlehemom ani rodokmeňmi, ale sa pozerá na vec z nadhľadu a hneď v prvom verši prvej kapitoly ukazuje, kto Kristus naozaj je. Štyri evanjeliá dávajú celkový prehľad uskutočneného spasenia, ktoré Boh v Kristu dokonal tu na Zemi. Sú vierohodné, pretože nám boli zanechané pravdivými svedkami, ktorí veci videli a počuli (2. Petra 1:16–18, 1. Jána 1:1–3).

Skutky apoštolov nám ako prvé predstavujú nadprirodzený vznik prvotnej Cirkvi skrze vyliatie Svätého Ducha (kapitola 2). Tu išlo skutočne o udalosť prichádzajúcu z neba. V Božom poverení zvestoval vo svojom prvom kázaní Duchom naplnený apoštol Peter tým, ktorí sa mali obrátiť a stať veriacimi, nutnosť pokánia, biblický krst vodou (verš 38) a rovnaké prežitie krstu Duchom tak, ako ho práve zažilo tých 120. „Lebo vám patrí to zasľúbenie a vašim deťom a všetkým na široko-ďaleko, ktorých- a koľkýchkoľvek si povolá Pán, náš Boh.“ (v. 39) Boh sám zachraňuje a skrze Ducha Svätého pripája tých, ktorí uverili, ku Svojej Cirkvi (Skutky 2:47).

Prvotná Cirkev pozostávala z ľudí, ktorí Boha skutočne zažili. Tí, ktorí uverili, boli pokrstení vo vode a skrze Svätého Ducha nadprirodzeným spôsobom vkrstení ako údy do jedného tela (1. Korintským 12:13), ktoré bolo obdarené darmi Ducha (1. Korintským 12:7–11) a ovocím Ducha (Galatským 5:22–23). Tak ako mal Boh v Kristovi telo, ktoré bolo chrámom, v ktorom prebýval a skrze ktoré pôsobil, tak tvorila prvotná Cirkev ako zástup spasených telo Pánovo (1. Korintským 12:12), ktoré On, ktorý je hlavou (Kološanom 1:18), používal na pokračovanie Svojej služby. Pán povedal: *„Ako Mňa poslal Otec, tak i Ja posielam vás.“* (Ján 20:21) Aby mohli byť vykonávané rozličné úlohy, ustanovil do Cirkvi apoštolov, prorokov, pastierov, učiteľov a evanjelistov (Efezským 4:11).

V dobe prvotného kresťanstva neexistovali žiadni hodnostári, ale len muži, ktorí boli hodní vysokého povolania a vykonávali svoju službu pod vedením a inšpiráciou Svätého Ducha. Prvotní kresťania nepoznali ani kňazstvo, ani kazateľov ako úradníkov, ale Cirkev spasených a znovuzrodených ako celok tvorila

kráľovské kňazstvo a svätý národ (1. Petra 2:9; Zjavenie 1:6). Tých päť už zmienených služieb je určených pre celkovú Cirkev, a preto nie sú ohraničené na lokálnu Cirkev (zbor). Predstavení zboru, dozorcovia alebo starší sa starali o samostatné miestne zbory. Tí, ktorí mali vedúce postavenie, boli nazývaní biskupmi a museli byť ženatí (1. Timoteovi 3:1-7; Títa 1:5-8). Existovali dokonca aj lokálne zbory s niekoľkými biskupmi, teda s viac ako jedným vedúcim starším zboru (Filipänom 1:1). To súhlasí s Jakubom 5:14, kde stojí napísané, že chorý má k sebe zavolať starších zboru. Pavol a Barnabáš boli v Jeruzaleme prijatí zborom, apoštolmi a staršími (Skutky 15:4). V dobe prvotného kresťanstva panoval ešte tento božský Cirkevný (zborový) poriadok.

Na vykonávanie praktických úloh v miestnom zbore boli ustanovení diakoni, ktorí tiež museli byť ženatí (1. Timoteovi 3:8–13). To bolo nutné preto, aby mohli biskupi a diakoni na základe svojich praktických skúseností členom Cirkvi radiť a pomáhať v manželských a rodinných problémoch. Ranná Cirkev vôbec nepoznala úrad, aký biskup zastáva dnes. Podľa 1. Timoteovi 3:15 je Cirkev živého Boha založená Kristom základom a stĺpom, teda nosným elementom pravdy. Vlastné výklady a nič falošné v nej nemá miesto. Ona je Božím zariadením na Zemi a skrze ňu sa má uskutočniť Božia vôľa ako na nebi, tak aj na Zemi.

V dobe hneď po založení novozákonnej Cirkvi v nej bolo zvestované iba čisté evanjelium, biblické učenia a apoštolmi vykonávaná prax. Prvotná Cirkev bola Kristovým životom preniknutý a Duchom vedený organizmus, a žiadna organizovaná denominácia.

Pavol ako aj ostatní apoštoli sa neskôr museli vysporiadať s učiteľmi bludov a so zvodcami. Od tej doby začal pluralistický vývoj; súčasne vedľa seba prebiehalo viac duchovných prúdov. Jedným z nich tvorili praví veriaci, ktorí sa riadili podľa Slova a evanjelia, ktoré im kázali Bohom poslaní apoštoli, a ktorí tiež podľa toho v praxi žili. Ján to potvrdzuje takto: „*My sme z Boha: kto zná Boha, čuje nás; kto nie je z Boha, nečuje nás. Stadiaľ známe ducha pravdy a ducha bludu.*“ (1. Jána 4:6)

Ostatné náboženstvá a formy vyznania boli zmesou pravdy a vlastných výkladov, z ktorých neskôr vznikli rôzne učenia. Takých mužov označuje Sväté Písmo ako „falošných bratov“, ktorí sa vkradli bez toho, aby dostali božské povolanie k službe. Pavol objasňuje: „*ale pre vlúdivších sa falošných bratov, ktorí postranne vošli…*“ (Galatským 2:4) Boli to muži, ktorí zvestovali iného Ježiša, obdržali iného Ducha a kázali iné evanjelium (2. Korintským 11:4). Peter veriacich varuje pred falošnými bratmi, ktorí tajne zavádzajú zhubné učenia (2. Petra 2:1-3). Apoštol Júda povedal o týchto učeniach toto: „Beda im! Lebo odišli cestou Kainovou a, pojatí bludom Balámovej mzdy, sa vykydli a protirečením Kóreho zahynuli.“ (Júda verš 11) Falošní bratia falšovali a bludári viedli do bludu. Tak vznikli rôzne duchovné smery.

Ján vidí v týchto odbočujúcich prúdoch začiatok hnutia antikrista. *Anti* znamená „proti“, a preto je všetko, čo nesúhlasí s Kristom a Jeho Slovom, proti Nemu, a tým *antikristovské*. Ján píše: „*Z nás vyšli, ale neboli z nás, lebo keby boli bývali z nás, boli by zostali s nami. Ale aby sa ukázali, že nie sú všetci z nás.*“ (1. Jána 2:19) Pavol nazýva týchto mužov hltavými vlkmi (Skutky 20:28-30). O pravých, ktorí dokázali rozoznávať, je v Zjavení 2:2 povedané toto: „…a skúsil si tých, ktorí hovoria o sebe, že sú apoštolmi, a nie sú, a našiel a spoznal si ich, že sú luhári.“ Ako mohli neomylne overiť a podľa čoho zistiť, že sa títo muži za apoštolov iba vydávajú bez toho, aby nimi boli? Oni skúmali, či kážu to, čo kázal Peter a Pavol. **Preverenie musí byť vždy na základe apoštolského zvestovania a praxe, ktoré sú jediným platným meradlom.** Už vtedy povstávala otázka: „Čo je pravda a čo je falzifikát (sfalšovanie)?“

Na uvedených biblických miestach sú jasne opísané odchýlky, ktoré sa vyvíjali súčasne s Cirkvou Ježiša Krista ako falošné smery viery. Už pred koncom prvého storočia existovali rôzne falošné učenia a zmiešania: jedni sa držali učenia Baláma, druhí učenia Nikolaitov, iní zase počúvali ženu, ktorú volali Jezábeľ a ktorá sa vydávala za prorokyňu a vystupovala ako učiteľka (Zjavenie 2:20).

Aby sme presne vedeli, čo je správne, bolo nám v Svätom Písme zanechané čisté učenie apoštolov. Sú tam ale uvedené aj rôzne iné učenia, ktoré boli zavedené neoprávnenými ľuďmi. Stále ešte platí výzva: „*Všetko skúšajte…*“ (1. Tesalonickým 5:21) Mnohí si to privlastnili, ale napriek tomu to v praxi správne nepoužili. Preverovali druhých zo stanoviska vlastného poznania a z hľadiska ich učenia a praxe, pritom ale vôbec nedbali na to, že pred Bohom existuje iba jedno jediné platné meradlo, ktoré môže byť použité na všetko a pre každého, a tým je **celkové svedectvo Slova Božieho**.

Popri Cirkvi živého Boha, ktorá vždy verí a koná tak, ako ju učil Kristus prostredníctvom apoštolov, sa v druhom storočí rozširovali najrôznejšie náuky. Učenia, ktoré sa od Slova odchýlili, mali stále väčší príliv poslucháčov. Úzku cestu rozšírili a tesnú bránu zbúrali; každá skupina sa snažila získať čo najviac členov, a tak je to dodnes. Napriek tomu platí pre pravú Cirkev Ježiša Krista vo všetkých dobách toto zasľúbenie: „*Neboj sa, **malé stádočko**! Lebo sa zaľúbilo vášmu Otcovi dať vám kráľovstvo!*“ (Lukáš 12:32) Tí, ktorí patria k tomuto malému stádu, dbajú len na hlas, **totiž na Slovo** dobrého Pastiera, ktorý za Svoje ovce položil Svoj život. Táto „Ecclesia“ (vyvolená Cirkev) bola vo všetkých dobách tým malým, vyvolaným zástupom, ktorý bez kompromisov nasledoval Pastiera.

Ako bojovníci viery poapoštolskej doby vynikajú Polykarp († 155), ktorý bol súčasníkom apoštola Jána, a Ireneus († 202), Polykarpov žiak, avšak po dôkladnom preskúmaní vidíme, že sa tu už nejedná výhradne o čistú vieru zvestovanú prvými apoštolmi. Je tu už zrejmý odstup od božského organizmu a prechod k ľudskej organizácii.

Vývoj v treťom storočí až do doby koncilu v Nicei v roku 325 po Kristovi je veľmi kontroverzný. Už na prvý pohľad sa „zdegenerované“ kresťanstvo stále viac rozširovalo, až dosiahlo štátne uznanie cisárom Konštantínom, a tým sa stalo v celej Rímskej ríši významnou a váženou mocou. Viera sa stala novou

filozofiou. Orientálne tradície zmiešané s helenistickým myslením oslabili pôvodný obsah viery. Nastali spory o takzvanej „kristológii“, a tie značne poburovali mnohú myseľ.

3. Kapitola
TRAGICKÉ ODKLONENIE – ZAČIATOK DEJÍN SKAZY

Pokiaľ zostávalo evanjelium na židovskom území a v zboroch zložených hlavne zo Židov, neexistovali o téme Božstva žiadne diskusie. Teraz však do prichádzalo kristologických rozborov rímske a grécke pohanské zmýšľanie o bohoch a bohyniach. Duchovne-prorocký pohľad, že v Starom zákone bolo dopredu ukázané to, čo sa potom v Novom zákone uskutočnilo, sa stále viac strácal, napriek tomu, že ešte Tertulián dôrazne poukazoval na to, **„že Starý a Nový zákon sa zhodujú. Proroctvo tvorí zväzok medzi Starým a Novým zákonom“** (F. Hauss: Väter der Christenheit/Otcovia kresťanstva, str. 30). Náukou nazývanou „christológia“ bolo kresťanstvo stále viac stavané na pôdu pohanstva a odďaľované od židovského základu. Dialo sa to v rozpore s apoštolmi a s bezprostredne poapoštolským obdobím. Starý zákon sa používal v spojení s pasážami z Nového zákona proti Židom. Už v 2. storočí sa duchovne slepí vodcovia a tiež rímski cisári začali uchyľovať k antijudaizmu (rasovej nenávisti k Židom). (Pojem „antisemitizmus“ vzťahovaný iba na Židov je nesprávny. Semiti sú tiež všetky arabské národy.– pozn. autora)

Rímsky cisár Konštantín, veľký vojvodca, využíval zosvetštelé kresťanstvo, ale nepohneval si ani pohanov. Najprv podporoval ako stavbu pohanských chrámov, tak aj výstavbu kostolov. Už v roku 315 prehlásil Konštantín obrátenie sa k židovstvu za ťažký zločin. Obaja, k židovstvu obrátený kresťan aj Žid, ktorý ho k židovstvu obrátil, mali byť potrestaní smrťou. V roku 321 bolo zákonom nariadené slávenie nedele. To ale nestačilo: pod hrozbou trestu boli Židia prinútení zapierať sobotu a „svätiť“ nedeľu. Konštantín vyhlasoval to, čo mu biskupi, ktorí boli už v tej dobe uznávanými osobnosťami, predkladali a doporučovali.

Na koncile v Nicei (r. 325 po Kristovi) boli Arius a Atanázius hlavnými rečníkmi. Ich výklady sú v náboženských dejinách obšírne opísané. Je zjavné, že Árius nemal žiadnu známosť o Kristovi. Avšak Atanázius slobodne dosvedčil, „že v Kristu sa nám Boh sám zjavil, Boh sám sa nám oznámil a spasil nás, my v Ňom máme Otca samého…že v Ježišovi nás sám Otec spasil" (K. D. Schmidt: Grundriß der Kirchengeschichte/Základy cirkevných dejín, str.98). Od tohto okamihu sa začalo utvárať rímske náboženstvo. V dobe nicejského koncilu neexistoval žiadny pápež ani kardinál. Tiež tam údajne nevystupoval žiadny rímsky biskup, ktorý by sa domáhal prednosti. V tomto smere sú náboženské dejiny čiastočne antidatované (nesprávne datované), zmanipulované alebo priamo falšované. Bol to cisár Konštantín, ktorý koncil zvolal a prevzal nad ním patronát. Jeho cieľom bolo zjednotiť všetky rôzne smery do jednej inštitúcie, a tú postaviť do služby štátu. Uskutočnilo sa zjednotenie štátu a kostola, a tak vzniklo štátne náboženstvo.

Theodosius Veľký a Gratian v roku 380 urobili koniec všeobecnej náboženskej slobode. „Na II. ekumenickom koncile (381) potvrdili biskupi vo februári vydaný edikt cisárom Theodosiom I., v ktorom vyzýva všetkých rímskych poddaných, aby prijali trojjedinú kresťanskú vieru, ako bola formulovaná na koncile v Nicei 325… Tým bola trojjediná viera, ktorá obsahuje trojjedinosť Boha Otca, Syna a svätého Ducha, pozdvihnutá k platnému vyznaniu viery pre všetkých kresťanov a k štátne podporovanému náboženstvu." (B. Harenberg: Chronik der Menschheit/Kronika ľudstva, str.212) „Gregor z Nissy bol jednou z vedúcich postáv na II. ekumenickom koncile v Konštantinopole, obhajoval nicejské vyznanie viery a jednoznačne formuloval učenie o trojjedinosti." (B. Harenberg: Chronik der Menschheit/ Kronika ľudstva/, str.214) „…každý občan bol od tej doby povinný stať sa pravoverným kresťanom; pohanstvo a herézia (kacírstvo) sa stalo protištátnym zločinom" (K. D. Schmidt: Grundriß der Kirchengeschichte/Základy cirkevných dejín, str. 83). Všetci, ktorí sa z dôvodu svedomia tomuto diktátu nepodriadili a nepristúpili

k štátnemu náboženstvu, boli pranierovaní ako kacíri. Od tej doby začalo štátne náboženstvo, ktoré si neoprávnene privlastnilo označenie kresťanské, prenasledovať aj biblickú cirkev.

Za pápeža Leva I. Veľkého (440–461) zažila táto univerzálna náboženská inštitúcia nesmierny rozmach. Väčšina historikov, zaoberajúcich sa dejinami náboženstva, ho označuje ako prvého pápeža. Herder vo svojom zozname pápežov, ktorý vrátane Pavla VI. obsahuje 264 pápežov, uvádza Leva I. Veľkého ako 45. pápeža. Za prvými pätnástimi, ktorí podľa jeho súpisu začínajú Petrom, urobil otáznik. Prevažná väčšina protestantských historikov kladie otáznik za prvými 44. Všetci sa zhodujú v tom, že dejiny pápežstva začali až Levom I. On sám sa ešte na koncile v Chalcedónii (451 p. Kr.) musel uspokojiť s tým, že bol stavaný na rovnakú úroveň s biskupom z Konštantinopoľa. O akomsi prvenstve sa ani tu ešte nemôže hovoriť, ale už sa pripravovalo.

Inštitúcia štátneho náboženstva bola dokončená za cisára Justiniána (527–565) tým, že zaradil kňazov medzi štátnych úradníkov. Je zrejmé, že zakladateľom tohto univerzálneho ríšskeho kostola nebol Kristus, ale politickí a náboženskí vládcovia, ktorí mali záujem na vytvorení sústredenej moci v celej Rímskej ríši. Od štvrtého a piateho storočia sa v cirkevných dejinách nestretávame len so spásnymi dejinami cirkvi Ježiša Krista a rôznymi odklonenými náukami, ktoré sa až do tej doby vyvíjali a ktoré vyústili do tohto jedného veľkého náboženstva, ale predovšetkým sme postavení pred najkrutejšie dejiny skazy zpohanštelej pseudokresťanskej svetovej inštitúcie.

Z biskupov sa stali hodnostári vybavení náboženskou a politickou mocou. Najprv mali všetci rovnaký titul, pretože boli považovaní za duchovných otcov. Vzhľadom k tomu, že sa Rím stal hlavným mestom západného sveta, tlačili sa rímski biskupi systematicky dopredu a postupne sa domáhali rôznych čestných titulov. Prvým bol „Pontifex maximus“ (tzn. Najvyšší kňaz volený doživotne). Tento titul mali predtým pohanskí veľkňazi a cisár v Rímskej ríši, dokonca aj Konštantín. Čo všetko ale sprevádzalo tento chybný vývoj pápežskej náboženskej inštitúcie, spojený s uznaním, vážnosťou a pozíciami moci, je v mnohom

nepochopiteľné. „Za doby Bonifáca VIII. (1294–1303) je viera v pápeža dokonca nutná ku spaseniu, lebo sú mu všetci obyvatelia Zeme podmanení. Tak to povedal aj Gregor VII. (1073–1085) vo svojom Dictatus papae: »Iba rímsky pontifex je právom nazývaný univerzálnym.«“ (H. Heinz: Zwischen Zeit und Ewigkeit/Medzi časom a večnosťou, str.176) Vzniklo pobožné pseudokresťanstvo, v ktorom sa už nekládol dôraz na osobný vzťah ku Kristovi, ale iba na príslušnosť k tejto náboženskej inštitúcii. Kristovi a Slovu Božiemu bola autorita systematicky stále viac upieraná a prenášaná na túto inštitúciu a jej predstaviteľov. Ako je Kristus hlavou Svojej cirkvi, stal sa tak platný pápež vrchnou hlavou tejto univerzálnej inštitúcie.

Do tejto štátnej inštitúcie boli ľudia krstení z donútenia a neskôr boli jej členmi automaticky od narodenia, bez toho, aby mali možnosť k vlastnému rozhodnutiu. Touto nebiblickou praxou krstu k vynútenému členstvu bol položený základ ľudovej inštitúcie a zavedením cirkevných daní sa vytvorila jej finančná základňa a moc.

Súčasne s tak skoro začatým vývojom „preč od Slova Božieho“ nastalo odtrhnutie od židovstva a neskôr aj od židovsko-kresťanských zborov. Tým to však neskončilo. Justinus, biskup zo Smyrny, († 167 po Kr.) sa veľmi opovržlivo vyjadril o Židoch. Teraz boli kresťania „Božím Izraelom“, naproti tomu Židia zbehlíci a odpadlíci. Apoštol Pavol to ale videl úplne inak: „*Lebo v Kristu Ježišovi ani obriezka (Židia) nič nevládze ani neobriezka (národy), ale nové stvorenie. A na všetkých, ktorí budú chodiť podľa toho pravidla, nech príde pokoj a milosrdenstvo i na Izraela Božieho.*“ (Galatským 6:15–16) Apoštol Peter k tejto téme napísal nasledujúce: Vtedy otvoril Peter ústa a povedal: „*V pravde poznávam, že Boh nehľadí na osobu, ale že v každom národe ten, kto sa ho bojí a činí spravodlivosť, je príjemný jemu.*“ (Skutky 10:34–35) Protižidovská polemika začala veľmi skoro a stávala sa stále agresívnejšou. Biskup Ignatius z Antiochie (98–117 po Kr.) začal s roznecovaním protižidovského zmýšľania. To, čo zástupcovia náboženskej inštitúcie behom prvých storočí vyjadrovali a písali v protižidovských spisoch, sa stalo príčinou,

že už vtedy bolo viac než milión Židov potupne označených za vrahov Krista a Boha a rôznym spôsobom usmrtených. Na seba prikázanie „Nezabiješ!“ falošní kresťania nevzťahovali.

Teológ Chryzostomos (354–407), jeden z najzarytejších nepriateľov Židov, vyučoval: „…so Židmi sa môžeme práve tak málo stýkať ako s diablom, nie sú lepší než prasatá a kozly … Synagóga nie je len divadlo, je nevestinec, lotrovská peleš, skrýš nečistej zveri a bydlisko diablov …kresťania by nemali vyhľadávať pomoc židovských lekárov, ale radšej zomrieť, odvrátiť sa od Židov ako od moru a zhubnej epidémie ľudského pokolenia.“ (K. Deschner: Kriminalgeschichte des Christentums/Dejiny kresťanských zločinov, zv. 1, str.134)

Už Cyrill († 444), patriarcha z Alexandrie, hovoril o „konečnom riešení“ židovskej otázky, ktoré v 20. Storočí dosiahlo svoj vrchol. Cyprián a Tertulián Atanázius a Hieronymus, Gregor z Nissy, Ambrosius, Augustinus, Justinián a mnohí iní viac alebo menej stupňovali nenávisť voči Židom, ktorá sa preniesla na celý klérus (všetci katolícki predstavení) vo všetkých dobách. Ten sa zasa postaral o to, aby sa štvavá propaganda proti Židom vo vedomí ľudu upevnila. Za všetko mali byť zodpovední Židia, preto sa ich pokúšali všetkými možnými prostriedkami vyhladiť. Všeobecne sa vyplnilo aj na Židoch to, čo Syn človeka predpovedal Svojim nasledovníkom: „*Vypovedia vás zo synagóg, ba ide hodina, aby každý, kto vás zabije, sa domnieval, že tým koná Bohu službu. A to vám urobia preto, že nepoznali ani Otca ani mňa. Ale to som vám hovoril nato, aby ste, keď prijde tá hodina, pamätali na to, že som vám to ja povedal. Ale toho som vám nepovedal od počiatku, pretože som bol s vami.*“ (Ján 16:2–4) V skutočnosti boli vrahovia presvedčení o tom, že preukazujú Bohu a svojmu náboženstvu službu tým, že udržujú v čistote trojjediné kresťanstvo pred monoteistickým židovstvom. Prenasledovanie sa rozšírilo aj na kresťanov, ktorí sa cítili byť spojení s Kristom a nemohli prijať systém poškvrnený krvou. Dokonca aj ctený reformátor Martin Luther sa nemohol úplne zbaviť nenávisti proti Židom, ktorá mu v dobe jeho mníšstva prenikla telom aj krvou. Čítame: „Ešte vo svojom poslednom kázaní 15. februára 1546 povedal Luther

o židovských lekároch, že predpisujú prostriedky, po ktorých musí neskôr človek zahynúť.“ (H. J. Gamm: Das Judentum/Židovstvo, str.64) Storočiami sa nenávisť stupňovala a protižidovské výroky boli stále ostrejšie. Na ospravedlnenie krutosti sa čiastočne používali aj výroky z Písma. Ak Ježiš hovorí o neveriacich Židoch, je to jedna vec, ak ale hovorí o veriacich Židoch, potom je to úplne niečo iné.

Vzhľadom k tomu, čo táto inštitúcia urobila Židom, pohanom a inak veriacim tvrdošijným sledovaním svojho cieľa, musí strpieť otázku, či priniesla spásu, alebo spôsobila skazu najhroznejšieho rozsahu. K tomu sa ešte pridávajú vojny, ktoré boli vedené v jej záujme. Prenasledovala, vyvlastňovala, zabíjala a v stredoveku sa tak stala majiteľkou tretiny všetkej európskej pôdy. Privlastňovala si majetok živých aj mŕtvych. Ani kniežatá a králi sa neopovažovali proti tomu vystúpiť, naopak usilovne spolupracovali. „Rudolf Habsburský v roku 1286 prehlásil, že Židia ako osoby a všetok ich majetok patrí k jeho komore.“ (H. J. Gamm: Das Judentum/Židovstvo, str. 84) Všetky prekliatia, ktoré boli stále znovu vyslovované, obzvlášť zo strany pápežov, biskupov a kúrie, položili základ tomu, že Židia a inak veriaci boli vo všetkých dobách rímskokatolíckou inštitúciou nemilosrdne prenasledovaní. Pri poslednom súde sa objasní, či tých 6 miliónov Židov, ktorí boli v Európe zavraždení počas takzvanej „Tretej ríše“, ide len na účet nemeckého národa, alebo tiež na konto rímskokatolíckeho náboženstva. Pre katolíkov Hitlera, Himmlera a Goebbelsových jezuitov bola pôda už dávno pripravená, pápeži opakovane hovorili o „prozreteľnosti“, tak ako to robil aj „z–vodca“ Hitler.

Kto sa zaoberá príslušnou literatúrou o pápežoch a ich činoch až do súčasnosti, je otrasený. Židia a inak veriaci boli jednoducho považovaní za nič. Jezuitský pápež Lev XIII. (1878–1903) prehlásil: „Nech je prekliaty každý, kto hovorí, že Svätý Duch nechce, aby sme usmrcovali kacírov.“ (E. Paris: The secret history of jesuits/Tajné dejiny jezuitov, str. 167) Odkedy Svätý Duch zabíja? Podľa svedectva Písma svätého Duch obživuje. Táto inštitúcia ale prehlasovala za bludárov a kacírov všetkých, ktorí

sa presne nedržali ňou udaného smeru, a duchovenstvo si prisvojovalo právo týchto ľudí likvidovať. Z tohto hľadiska tiež musíme vidieť postoj pápeža Pia XII. k vraždeniu Židov pred a počas II. svetovej vojny. Židovská synagóga, ktorá bola od Vatikánu, len čo by kameňom dohodil, vzplanula bez toho, aby pápež proti tomu povedal jediné slovo. V novo postavenej synagóge sa súčasný pápež nechal Židmi, ktorí sú ranení slepotou, oslavovať ako Mesiáš, keď sa behom jeho príchodu spieval 150. Žalm.

Pán dal Abrahámovi pri svojom prvom stretnutí s ním toto zasľúbenie: „*A učiním ťa veľkým národom a požehnám ťa a zvelebím tvoje meno, a budeš požehnaním. A požehnám tých, ktorí ťa žehnajú, a tých, ktorí ti zlorečia, prekľajem,*“ (1. Mojžišova 12:2–3). Tento výrok mali mať na pamäti tí, ktorí predstierali, že veria v Boha a Jeho Slovo.

Prísny monoteizmus (jednobožstvo), ktorý bol výhradne židovským vyznaním, prekážal mysleniu týchto biskupov, ktorí vzišli z pohanov. Najprv nechceli mať nič spoločné so Židmi a potom ani s Bohom Židov. Tak vznikol zo židovského slova „mašijah“ (mesiáš) grécky „Christos“ („pomazaný“), zo židovského „Ješua“ grécky „Iésous“ (čítaj Ijésús) – (Ježiš). Formulácia božstva pochádzala teraz z helenistického myslenia, ktoré bolo izraelskému národu a Bohu úplne cudzie. V Novom zákone tiež nenachádzame ani stopu po nepriateľstve voči Židom, ako to mnohí historici predkladajú. Zdá sa, že im unikol Pánov výrok: „…lebo spása je zo Židov.“ (Ján 4:22) Už proroci Starého zákona prorokovali, že na spáse Božej budú mať podiel tiež národy: „*Ja Hospodin som ťa povolal v spravodlivosti a pojal som ťa za tvoju ruku, budem ťa ostríhať a dám ťa za zmluvu ľudu a za svetlo národom,*“ (Izaiáš 42:6) „*…ale som ťa dal za svetlo pohanom, aby si bol Mojím spasením až po koniec zeme.*“ (Izaiáš 49:6b) S Židmi učinil Pán začiatok, keď povedal: „*…ale radšej iďte k strateným ovciam domu Izraelovho.*“ (Matúš 10:6) Peter ako prvý apoštol zažil to, že bol zachránený rímsky stotník Kornélius s celým svojím domom (Skutky 10). K Pavlovi Pán prehovoril: „*Idi, lebo Ja ťa vyšlem ďaleko medzi pohanov.*“ (Skutky 22:21) Pán dal predsa

už v misijnom príkaze jasný pokyn: „*A tak iďte, čiňte učeníkmi všetky národy*“ (Matúš 28:19). Cirkev živého Boha je zo všetkých národov, jazykov a národností. Rímska svetová ríša pôsobila všade, a preto štátne náboženstvo Rímskej ríše mohlo použiť všetky svetské prostriedky na dosiahnutie svojho cieľa. V skutočnosti to nikdy nebolo žiadne „pokresťanštenie“, ale iba *pokatolíčtenie.* Ľudia predsa neuverili v Krista skrze zvestovanie evanjelia, ale boli prinútení k tomu, aby prijali katolícke štátne náboženstvo. Behom asi tisícročnej neobmedzenej vlády rímskokatolíckeho náboženstva bola zem napájaná krvou. Počet mučeníkov je odhadovaný rôzne, udáva sa, že ich bolo celkovo až 68 miliónov. So všetkými inovercami sa zaobchádzalo ako so štvanou zverou. Predovšetkým „protireformácia“ bola krvavou, svetskými prostriedkami vykonávanou záležitosťou, ktorá nemala nič spoločné so zvestovaním evanjelia ako spásnej zvesti. Naopak – spojením náboženskej a svetskej moci sa narobilo mnoho zla. Kto nepočul o španielskej inkvizícii, o procesoch s čarodejnicami a ich upaľovaní, o vyhnanstve valdenských a menonitov a o prenasledovaní všetkých inak veriacich po celej Európe? Behom bartolomejskej noci (23.–24. Augusta 1572) bolo zavraždených cez takzvanú „krvavú svadbu“ len v Paríži 3 000 a v celom Francúzsku viac než 20 000 hugenotov. „Pápež Gregor XIII. Oslavuje zavraždenie francúzskych protestantov slúžením omše Te Deum,“ (B. Harenberg: Chronik der Menschheit/Kronika ľudstva/, str.437)

Táto inštitúcia urobila aj zmeny v učení, takže z pôvodného vyznania viery už nezostalo nič. Čítanie Písma svätého bolo pod trestom zakázané. Je naozaj otrasné, že táto inštitúcia upaľovala najmä Židov a biblicky veriacich kresťanov aj s Bibliou, ktorú čítali. Prečo mala z Biblie taký strach?

4. Kapitola
NEOPODSTATNENÉ NÁROKY PÁPEŽOV

Ako už bolo vysvetlené, rímskokatolícke náboženstvo nevzniklo pred 2 000 rokmi, ale má svoj začiatok asi pred 1 600 rokmi. Preto nikoho neprekvapí, že ani jediné **učenie a prax** tejto inštitúcie nesúhlasí s prvotnou cirkvou. Pojmy ako „krst, Večera Pánova, pokánie“ a pod. v učení zostali, ale znamenajú niečo úplne iné a tiež prevedenie v praxi je úplne iné než v dobe prvotného kresťanstva.

V Písme svätom sa na žiadnom mieste nehovorí o akomsi pápežovi, práve tak tam nie je uvedený žiadny „Petrov následník“, ani „zástupca Krista“, ani „apoštolská postupnosť“ (tzn. následnícke právo). Určité miesta z Biblie boli prekrútené, aby bolo možné svojvoľné nároky ospravedlniť. Stalo sa to predovšetkým so slovami Ježiša v Matúšovi 16:18: „A ja ti tiež hovorím, že si ty Peter (petros), Skala, a na tej skale (petra) zbudujem svoju cirkev, a nepremôžu jej ani brány ríše smrti;“ Pán nepovedal Petrovi: „…na tebe vybudujem svoju cirkev“, ale „…na tej skale…“Slovo „petros“ znamená kameň, cirkev ale mala byť vybudovaná na *skale*– „petra“. Kto vynaloží tú námahu, môže si v gréckom texte Nového zákona prečítať miesta, kde sa hovorí o skale (petra). Že by Pán nebies založil Svoju cirkev na človeku, aj keby to bol sebeväčší prorok alebo apoštol, je proste nezmysel. Peter bol pohyblivým kameňom (petros), a nie nehybnou skalou (petra). Iba o päť veršov ďalej sa na neho obrátil Pán so slovami: „*Idi za mnou, satane; pohoršením si mi, lebo nemyslíš na Božie veci, ale na ľudské.*“ (Matúš 16:23) Peter práve dostal zjavenie, kto Kristus je, a na tomto **zjavení Ježiša Krista** bola cirkev založená. Verš 17 musíme čítať pred veršom 18: „A Ježiš odpovedal a riekol mu: Blahoslavený si Šimone, synu Jonášov, lebo telo a krv ti toho nezjavili, ale môj Otec, ktorý je v nebesiach.“ Zo súvislosti jasne vyplýva, že Peter dostal nebeské zjavenie o Ježišovi Kristovi, ktoré vo verši 16 vyslovil: „A Šimon Peter odpovedal a riekol: Ty si Kristus, Syn živého Boha!“ Pán sa pýtal: „A vy čo hovoríte, že kto som ja?“ Odpoveďou bolo Božie zjavenie a na tomto **zjavení Ježiša Krista** je cirkev založená. Aj

19. verš: „a dám ti kľúče nebeského kráľovstva…“ bol vyložený vo vlastný prospech. Jedná sa o kľúče nebeského kráľovstva. Ján Krstiteľ kázal: a hovoril: „*Čiňte pokánie! Lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo.*“ (Matúš 3:2) O našom Pánovi čítame: „*Odvtedy začal Ježiš hlásať a hovoriť: Čiňte pokánie! Lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo!*“ (Matúš 4:17) Súvislosť je nám ukázaná v Lukášovi 16:16: „Zákon i proroci až po Jána: odvtedy sa zvestuje kráľovstvo Božie…“

V deň Letníc prenikli do Božieho kráľovstva prví ľudia, a tak dostali väčšiu prednosť než Ján Krstiteľ, ktorý toto kráľovstvo iba oznamoval: „*Amen vám hovorím, že nepovstal medzi splodenými zo žien väčší nad Jána Krstiteľa; ale ten, kto je menší v nebeskom kráľovstve, je väčší ako on. A odo dní Jána Krstiteľa až doteraz trpí nebeské kráľovstvo násilie, a tí, ktorí činia násilie, uchvacujú ho.*“ (Matúš 11:11–12) Peter, vybavený Božou plnou mocou, použil kľúče nebeskej ríše správnym spôsobom. Dal novozákonnej cirkvi na začiatku navždy platné nariadenia.

Symbol kľúča je ľahko pochopiteľný. Kto má kľúč od domu, môže vojsť dnu, kto má kľúč od auta, môže ním jazdiť. Kto vlastní kľúče nebeského kráľovstva, má prístup k Božej ríši, otvára veci, ktoré boli do tej doby zatvorené, a zjavuje to, čo bolo skryté. Z moci Božieho povolania a dosadenia do služby bolo v časovom období novozákonnej cirkvi všetko pevne stanovené, a to sa nesmie meniť.

Vtedajším duchovným vodcom Pán ostro vytkol: „*Beda vám, zákonníkom, že ste vzali kľúč známosti; sami ste nevošli a vchádzajúcim ste bránili.*“ (Lukáš 11:52) Je možné, že by sme sa dnes nachádzali v rovnakej situácii? Rovnako je úplne nepochopené a nesprávne používané to, čo v danej súvislosti ešte povedal Ježiš Petrovi: „*čokoľvek by si zviazal na zemi, bude zviazané aj na nebi; a čokoľvek by si rozviazal na zemi, bude rozviazané aj na nebi.*“ (Matúš 16:19) To, čo apoštol Peter prehlásil pri založení cirkvi za právoplatné, a síce pokánie, krst vodou, krst Duchom svätým, sa stalo pod vedením Ducha svätého. Preto to platí ako na nebi, tak aj na Zemi. To je pôvodný význam kľúčov.

Toto Božie splnomocnenie ale nebolo obmedzené iba na Petra, ktorý hovoril v hodine zrodu novozákonnej cirkvi a musel zvestovať usporiadanie učenia, ale toto splnomocnenie bolo prenesené na celú cirkev. Jednoznačne to vyplýva z Matúša 18:18, kde nájdeme rovnaké slová v množnom čísle: „Amen **vám** hovorím: Všetko, čo by ste **zviazali** na zemi, bude zviazané aj na nebi; a všetko, čo by ste **rozviazali** na zemi, bude rozviazané aj na nebi.“ Vidíme teda, že rovnaká plná moc, ktorú dostal muž prvej hodiny k záväznému stanoveniu učenia, bola daná aj cirkvi, lebo ona musí zvestovať rovnaké učenie. Zo súvislosti vyplýva, že to platí aj pre posúdenie záležitosti týkajúcej sa veriaceho osobne. Ak však dotyčný človek neuposlúchol uznesenie cirkvi na základe Slova, bol zaradený medzi neveriacich. Táto Božia plná moc teda nie je viazaná na jedného jediného človeka, ale je prenesená na celú cirkev. Nesmie byť však používaná svojvoľne, avšak iba v súlade so Slovom Božím. Potom sa naplní to, čo je písané hneď v ďalšom verši: „*A zase vám hovorím, že keď sa dvaja z vás zhodnú na zemi o akejkoľvek veci, za ktorú by prosili, stane sa im od môjho Otca, ktorý je v nebesiach.*“ (Matúš 18:19) Správne objasnené musí byť aj miesto v evanjeliu Jána 20:21–23. Tam povedal Pán apoštolom: „Pokoj vám! Ako mňa poslal Otec, tak i ja posielam vás. A keď to povedal, dýchnul na nich a povedal im: Prijmite Svätého Ducha! Keby ste odpustili hriechy niektorých ľudí, sú im odpustené, a keby ste zadržali hriechy niektorých ľudí, sú im zadržané.“ Toto miesto z Písma je tiež úplne zle chápané a rímskokatolíckou inštitúciou vykladané celkom nebiblicky. Žiadny človek nemá s odpúšťaním hriechov nič spoločné, tie nám odpúšťa Boh. Počas kázania získajú ľudia skrze vieru v Krista a Ním dokonaného diela spásy istotu, že im Boh odpustil. Je jasné, že žiadny človek nemôže sebe ani iným odpustiť hriechy, lebo Písmo sväté veľakrát dôrazne hovorí: „*…a musí byť kázané v jeho mene pokánie a odpustenie hriechov medzi všetkými národmi…*“ (Lukáš 24:47) „I vás, ktorí ste boli mŕtvi v hriechoch a v neobrezanosti svojho tela, spolu oživil s ním darujúc vám z milosti všetky hriechy,“ Čo v skutočnosti znamená nasledujúci výrok vyjadrený v množnom čísle: „Keby ste odpustili hriechy niektorých ľudí, sú im odpustené…“? Komu bol

adresovaný a v akej súvislosti bol vyslovený? Po vzkriesení nášho Pána bol jednoznačne určený apoštolom, a síce v súvislosti s ich poslaním. Tu sa jedná o hriech, ktorý bol spáchaný na splnomocnenom zvestovateľovi evanjelia. Keď náš Pán vykonával svoju službu, mnohí sa na Ňom prehrešili tým, že Ho označovali za Belzebuba a všetko možné. On ale povedal: „*Preto vám hovorím, že každý hriech a každé rúhanie bude odpustené ľuďom, ale rúhanie sa proti Duchu nebude odpustené ľuďom. A kto by povedal slovo proti Synovi človeka, bude mu odpustené; ale kto by povedal proti Svätému Duchu, nebude mu odpustené ani v tomto veku ani v budúcom.*“ (Matúš 12:31–32) Týka sa to teda mužov, ktorí vykonávajú od doby vyliatia Svätého Ducha v deň Letníc splnomocnenú službu v moci božského povolania. Ak sa niekto rúha Bohom poslanému služobníkovi, prenasleduje a kameňuje ho, môže mu dotyčný služobník tento hriech odpustiť. Ježiš sám nám dal príklad, keď povedal: „*Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia!*“ (Lukáš 23:34) Keď bol Štefan kameňovaný, zvolal v modlitbe: „Pane Ježišu, prijmi môjho ducha! …Pane, nepočítaj im tohoto hriechu!“ (Skutky apoštolov 7:58–60) Ak sa však niekto rúha pôsobeniu Ducha, darom Ducha, ktoré pôsobia prostredníctvom Božieho posla, potom sa jedná o hriech, ktorý zostane neodpustený. Muž Boží môže odpustiť len tomu, kto sa previnil len voči nemu. Je to vyjadrené aj v modlitbe „Otče náš“: „*…a odpusť nám naše viny, ako aj my odpúšťame svojim vinníkom,*“ (Matúš 6:12) „*A keď stojíte na modlitbe, odpúšťajte, ak máte niečo proti niekomu, aby aj váš Otec, ktorý je v nebesiach, vám odpustil vaše poklesky.*“ (Marek 11:25) Ak by sa previnil jeden voči druhému, aj keby to bolo až sedemkrát sedemdesiat, všetci si musia navzájom odpúšťať. (Matúš 18:21–35)

Ak sa teda niekto rúha pravému služobníkovi Božiemu, môže mu byť odpustené. Ak ale pôsobí skrze človeka Duch svätý a niekto sa rúha tomu, čo sa skrze toto pôsobenie Ducha deje, potom sa to už netýka človeka, ktorého Boh používa, ale je to namierené priamo proti Duchu svätému. Tým sa rúhajúci človek previnil voči Bohu a spáchal hriech proti Duchu svätému, ktorý nemôže byť odpustený a zostane neodpustený. Je to „hriech na smrť“ – na večné odlúčenie od Boha. Inak je však každý človek

pred Bohom hriešnik a získa odpustenie svojich hriechov a vín od Neho, ktorý ako jediný môže hriechy odpúšťať. „*…ktorý ti odpúšťa všetky tvoje neprávosti,*“ (Žalm 103:3) „*Blahoslavení, ktorým sú odpustené neprávosti, a ktorých hriechy sú prikryté!*“ (Rimanom 4:7) Mierne vyjadrené: prax rímskokatolíckeho kostola je nebiblická. Od narodenia až po smrť sa tam blahoslavia a po celý život sa odpúšťajú hriechy. Po smrti sa však pozostalým slávnostne oznámi, že zomrelý, zaopatrený všetkými sviatosťami, vrátane posledného pomazania, sa nachádza v očistci. Od tých hriechov, ktoré mu boli behom života stále opakovane odpúšťané(!), má byť očistený až teraz tam. Aký paradox! Len tak mimochodom, aj očistec je, práve tak ako ostatné učenia a dogmy, iba výmysel.

Švajčiarsky reformátor Huldrych Zwingli k tomu povedal toto: „A pretože očistec – tak sa totiž nazýva onen klamlivý ohnivý trest – nemôže byť zo Slova Božieho dokázaný, ako je možné, že sme takí hlúpi, že veríme takému mdlému a podozrivému táraniu? Vidíme predsa, že tie isté osoby, ktoré očistec obhajujú a učia nás, ako ho musíme hasiť, sa zároveň ponúkajú ako hasiace prístroje. Hovoria: Musíš dať peniaze, tým sa oheň najrýchlejšie utlmí, ak totiž ten, ktorý tie peniaze berie, poslušne slúži omše, modlí sa a spieva žalmy, preto vysluhujú omše a zároveň naťahujú ruku po peniazoch…“ (Zwingli Hauptschriften, Der Theologe/Zwingliho Základné učenie, Teológ/, II. časť, str. 193–194)

Od vzniku tejto univerzálnej náboženskej inštitúcie bolo zavedených, učených a vyhlásených za dogmy toľko vecí, ktoré nemajú s pôvodným kresťanstvom absolútne nič spoločné. Prví kresťania nepoznali voskové sviečky, ani kadidlo a svätenú vodu. To isté sa týka beatifikácie a kanonizácie, teda vyhlasovania niektorých zomrelých katolíkov za blahoslavených, alebo takzvaného svätorečenia – povyšovania blahoslavených na svätých a ich uctievania. Neexistovalo každodenné vysluhovanie Večere Pánovej pri omši, vzývanie matky Božej a kláštory. Predo mnou leží zoznam rôznych vyhlásení, o ktorých bude ešte zmienka, vrátane prehlásenia o neomylnosti pápeža z roku 1870,

ktoré bolo odhlasované aj napriek silnému odporu z vlastných radov (len v Nemecku bolo 79 teológov proti a iba 25 za), a dogmy vyhlásenej v roku 1950, že Mária vstúpila telom i dušou na nebesia. Všetkým týmto veciam a prehláseniam chýba akýkoľvek biblický základ, lebo v Biblii je napísané: „*A **nikto** nevstúpil hore do neba, iba ten, ktorý zostúpil z neba - Syn človeka, ktorý je v nebi.*“ (Ján 3:13) Toto slávnostné vyhlásenie pápeža Pia XII. musí byť zaradené medzi antikristovské, pretože sa úplne prieči prehláseniu Krista. Mária bola prehlásená za „rodičku Božiu“ až v roku 431 po Kristovi na koncile v Efeze. Potom jej začali dávať rôzne tituly ako „matka Božia“, „kráľovná nebies“, „sprostredkovateľka“, „pomocnica“, „prímluvkyňa“ , „matka všetkých milostí“, „matka cirkvi“, ale tiež „ničiteľka hada“ (ktorá rozdrvila hada). Mnoho z týchto označení bolo prenesených z Krista na Máriu, a preto sú antikristovské. On je kráľ, On je prostredník, On je prímluvca, On rozdrvil hadovi hlavu. Ak to všetko mala urobiť Mária a byť tým všetkým, čo potom činil Kristus a kto On vlastne je?

Veľmi výstižne vyjadril svoju mienku o koncilových uzneseniach a pápežských prehláseniach reformátor Martin Luther. Jeho slová, ktoré predniesol 18. apríla 1521 na ríšskom sneme vo Wormse, vošli do dejín. „Pretože neverím ani pápežom ani koncilom, pretože je skutočnosťou, že sa často mýlili a sami sebe odporovali, preto som ja, ak nebudem premožený svedectvami Písma a jasnými dôvodmi, premožený mnou uvedenými svedectvami Písma a zajatý v Slove Božom. Odvolať nemôžem a nechcem, pretože konanie proti svedomiu neprináša istotu ani spasenie. Boh mi pomáhaj, Amen!“ (F. Hauss: Väter der Christenheit/Otcovia kresťanstva/, str. 147) Dejiny dokazujú, akí boli pápeži omylní: „Až do konca tridsaťročnej vojny bolo 245 pápežov, medzi nimi 24 vzdoropápežov a – podľa povesti dlho považovanej za historickú pravdu – aj jedna ‚pápežka’. 19 pápežov opustilo Rím, 35 vládlo v zahraničí. 8 pápežov vládlo viac ako 1 mesiac, 40 iba 1 rok, 22 z nich bolo pri moci 2 roky, 54 – 5 rokov, 57 – 10, 51 – 15, 18 – 20 rokov a iba 10 pápežov vládlo viac ako 20 rokov. Z týchto 245 pápežov bolo 31 prehlásených za uzurpátorov (samozvanci, ktorí sa násilím ujali vlády) a kacírov, zatiaľ čo 64

zo všetkých legitímnych pápežov zomrelo násilnou smrťou, 18 pápežov bolo otrávených, 4 uškrtení, 13 ďalších zomrelo rôznym spôsobom.“ (E. Rosenov: Wider die Pfaffenherrschaft/Proti vláde kňazov/, zv. I., str. 42)

Rím, lepšie povedané Vatikán, si privlastnil univerzálnu autoritu, ktorá ale v žiadnom prípade nie je uznávaná Slovom. Je to svetská moc pod rúškom zbožnosti. Legenda, že bol Peter v Ríme a že tam dokonca pôsobil dvadsať rokov ako biskup, je len kŕčovitým pokusom o ospravedlnenie vymysleného, ale pre rímskokatolícke náboženstvo zvrchovane dôležitého tvrdenia. Historici hovoria iba o akomsi Šimonovi Mágovi, ktorý svojimi kúzelníckymi trikmi urobil veľký dojem na rímsky senát. Mimochodom Pavlove, rovnako ako Petrove misijné cesty sú tak jasne popísané, že o tom nemôžu byť žiadne pochybnosti. Keby bol Peter podnikol cestu do Ríma, bola by to tak neobvyklá udalosť, ba priamo senzácia, že by sme o tom určite našli nejaký záznam.

Podľa listu Galaťanom 2:9 sa Peter, Jakub a Ján podaním ruky dohodli s Pavlom a Barnabášom, že Pavol a Barnabáš budú pôsobiť medzi pohanmi a Peter, Jakub a Ján medzi Židmi. Pavol, ktorý písal zboru v Ríme, zdraví na konci menovite dvadsaťsedem osôb, medzi ktorými ale nie je žiadna zmienka o Petrovi. Tiež v mnohých ďalších listoch, ktoré písal jednotlivcom a zborom v Ríme, nie je Peter ani jeden krát uvedený.

Ak presne sledujeme Slovo Božie a náboženský vývoj, je zrejmé, že žiadne učenie zavedené rímskymi katolíkmi neobstojí v skúške Písmom svätým. Samozrejmosť pápežskej autority je úplne neopodstatnená. V celých dejinách náboženstva nie je ani jedna zmienka o tom, že by niektorý pápež prežil božské povolanie. Naopak, je všeobecne známe, že pápeži sú volení prostredníctvom konkláve. (Doslova – „v uzamknutí“, skupina najmenej 120 kardinálov mladších ako 75 rokov, ktorá je po dobu volieb pápeža o chlebe a vode zamurovaná v priestoroch Sixtínskej kaplnky vo Vatikáne na neobmedzene dlhú dobu, pokiaľ sa nezhodne na osobe nového pápeža.)

5. kapitola
KTO JE MÁRIA?

Pozrime sa, čo urobil Boh na jednej strane a čo urobili ľudia na druhej strane z cnostnej Miriam, tak sa totiž hebrejsky volala Mária. Bola tou pannou, pri ktorej sa vyplnilo zasľúbenie, ktoré dal Pán skrze proroka Izaiáša: „*Preto vám dá sám Pán znamenie: Hľa, panna počne a porodí syna a nazve jeho meno Immanuel.*“ (Izaiáš 7:14) Ak je v nových prekladoch Biblie používaný výraz mladá žena (nemecky junge Frau) namiesto „panna“ (nemecky Jungfrau), ide o silné skreslenie zmyslu. V dobe tejto božskej udalosti nebola Mária „mladou ženou“, tou bola neskôr. Mária bola pannou, keď ju zatienil Duch Svätý. Znamenia panny sú čistota a neporušenosť.

„*A narodenie Ježiša Krista bolo takto. Keď bola jeho matka, Mária, zasnúbená Jozefovi, prv ako sa zišli, bola nájdená tehotná zo Svätého Ducha.*“ (Matúš 1:18)

Jozef bol tak sklamaný, že ju chcel opustiť. Môžeme sa vžiť do jeho situácie a vycítiť, čo sa v ňom odohrávalo. Ale Jozef, jej muž (podľa nem. Mengeho prekladu Biblie: „snúbenec“), súc spravodlivý a nechcúc jej urobiť potupu chcel ju tajne prepustiť.“ Nechcel žiadny škandál, ale cítil sa tak urazene, že sa s ňou chcel rozísť. „A keď o tom premýšľal, hľa, ukázal sa mu anjel Pánov vo sne a povedal: Jozefe, synu Dávidov, neboj sa prijať Máriu, svoju **manželku**, lebo to, čo je v nej splodené, je zo Svätého Ducha;“ (verš 20)

Tu nachádzame v Biblii prvú zmienku o tom, že sa snúbenica neskôr stala jeho **manželkou**. Kto číta ďalej zistí, že Jozef jednal presne podľa pokynu, ktorý mu bol daný: „A Jozef prebudiac sa zo spánku učinil, ako mu nariadil anjel Pánov, a prijal svoju manželku. Ale jej nepoznal, dokiaľ neporodila svojho prvorodeného syna a nazval jeho meno Ježiš.“ (verš 24 – podľa nem. Mengeho prekladu Biblie „…snúbenicu…“) To je dostatočne jasné. Až po narodení Ježiša mal s Máriou manželský styk. Z tohto manželstva vzišli štyria synovia a niekoľko dcér, ktorých počet nie je udaný. „*Či nie je toto syn toho tesára? Či sa nevolá*

jeho matka Mária, a jeho bratia Jakob a Jozes a Šimon a Júdas? A či nie sú všetky jeho sestry u nás? Odkiaľ tedy má tento všetko toto?“ (Matúš 13:55-56) To je biblická pravda, všetko ostatné sú výmysly formulované k uctievaniu Márie. Už v ev. Matúša 1:16 je Jozef v rodokmene uvádzaný ako manžel Márie. Chceme ale doložiť ďalšími svedkami aj tú skutočnosť, že tu existovalo manželstvo, z ktorého vzišli deti. Evanjelista Marek o tom podáva správu v 6. kapitole v 3. verši. Lukáš nás informuje o tom, že Ježišova matka a Jeho bratia prišli za ním. Oznámili mu: „*Tvoja matka a tvoji bratia stoja vonku a chcú ťa vidieť. A on odpovedal a riekol im: Mojou matkou a mojimi bratmi sú tí, ktorí čujú slovo Božie a činia ho.*“ (Lukáš 8:20-21) Ježiš nepríšiel, aby povýšil pozemský príbuzenský vzťah, preto tiež nemohol brať zvláštny ohľad na pozemskú matku a na jej synov, ktorých tiež porodila. Preto urobil príslušnú opravu, aby zdôraznil, kto sú pravé deti Božie, totiž tí, ktorí jednajú podľa Slova Božieho.

Chybná inšpirácia ale existovala už vtedy. Ani to nám nie je zatajené: „*A stalo sa v tom, ako to hovoril, že nejaká žena zo zástupu pozdvihla svoj hlas a povedala mu: Blahoslavený život, ktorý ťa nosil, a prsia, ktoré si požíval! Ale on povedal: Ba pravda, blahoslavení, ktorí čujú slovo Božie a zachovávajú ho!*“ (Lukáš 11:27-28) Aký zrejmý hlas typický pre uctievanie sa tam pozdvihol! Pán to však okamžite opravil.

Aby mohol byť kult Márie dobre podporený, bolo miesto v ev. Lukáša 1:28 sfalšované, alebo zle preložené: „A keď vošiel ku nej anjel, povedal: Raduj sa, obdarená milosťou! Pán s tebou, ty požehnaná medzi ženami!“ V katolíckom katechizme čítame: „Zdravas, milosti plná, Pán s tebou.“ Je to ohromný rozdiel, či je niekto omilostený, alebo či je niekto plný milosti.

Mária mala rovnaký život, ako ostatné dievčatá. Keď ju oslovil anjel Gabriel, bola s Jozefom zasnúbená a chcela si ho vziať. K tejto zasnúbenej Márii anjel zvolal: „Neboj sa Mária, lebo si našla milosť u Boha!“ (verš 30) Samozrejme, že bola prekvapená z nebeského posla a zvesti. Tento verš ešte raz potvrdzuje, že Mária nebola plná milosti, ale ako sa píše: „lebo si našla milosť u Boha“ Preto povedala: „Hľa, som dievka Pánova; nech sa mi tedy

stane podľa tvojho slova. A anjel odišiel od nej.“ (verš 38) V Svätom Písme neexistuje ani jedno jediné miesto, podľa ktorého by sme boli závislí na milosti Márie, alebo dokonca na priazni Jozefa. Naopak: Milosť Božia sa nám zjavila v Slove, ktoré sa stalo telom a prebývalo medzi nami (Ján 1) a i dnes ju môžeme nájsť jedine u Spasiteľa: „*A z jeho plnosti (nie z jej) sme my všetci vzali, a to milosť za milosť. Lebo zákon je daný skrze Mojžiša; milosť a pravda stala sa skrze Ježiša Krista.*“ (Ján 1:16-17) Aj o tom nám je v Svätom Písme zanechané jasné svedectvo. Syn neleží ani na prsiach Márie, ani v jej náručí, ako to ukazujú a predstavujú nečestné zobrazenia, ale ako je písané, v lone Otca: „Boha nikto nikdy nevidel, ale jednorodený Syn, ktorý je v lone Otcovom, on nám vysvetlil.“ (verš 18). Všetky takzvané milostné obrazy a symbolické napodobnenie matky s dieťaťom boli prevzaté z pohanských kultov bohyni plodnosti. Toto oklamanie zviedlo mnohých z cesty služby Bohu na cestu modlárstva! Ježiš predsa nie je „závideniahodný“ plod Márie, ako sa mylne vyučuje. Mária bola iba nositeľkou božskej substancie.

V nasledovných veršoch je poukázané na ľudské zlyhanie Márie. Po slávnosti nekvasených chlebov v Jeruzaleme sa ľudia vracali domov; iba dvanásťročný Ježiš zostal v chráme bez toho, že by to rodina hneď zistila. „*A stalo sa po troch dňoch, že ho našli v chráme sedieť medzi učiteľmi počúvať ich a opytovať sa ich.*“ (Lukáš 2:46) Pochopiteľne si Mária robila starosti a zrejme preto si nebola vedomá toho, čo hovorí, keď mu vyčítala: „*Dieťa, čo si nám to tak urobil? Hľa, tvoj otec i ja sme ťa s bolesťou hľadali.*“ (Lukáš 2:48) Odpoveď chlapca bola zreteľnou opravou: „*Čo to, že ste ma hľadali? Či ste nevedeli, že musím byť vo veciach svojho Otca?*“ (Lukáš 2:49) Tým nemyslel tesársku dielňu Jozefa, ale odvolával sa na Svojho nebeského Otca, a tak opravil výrok Márie, ktorá v tom okamžiku chybne označovala Jozefa za Jeho otca.

Že i Mária potrebovala milosť a spasenie, vidíme z toho, že i ona sa odobrala po nanebovstúpenie Ježiša Krista do vrchnej siene a patrila k tej skupine 120-tich, ktorí tam obdržali Svätého Ducha: „*Títo všetci zotrvávali jednomyseľne na modlitbe a v*

pokornej prosbe so ženami a s Máriou, matkou Ježišovou, i s jeho bratmi.“ (Skutky 1:14). O jeho bratoch, ktorí boli tiež vo vrchnej sieni, je povedané, že v Neho neverili od samého počiatku. (Ján 7:3-5)

Mária vtedy nebola uctievaná; patrila k tým, ktorí sa sami modlili, aby prežili vyliatie Ducha Svätého. Osobné obdržanie Ducha Svätého je nutné pre spásu každého Božieho dieťaťa, a teda aj pre Máriu.

Hovorí sa: *„Márii splní syn každé prianie.“* Kde je to napísané? Tým sa v ľuďoch prebúdza mylná nádej. Základom tejto myšlienky je domnienka, že Ježiš je synom Božím a Máriiným. Takéto vyjadrenie ale nie je v Svätom Písme ani raz. On je Syn Boží, Mária bola iba nádobou. Keď sa na svatbe v Káne Galilejskej nedostávalo vína, povedala Mária Ježišovi: „nemajú vína!“ Ježiš jej odpovedal: „*Čo mám s tebou, ženo? Ešte neprišla moja hodina.*“ (Ján 2:3-4) To bola ostrá odpoveď na jemné poukázanie a mala vyjasniť, že žiadny človek Ho nemohol ovplyvniť, ani Mária nie.

Dobrou radou, ktorú dala sluhom, by sme si však mali vziať k srdcu: „Keby vám povedal čokoľvek, urobte!“ (verš 5) To je veľké poučenie pre celé ľudstvo.

O rodných bratoch Pána nie je zmienka len v evanjeliách, Pavol o nich tiež hovorí: „*Či nemáme práva vodiť so sebou sestru ženu ako aj ostatní apoštolovia i bratia Pánovi aj Kéfaš?*“ (1. Korinťanom 9:5)

Galatským píše apoštol: „*A iného z apoštolov som nevidel okrem Jakoba, brata Pánovho.*“ (Galaťanom 1:19)

Pozoruhodné je, že odo dňa vzniku novozákonnej cirkvi v čase letníc, vtedy od Skutkov 2. kapitoly až do poslednej kapitoly Biblie, už o Márii nie je žiadna zmienka. Biblicky veriacim kresťanom to je jasné. Ona svoju úlohu splnila. V prvých kresťanoch neprebýval duch modlárstva, ale Duch Svätý. Oni neuctievali stvorenie, ale Stvoriteľa.

„Od 7. storočia nastalo celkom nebiblické uctievanie a zbožňovanie Márie. Od 12. storočia je používaná modlitba »Ave Mária«. K mariánskym slávnostiam pribudla okolo roku 1140 »slávnosť nepoškvrneného počatia«. V 12. storočí sa tiež začalo s ružencovou modlitbou. V znamení Márie chce katolícke náboženstvo získať svet pre seba. Preto kult Márie zosilnel práve po druhej svetovej vojne…“ (O. Markmann: Irrtümer der katholischen Kirche/Omyly katolíckej cirkvi, str. 48-50)

Na základe toho, čo sa učí a praktizuje, je jednoduché rozlíšiť, či pôsobí Duch Svätý, alebo duch antikrista. S úplným zdôraznením sa musí povedať: biblická Mária, ktorej bolo povedané: „*blahoslavená tá, ktorá uverila, lebo sa naplní to, čo jej bolo hovorené od Pána.*“ (Lukáš 1:45) a ktorá oddane povedala: „*Hľa, som dievka Pánova; nech sa mi tedy stane podľa tvojho slova.*“ (Lukáš 1:38), je úplne iná Mária než tá, ktorá bola povýšená na bohyňu a ktorá bola na koncile v Efeze v roku 431 po Kr. vyhlásena za „Bohorodičku“.

6. kapitola
ČO JE MARIÁNSKY KULT?

Podľa svedectva Písma Svätého môže byť predmetom viery, uctievania, oslavovania a klaňania jedine Boh. Ak je na toto miesto vyvýšený niekto iný, ide o poveru a modloslužbu. Presvedčivo a obšírne o tom písali už protestantskí teológovia. K lepšiemu porozumeniu bude zopakovaných niekoľko pasáží. Pre Mariánsky kult neexistuje absolútne žiadne ospravedlnenie. Rôzne zjavovania Márie nie sú vo Svätom Písme zasľúbené. Bez takýchto zjavení uplynulo viac než tisíc rokov. K počudovaniu sa stali vždy len v katolíckych krajinách ako v Poľsku, Portugalsku, Španielsku, alebo vo Francúzsku. V protestantských, moslimských, budhistických, alebo iných krajinách, kde by to bolo potrebné, ak by na tom závisela spása, sa nezjavovala. Ale k upokojeniu všetkých duší nech je povedané: ona sa vôbec nemôže zjaviť práve tak, ako sa nemôže zjaviť ani Peter, Jozef, alebo niekto iný. Odohráva sa to jednoducho iba v ľudskej

predstave, pretože si to tak ľudia želajú. Smieme sa teda pýtať: Kto je na všetkých tých pútnických miestach uctievaný a oslavovaný? Ježiš, alebo Mária? Aký je to duch, ktorý neoslavuje Ježiša, ale Máriu? Duch Svätý určite nie! Je to duch klamu. Farár O. Makrmann píše pod titulom „Démonický mariánsky kult“ („Die Dämonie im Marienkult“) nasledujúce: „Mystický kult okolo Márie je tiež poznamenaný démonickými vplyvmi. O uctievaní Márie sú správy už v prvých storočiach. Na rozvoj Mariánskeho kultu v dobe prvých storočiach mal obzvlášť významný vplyv antický pohanský kult materských bohyní.“ (O. Markmann: Irrtümer der katholischen Kirche/Omyly katolíckej cirkvi, str. 47) Odkedy má Boh matku? Už tento výraz je úplne nebiblický. Ona nebola matkou Božou, ale porodila Ježiša Krista, nášho Pána a Spasiteľa. Bolo to v meste Efeze, kde národ jednohlasne zvolal: „*Veľká je Diana Efežanov!*“ (Skutky 19:28) Teraz sa na mariologických kongresoch spieva: „Veľká je Mária!“ Ako podobné to je – jednu zosadiť a druhú povýšiť!

Až od 5. storočia sa začal rozvíjať medzitým už tak rozšírený Mariánsky kult. Arthur Drews napísal: „Z historického hľadiska poskytuje uctievanie Márie taký pohľad, pri ktorom človeka zachváti nárek nad celým ľudstvom. Sú to dejiny najdetinskejších povier, najopovážlivejších falzifikátov, prekrúcania, výkladov, preludov a machinácií, stmelených z ľudskej úbohosti a potrebnosti, jezuitskej vychytralosti a žiadostivosti katolíckej inštitúcie po moci, divadlo rovným dielom k plaču a aj k smiechu: pravá božská komédia.“ (K. Deschner: Und abermals krähte der Hahn/Opäť zakikiríkal kohút, str. 401)

Od „Ave Mária“ až k dogme jej telesného nanebovstúpenia je všetko nebiblické a preto nesprávne Sú to výmysly, ktoré rímskokatolícka inštitúcia zaviedla v priebehu približne 1600 rokov. Dnes sa to berie tak, ako keby to všetko boli „kresťanské vyznania viery“ aj keď v skutočnosti to je antikristovské, zhubné dielo nepriateľa, ktorý by chcel ľudstvo odtiahnuť od jedinej spasiteľnej viery v Ježiša Krista a priviesť ich k nespasiteľnej povere v Máriu. Znamenití teológovia od doby reformácie až do súčasnosti to celkom otvorene a jasne konštatovali.

Povera o zjavení Márie na rôznych pútnických miestach je v očiach Božích ohavnou vecou, skrz ktorú sú úprimní ľudia vedení do omylu. O terajšom pápežovi píše farár Markmann: „Nie je rúhanie, ak pápež pri svojej návšteve Poľska kladie k nohám čiernej Madony z Jasné Góry v Częstochowa zlatú ružu a v tichom vytržení pred touto modlou vyznáva: »Totus tuum« – »Úplne tvoj«? Túto mocnú modlitbu k Márii: »Totus tuus« si mimochodom vyvolil za smernicu svojho pontifikátu a celého svojho kňazského života. Svoju modlitbu k čiernej Madone tam ukončil slovami: »Tebe posvätcujem celú cirkev – až k hraniciam zeme! Tebe posvätcujem ľudstvo a všetkých ľudí – mojich bratov, všetky národy a národnosti. Tebe posvätcujem Rím a Poľsko, skrze tvojho služobníka spojeného novým putom lásky. Matka, prijmi nás! Matka, neopusť nás! Matka, veď nás!»“ (O. Markmann: Antikrist/Endzeit/Entrückung, Antichrist/Konečný čas/ Vytrhnutie, str. 32-33) Z Márie bola urobená matka rímskokatolíckej konfesie. Ona taktiež nie je kráľovnou nebeskej ríše, ale kráľovnou rímskokatolíckej svetovej ríše.

Podľa knihy „Fatima“ od Joaquina Maria Alonsa sa vraj Mária 13. Mája 1917 zjavila trblietajúca trom pastierskym deťom. Číslo 13. sa stále opakuje: 13. júla 1917 prosila „svätá panna“ tie tri deti, aby nasledujúci mesiac prišli znovu. 13. Septembra 1917, pri piatom zjavení, vraj povedala: „Chcem, aby ste sem 13. októbra zas prišli a ďalej sa modlili ruženec…“ Až do šiesteho zjavenia, 13. októbra, sa odhadoval počet pútnikov ponáhľajúcich sa na to miesto už nad päťdesiat tisíc. Celé roky tam putovali milióny ľudí, aby kládli Márii na srdce svoje žiadosti bez toho, aby vedeli, že sama Mária bola odkázaná na Božiu pomoc a do dnes nebola schopná pomôcť ani jednému človeku.

Mária je vo Fatime v Portugalsku znázornená a uctievaná mnohými sochami a obrazmi. Terajší pápež Ján Pavol II. Kľačal v kaplnke zjavenia pred jedným takýmto vyobrazením. Celý tento kult úplne odporuje prvému prikázaniu: „*Neučiníš si rytiny ani nijakej podoby tých vecí, ktoré sú hore na nebi, ani tých, ktoré sú dole na zemi, ani tých, ktoré sú vo vodách pod zemou. Nebudeš sa im klaňať ani im nebudeš slúžiť, lebo ja Hospodin, tvoj Boh, som*

silný Boh žiarlivý, ktorý navštevujem neprávosť otcov na synoch do tretieho i štvrtého pokolenia tých, ktorí ma nenávidia“ (2. Mojžišova 20:4-5)

Ľudia, ktorí si zhotovujú napodobeniny, sa musia zaradiť k tým, ktorí Boha nenávidia. V podstate nejde o nič iné než o náboženský tanec okolo zlatého teľaťa. Jeden má svätého Kryštofa, ďalší rôzne iné obrazy; dokonca prenášajú sem a tam i ľuďmi zhotoveného Krista.

To mi pripomína rozhovor s niekoľkými hosťami z kúpeľov, pri ktorom prišla reč aj na vieru. Pri tom som sa opýtal, či má niekto z nich osobný vzťah k Ježišovi Kristovi. Spontánne mi jedna dáma odpovedala: „Ja som svojho Ježiša predala.“ V prvom okamihu sme boli všetci udivení, až nám vysvetlila, že ako zberateľka starožitností mala asi 1,25 m vysokú sochu Ježiša veľkej hodnoty, ktorú predala do akéhosi kostola.

Na celej Zemi existujú milióny rôznych vyobrazení, ktoré sú všetky ohavnosťou pred Bohom. Vo Svojej svätosti vyslovil Boh svoj rozsudok nad všetkými, ktorí sa klaňajú obrazom: „Zlorečený človek, ktorý by spravil rytinu alebo zliatinu nejakej modly, ohavnosť Hospodina, dielo rúk remeselníka, a položil niekde na skryté miesto. A všetok ľud odpovie a riekne: Ameň.“ (5. Mojžišova 27:15) Ľudia nehľadajú útočište u Neho, ktorý je jediný schopný pomôcť, ale sa pokúšajú dosiahnuť pomoc na vedľajších cestách a skrze rôzne pomocné prostriedky. Neurážajú a nepoburujú tým ale Boha až do krajnosti? Keď sa pýtali Ježiša na prvé prikázanie, odpovedal im: „*A Ježiš mu odpovedal, že najprvšie od všetkých prikázaní je: Čuj, Izraelu, Pán, náš Boh, je Pán jeden! A: milovať budeš Pána, svojho Boha, z celého svojho srdca, z celej svojej duše, z celej svojej mysli a z celej svojej sily. To je prvé prikázanie.*“ (Marka 12:29-30) Tu sa skutočne nenachádza miesto pre Máriu, pre svätých, ochranných patrónov, sochy, ikony a tak ďalej.

Môže Mária, ako človek, vypočuť milióny modlitieb z celého sveta bez toho, aby bola vševediaca? Mohla by Mária vypočuť niekoho na nebi, na Zemi i v očistci bez toho, aby bola

všadeprítomná? Vševediaci a všadeprítomný je však jedine Boh. Či nie sú všetky pútnické miesta, jedno v ktorej krajine sa nachádzajú, ohavnosťou pred Bohom a preto zavrhnutiahodné? Tak vraví Pán: *„Hľadajte ma a žite! A nehľadajte Bét-ela ani nechoďte do Gilgala jako ani neprechoďte do Béršeby; lebo Gilgal pojde istotne do zajatia, a Bét-el bude na nič. Hľadajte Hospodina a žite*“ (Ámos 5:4-6) Dnes by to muselo znieť takto: „Hľadajte Ma,“ vraví Pán, „a živí budete. Nechoďte do Lurd, do Fatimy, do Čenstochovej či do Altötting atď., ale príďte ku Mne, aby ste obdržali naozaj večný život.“ Kto hľadá Boha, môže Ho nájsť tam, kde sa práve nachádza, pretože Boh je všadeprítomný.

Vittorio Messori cituje nemeckého kardinála Jozefa Ratzingera: „A ten istý Ján Pavel II., potom, čo bol zranený atentátnikom 13. mája – v deň výročia prvého zjavenia v portugalskej osade, sa vydal na púť do Fatimy, aby ďakoval Márii, »ktorej ruka tak divuplným spôsobom riadila strelu«.“ (V. Messori: Zur Lage des Glaubens/K situácii viery/, str. 112) Rovnaký kardinál Ratzinger oznamuje, že katolícka náboženská inštitúcia svoje mariánske dogmy zvestovala v nasledujúcom poradí: „…najprv navždy trvajúce panenstvo a materstvo Božie a potom, po dlhom čase dozrievania a premýšľania, bola uznaná, že je bez dedičného hriechu, a potom telesné vzatie Márie do nebeskej nádhery.“ Za tým stojí hrozná veta: „Tieto dogmy chránia pôvodnú vieru v Krista ako pravého Boha a pravého človeka.“ (V. Messori: Zur Lage des Glaubens/K situácii viery, str. 108)

To takto nemôžeme prijať. Tieto štyri biblické dogmy, práve tak, ako všetky ostatné, nemajú žiadny biblický podklad. Biblické pravdy sa neuznášajú na konciloch a nevznikajú odhlasovaním, ale Bohom povolaní muži zvestovali v mene Pána to, čomu sa má veriť a čo sa má učiť. S všetkou rozhodnosťou tu musíme pánovi Ratzingerovi predložiť jeho vlastný výrok: „…mimochodom je predsa úplne samozrejmé, že pravda nemôže byť stvorená odhlasovaním. Výpoveď buď pravdou je, alebo nie je. Pravdu musíme nájsť, nie vytvárať.“ Čím sú teda všetky tie zavedené dogmy, zvyky a tradície? Sú pravdou, alebo nie?Vznikly až po dlhej dobe dozrievania a premýšľania, ako kardinál Ratzinger

sám povedal, a preto nie sú pôvodnou pravdou, ale boli vytvorené na základe domienky. Odstup rokov medzi vznikom jednotlivých dogiem tomu nasvedčuje. Kde je teda pravda, ktorú musíme nájsť? Celkom iste jedine v Slove Božom a nikde inde! Biblicky veriaci kresťan, ktorý patrí k Cirkvi živého Boha, je „… *vybudovaný na základe apoštolov a prorokov, kde je uholným kameňom sám Ježiš Kristus*“ (Efežanom 2:20) Všetko, čo počas rokov pápeži zaviedli, s Bibliou nesúhlasí a preto to nie je apoštolské. Prečo Peter, Jakub, Ján a Pavol Máriu nijako nevyvyšovali? Vtedy bolo predsa všetko tak čerstvé a v živej pamäti.

V teológii sa prešlo od christologie k mariologii. Veď už sa celkom verejne usporadúvajú mariologické kongresy, kde sa naozaj všetko točí iba okolo Márie. Kristus býva zmieňovaný, pokiaľ sa to práve hodí, len tak mimochodom. „Pápež vyžadoval obnovenie uctievania Márie, ktoré by bolo podľa Biblie, bez akýchkoľvek ústupkov trojjediného a christologického razenia, ktoré by bralo ohľad na inak veriacich a ktoré by odpovedalo výrazom platnej doby a kultúry.“ (Katolícky katechizmus pre dospelých, str. 173) Čo môže biblicky veriaci kresťan povedať k takejto nebiblickej, do omylu vedúcej a Bohu rúhajúcej sa výzve k uctievaniu Márii?

K skutočne veriacim sa apoštol Ján obracia s veľmi dôležitým slovom, ktoré platí pre všetky časy: *„Nepísal som vám preto, že neznáte pravdy, ale že ju znáte, a že niktorá lož nie je z pravdy.*“ (1. Jána 2:21) Žiadne z prehlásených dogiem nemá svoj pôvod v Slove pravdy. Ich pôvod je z iných prameňov. Kto nenájde prístup k pravde – k Slovu, musí si vytvoriť náhradu! A kto nemá dôveru v Boha, jazdí ako pápež medzi davmi svojich prívržencov v nepriestrelnom „papamobile“.

Nasledujú bez bližšieho vysvetlenia vypýsané dáta (ktoré sa ale nedajú vždy presne zistiť, kedy boli zavedené rôzne veci, ktoré v ranom kresťanstve neexistovali (L. J. King: House of Death…/ Dom smrti…/, str. 117-122):

310 niektorí začínajú s prežehnávaním sa

320 voskové sviečky pri bohoslužbe

375 uctievajú sa anjelia a zosnulí svätí

394 zavádza sa každodenná omša

431 začiatok uctievania Márie

500 kňažstvo začína nosiť jednotný odev

600 Gregor I. zaviedol do bohoslužby latinčinu; začiatok vzývania Márie a zosnulých svätých

650 začiatok slávností ku cti panny Márie

709 zavádza sa bozkávanie pápežovej nohy

750 začiatok svetskej moci pápeža

788 uctievanie Márie a zosnulých svätých; klaňanie pred krížom, sochami a relikviami

850 rituál svätenia vody pridaním soli a kňazským požehnaním

890 uctievanie Jozefa, manžela Márie

965 zavádza sa svätenie zvonu

995 zavádza sa prehlasovanie zosnulých za svätých

998 ustanovuje sa pôst v piatok veľkonočného dňa

1079 začiatok kňazského celibátu

1090 zavádza sa ruženec

1100 zavádza sa obetovanie pri omši

1184 ustanovenie inkvizície proti kacírom

1190 začiatok predávania odpustkov

1200 hostia nahrádza chlieb pri večeri Pánovej

1215 dogma pozdvihovania; najmenej raz do roka vyznávanie hriechov (spoveď) pred kňazom

1220 zavádza sa klaňanie hostii

1227 zavádza sa zvonenie zvončekom na znamenie toho, že kňaz vykonáva premieňanie

1229 laikom sa zakazuje čítať Bibliu

1245 kardináli začínajú nosiť červený klobúk

1264 zavedenie slávnosti Božieho tela

1410 zboru je zakázaný kalich

1439 vyhlásenie náuky o očistci

1478 zavedenie inkvizície v Španielsku

1545 tradícia je postavená na rovnakú úroveň so Svätým Písmom

1546 začlenenie apokryfov do Biblie

1854 zvestovanie nepoškvrneného počatia Márie

1870 ustanovenie dogmy o neomylnosti pápeža

1925 telesná prítomnosť panny Márie v nebi

1950 vyhlásenie dogmy o telesnom nanebovzatí Márie

Každý premýšľajúci človek si predsa musí klásť otázku, aký zmysel majú všetky tie, s tak veľkým odstupom vyhlasované učenia. Nový zákon je ukončený. A k tomuto zákonu – k tejto záveti – sa nesmie nič pridávať. „Bratia, po ľudsky hovorím: Už uprávoplatnenej smluvy človeka nikto neruší alebo ani k nej **nepridáva** ničoho.“ (Galaťanom 3:15) Čo sa nikdy nesmie urobiť s pozemskou záveťou, sa urobilo s Božou záveťou a to týmito neskoršími dodatkami. Kde zostáva rešpekt pred konečným varovaním: *„Lebo ja osvedčujem každému, kto čuje slová proroctva tejto knihy, že keby niekto pridal k tomu, na toho Boh pridá rán, napísaných v tejto knihe;*“ (Zjavenie 22:18)? (Viď tiež Príslovia 30:5-6)

7. kapitola
REFORMÁCIA – NOVÝ ZAČIATOK

Boží zásah prostredníctvom reformácie bol viac než nutný, a predsa z biblického hľadiska zďaleka nie dostačujúci. Stojíme tu pred otázkou, či reformátori, ktorí vzišli z rímskokatolíckeho náboženstva, naozaj pochopili, že sa musel urobiť nový začiatok, pretože na tomto úplne zosvetštelom a nebiblickom systéme sa nedalo reformovať vôbec nič. Na jednej strane sa vtedy naplnilo slovo proroka Jeremiáša: *„Zorte si úhor a nesejte do tŕnia!“* (Jeremiáš 4:3), ale na druhej strane aj proroctvo: *„Hojili sme Babylon, ale nie je vyhojený; opustite ho, a poďme každý do svojej zeme,“* (Jeremiáš 51:9). Bolo to vyvedenie, bol to prelom, ako by bolo počuť hlas volajúci z neba: „*Vyjdite z neho, môj ľude, aby ste sa nezúčastnili jeho hriechov a aby ste nedostali z jeho rán.*“ (Zjavenie 18:4) Napríklad Luther síce správne pochopil slová, ktoré zvestoval apoštol Ján v mene Pánovom: *„…pretože tvoji kupci boli veľmožmi zeme, pretože tvojimi čary zvedené boli do bludu všetky národy. - A našla sa v ňom krv prorokov a svätých a všetkých pobitých na zemi.*“ (Zjavenie 18:23–24) Práve tak aj slová proroka Jeremiáša: *„Babylon bol zlatým pohárom v ruke Hospodinovej, opájajúcim celú zem; z jeho vína pili národy, preto sa zbláznili národy.*“ (Jeremiáš 51:7) Napriek tomu sa reformátorom návrat k rannému kresťanstvu nepodaril. V skutočnosti bolo len tu a tam niečo reformované, odstránené a pozmenené.

Pritom išlo v prvom rade o kupčenie s odpustkami, o úlohu pápeža a o všeobecné nešváry. Vrcholom podľa Písma bolo preniknutie k mohutnému svedectvu, že človek je ospravedlnený iba z milosti vierou v Spasiteľa. To bol ten vlastný prielom, rozbitie babylonského žalára. Na druhej strane sa ale prevzali učenia, ktoré sú úplne nebiblické a proste typicky katolícke. Tak napríklad takzvané sviatosti boli iba zredukované, krst detí bol prevzatý atď.

Žiaľ, viera v trojjedinosť, ktorú prevzali aj protestanti, ich nechala čiastočne pokračovať v rovnakých koľajach. Židov a inak veriacich (napríklad aj znovu pokrstených) zatracoval aj Luther,

Schwenkfeld a iní. V Ženeve bol 27. októbra 1553 so súhlasom Kalvína upálený na hranici španielsky lekár Michel Servet, pretože odmietal vieru v trojjedinosť. (M. Rang – O. Schlißke: „Die Geschichte der Kirche/Dejiny cirkvi“, str. 132) V dejinách náboženstva sú zaznamenané Lutherove a Melanchthonove výroky zvlášť o znovu pokrstených. Katolícky postoj, „samospasiteľné“ právo rímskej inštitúcie zrejme reformátori úplne nezavrhli. To vysvetľuje aj ich intoleranciu (neznášanlivosť) voči inak veriacim. A to ešte aj dnes! Slobodné zbory, existujúce už storočia, sú ešte stále označované za sekty, aj keď tento pojem pochádza zo slova „sektion“ a označuje časť celku a podľa Webstera to neznamená nič iné, než „organizované náboženské spoločenstvo“. Podľa toho by potom všetky organizované denominácie boli sektami, totiž časťami celku. Prostredníctvom rôznych kultových náboženstiev sa pojem sekty v našej dobe znova oživil, ale má divné pozadie.

Aj keď v dobe reformácie nebol ešte zďaleka dosiahnutý Boží cieľ, tzn. biblická novozákonná cirkev, napriek tomu bol urobený prvý krok k biblickej viere: návrat ku kázaniu Slova Božieho. Preto dlhujeme poďakovanie a uznanie predchodcom reformátorov, ktorí boli upálení na hraniciach, aj reformátorom samotným.

Od tej doby si kráľovstvo Božie nanovo a mocne razilo cestu. Nasledovalo jedno prebudenie za druhým a svetlo evanjelia stále prenikalo vpred. Od ospravedlnenia skrze vieru sa prechádzalo k ďalšiemu spasiteľnému prežitiu, a síce k posväteniu srdca Slovom a Duchom Božím. Zanietení prebudeneckí kazatelia, ktorí vošli do cirkevných dejín, pôsobili a zvestovali biblické pravdy, ktoré potom poslucháči aj prežili. Ako služobníci Boží všetkých čias neboli ani oni úradníkmi alebo hodnostármi, ale služobníkmi Slova a zvestovaním evanjelia privádzali ľudí ku Kristovi. Žiaľ, aj títo Bohom použití muži sa zastavili vždy pri tom učení, ktoré bolo pre nich obzvlášť dôležité. Jedni sa uspokojili s ospravedlnením, druhým stačilo posvätenie, ďalším obrátenie a krst viery atď. Ale Boh Svojím Duchom pôsobil ďalej.

Na prelome minulého a tohto storočia prepuklo v rôznych protestantských denomináciách a slobodných zboroch medzi obrátenými veriacimi, ktorí po tom túžili, spontánne pôsobenie Ducha. Podobne ako v dobe prvotného kresťanstva prežili aj oni Boha nadprirodzeným spôsobom. Tak začalo letničné hnutie v 20. storočí.

Z pokračujúcich reformačných a pietistických hnutí vznikali najrôznejšie slobodné zbory. Ľudským zlyhaním sa robili chybné kroky a nastalo zmiešanie, čo nás ale neoprávňuje k tomu, aby sme odmietali neomylné pôsobenie Božie. Zmyslom a účelom každého prebudenia bolo priviesť cirkev bližšie k stavu prvotného kresťanstva. Ak v každom prebudení pôsobil Duch Boží, potom sa v takzvanom „letničnom prebudení" jednalo zase o vyliatie a pôsobenie Ducha, ktoré zažili ospravedlnení, obnovení a znovuzrodení ľudia.

Ján Krstiteľ predsa zvestoval: *„Ja vás krstím vodou, ale ide mocnejší odo mňa, ktorému nie som hoden rozviazať remienok na jeho obuvi; ten vás bude krstiť Svätým Duchom a ohňom;"* (Lukáš 3:16) Toto oznámenie sa prvý krát naplnilo na letnice. Ak prežije človek, ktorý uveril v Krista, krst Duchom svätým, získa istotu, že ho Boh prijal, pre pravé deti Božie je to zapečatenie Duchom svätým. (Efezským 1:13; Efezským 4:30)

Dnes sa však stretávame s najrôznejšími charizmatickými hnutiami aj s „Hnutím charizmatickej obnovy", čo je názov pre zoskupenie rímskych katolíkov. Vytvára sa atmosféra, v ktorej majú ľudia emocionálne zážitky, avšak zostávajú vo svojom starom spôsobe života a sú naďalej spojení s tradíciou. Získajú/ dostanú/ isté pomazanie Duchom, ale mali vo svojej duši skutočné prežitie s Bohom, skrze ktoré by boli obnovení a znovuzrodení? Túto otázku si môže zodpovedať len každý sám osobne. Deti Božie, skutočne naplnené Duchom svätým, budú uznávať navždy platné spasenie a ich výhradným svedectvom sa stane večne zostávajúce Slovo Božie. Oni nesú ovocie Ducha, podľa ktorého ich všetci môžu poznať. Mnohí sa môžu preukazovať darmi, avšak ovocie Ducha majú len tí, ktorí získali božské vlastnosti. Ešte platí slovo: *„A tak ich tedy po ich ovocí poznáte. Nie každý, kto mi*

hovorí: Pane, Pane! vojde do nebeského kráľovstva, ale ten, kto činí vôľu môjho Otca, ktorý je v nebesiach. Mnohí mi povedia tamtoho dňa: Pane, Pane, či sme neprorokovali v tvojom mene a v tvojom mene démonov vyháňali a v tvojom mene mnoho divov nečinili? A vtedy im vyznám: Nikdy som vás neznal. Odídite odo mňa, páchatelia neprávosti!" (Matúš 7:20–23) Hneď po II. svetovej vojne, v máji 1946, začalo v USA masové prebudenecké hnutie, v ktorého čele stál jednoduchý a pokorný kazateľ William Branham (1909–1965). Ako dlhodobý očitý svedok píše o ňom reverend Gordon Lindsay vo svojej knihe „William Branham, muž Bohom poslaný", že Boh v jeho službe pôsobil rovnaké divy a znamenia, aké sa stali v dňoch Ježiša Krista a apoštolov: slepí videli, chromí zase mohli chodiť, dokonca aj ľudia, ktorí mali rakovinu v poslednom štádiu, boli uzdravení.

V druhom vydaní tejto knihy, ktorú zverejnilo vydavateľstvo „Mehr Licht" v Hamburgu, je na 4. strane vytlačený/uverejnený/ list, ktorý napísal nemecký zemský D. Dr. Dibelius – nemecký evanjelicko-luteránsky zemský biskup – prekladateľovi, farárovi M. Gensichenovi: „Srdečne Vám ďakujem za láskavé doručenie zaujímavého zošitku o evanjelistovi Williamovi Branhamovi, ktorý ste tak výstižne preložili. Nám je ešte trochu cudzí tento spôsob, ktorý používajú Američania. Ale možno bude dobré, ak bude do našej evanjelizačnej praxe zavedený iný duch. Preto vítam Váš plán pozvať Branhama tiež do Nemecka."

Táto splnomocnená a nadprirodzene preukázaná služba dala podnet k činnosti väčšiemu počtu evanjelistov, ktorí neskôr vystúpili s podobným pôsobením. Vzniklo mnoho známych evanjelizačných spoločností ako napr. Medzinárodná organizácia obchodníkov plného evanjelia; vtedy začali tiež charizmatické hnutia a rôzne ďalšie smery. Ak to však starostlivo pozorujeme, zistíme, že dnes je náboženský zmätok väčší než kedykoľvek predtým. Hovorí sa: „Tu je Kristus! Tam je Kristus!" Avšak stále ešte nevznikla cirkev, ktorá by sa dala úplne prirovnať k prvotnému kresťanstvu s príslušnými biblickými učeniami a praxou a s potvrdením zodpovedajúcim Písmu. Teraz, na konci novozákonného časového úseku, je potrebné záverečné mohutné

pôsobenie Ducha, skrze ktoré bude cirkev dokončená. Lebo božským cieľom je, aby bol koniec rovnaký ako začiatok. Tak ako pôsobil Kristus na začiatku, bude pôsobiť aj na konci.

Zásadne všetko, čo sa týka cirkvi živého Boha, musí byť privedené do pôvodného stavu. Pred príchodom, resp. návratom Krista je cirkvi zasľúbený čas rozvlaženia a plného znovunapravenia (Skutky apoštolov 3:19–21 a iné miesta). Kto teraz patrí k cirkvi Pánovej, nenechá sa strhnúť náboženským nadšením a klamom, ale preskúma Písmo sväté, nájde zasľúbenia pre tento čas, uverí im a prežije ich. Všetko, čo Boh koná, koná podľa Svojho Slova. Skôr ako sa môžeme modliť : „…nech sa stane Tvoja vôľa…“ musí nám byť vôľa Božia zo Slova zjavená. Táto doba nie je dobou zvláštnych mužov, ale hodinou Božou, hodinou Slova – pravdy. Na základe týchto pojednaní by malo byť každému umožnené skúmať, či naozaj verí podľa Písma, alebo má len vieru, ktorú učí nejaká konfesia. Teraz záleží na tom, aby sme sa napojili na posledné pôsobenie Božie pred návratom Ježiša Krista.

8. kapitola
BOŽSTVO

S najväčším rešpektom a so svätou úctou a bázňou pristupujeme k téme o božstve. Rovnako ako existujú rôzne náboženstvá, nachádzame aj najrôznejšie predstavy a učenia o Bohu. V tomto pojednaní by sme chceli, aby Boh sám o sebe vydal svedectvo, a chceli by sme zdôrazniť Jeho sebazjavenie. Upustíme od formulácií, lebo sa nedá urobiť pochopiteľným to, čo je nepochopiteľné, vysvetliť nevysvetliteľné a porozumieť tomu, čo presahuje náš rozum a čo zostane až do prechodu do večnosti nepochopiteľným. „…Veď hľa, nebesia a nebesia nebies ťa neobsiahnu…“ (2. Paralipomenon 6:18) Až keď sami budeme u Boha v sláve, dozvieme sa viac o tajomstve Všemohúceho.

Skoro všetci apologéti si o božstve prisvojili názory, o ktorých sa diskutovalo a vyučovali sa až od 4. storočia. Prečo sa pri tom neporadili so Starým ani s Novým zákonom, je nepochopiteľné.

Žiadny prorok a žiadny apoštol nikdy nehovoril o trojjedinosti. V pohanstve existovalo mnoho trojjedinosti, najznámejšiu nájdeme vo višnuizme: Brahma – stvoriteľ, Višnu – zachovávateľ, Maheš – ničiteľ. Ale v Starom ani v Novom zákone nie je reč o viacerých Božích osobách. Ani raz sa nám Pán vo Svojom Slove nepredstavuje ako „trojosobnostný" Boh, každopádne však ako osobný Boh. Kto sa pokúša Boha rozdeliť, nemá už jedného pravého Boha, ale samostvoreného Boha s dvomi alebo s tromi tvárami, prípadne aj viac bohov.

V posledných rokoch sa najmä na zjazdoch evanjelických denominácií v pracovných skupinách prihlásili k slovu feministické teologičky s pojednaniami o Bohu, ktoré sú skutočne urážlivé, ba rúhajúce. Vzniesli námietky proti klasifikovaniu Boha ako muža, a nie ako ženy. Hovoria o **„mužskom Bohu Biblie",** o **„desiatich prikázaniach písaných iba pre mužov"** a prehlasujú: **„pretože ženy nemohli byť obrezané (nemali podiel na zmluve obriezkou s Bohom), neboli plnohodnotnou súčasťou židovského náboženstva, čo do úplnej účasti na vykonávaní rituálnych a kultových úkonov"** (Idea Spektrum, 1. Júla 1987, str.17). Je proste otrasné, ak musíme zažiť to, do akej miery sa ľudia dokážu zabudnúť a ako napádajú aj Boha.

Asi pred štyri tisíc rokmi uzavrel Boh zmluvu s Abrahámom a dal mu zasľúbenie: „*…a budú požehnané v tebe všetky čeľade zeme.*" (1. Mojžišova 12:3) Abrahám je pre Židov, kresťanov a moslimov ústrednou postavou. V dobe Mojžiša, teda asi pred 3 600 rokmi, zostúpil Pán na horu Sinai a vydal desať prikázaní. Aj táto udalosť je pre oné tri menované náboženstvá nesporná. Od toho okamžiku bol Izrael určený k tomu, aby uprostred všetkých pohanských národov vydával svedectvo o jedinom pravom Bohu.

Asi pred dve tisíc rokmi pôsobil Mesiáš, splodený Duchom svätým a narodený z panny Márie. O tom sú kresťania presvedčení. Moslimovia Ho považujú za najväčšieho proroka, veria tiež divom, ktoré učinil, ale neuznávajú Ho ako Spasiteľa. Židia tiež nie, ale ich čas, aby v Neho uverili, je blízko. Lebo

rovnako ako Jozefa poznali jeho bratia až pri druhej návšteve, tak aj Izrael pozná Mesiáša až vtedy, keď k nim príde druhý krát. (1. Mojžišova 45; Skutky apoštolov 7:13)

Asi pred 1 400 rokmi pôsobil Mohamed, aby vyviedol svoj národ z modlárskeho kultu a priviedol ho k jedinému pravému Bohu, ktorého nazýval Alah. Mohamed veril, že je podľa Malachiáša 4:5 posledným prorokom. Po ňom mal prísť na celú zem súd a Alah mal vyrieknuť rozsudok nad celým ľudstvom, podľa ktorého by išli jedni do raja a druhí do zatratenia. Aj keď od tej doby uplynulo 1 400 rokov, táto udalosť sa nenaplnila. Vzniklo z toho však náboženské učenie,, ktoré je úplne namierené proti kresťanstvu a židovstvu. To nebol pôvodný úmysel. Stále znovu sa v Koráne napomína, aby čítali a verili Písmu svätému – čím myslel Mohamed Bibliu! – čo však už dnes žiadny moslim nedodržuje.

Rozhodujúce je správne poznanie Božie a správne pochopenie Jeho sebazjavenia. Iba tak sa môžeme stať časťou Božieho plánu. Čo sa týka osobného zjavenia Božieho, potom ho väčšina Židov nepoznala, kresťania ho vysvetlili chybne a moslimovia ho nepochopili. To sa dá presvedčivo dokázať. Keby bol býval ten istý Boh, ktorý hovoril k Abrahámovi, Mojžišovi a skrze Krista, hovoril aj s Mohamedom, potom by sa všetko, čo bolo povedané, napísané a čomu sa verí, muselo od A do Z so všetkým zhodovať. Ako ľudia 20. storočia sa predsa musíme pýtať, kto pochopil Slovo a plán Boží a kto mu zle porozumel. Pôvodný plán /cieľ/ Boží s ľudstvom nie je už v dnešných náboženstvách známy. Taktiež prevažná väčšina ľudí ani nepoznala, ani nepochopila zmysel a účel všetkých rôznych zjavení Božích, vrátane Jeho sebazjavenia v Kristovi.

Tam, kde je použité slovo „Boh“, je v pôvodnom texte slovo „Elohim“. „Na počiatku stvoril Elohim nebo a zem…“ Slovo „Boh“ nám predstavuje Všemohúceho ako „predmet uctievania“. V prvej kapitole Biblie je reč iba o Elohim. Od 1. Mojžišovej 2:4 čítame o „Bohu Pánovi“ (podľa Roháčkovho prekladu Biblie „Hospodin Boh“) *(Elohim-Jahve)*. Jednotlivé označenia vyjadrujú spôsob a význam Božích zjavení. Ide pritom o rozmanitosť Jeho

vlastností. Slovo Elohim samo o sebe je v jednotnom čísle, vyjadruje ale množné číslo, lebo Boh je mnohé: Stvoriteľ, Zachovávateľ, Sudca, Kráľ atď.

Ak je v pôvodnom texte slovo *Elohim, Eloah* alebo *El,* je tým vždy mienený Boh. Záleží iba na tom, z akého titulu hodnosti alebo funkcie hovorí a zjavuje sa. Používali sa označenia *El Eljon* (najvyšší Boh; 1. Mojžišova 14:18); *El Šadaj* (starajúci sa, posilňujúci, všepostačujúci Boh; 1. Mojžišova 17:1); *El Olam* (večný Boh; 1. Mojžišova 21:33) a *El Gibbor* (mocný Boh; Izaiáš 9:5). Je veľmi poľutovaniahodné, že prekladatelia Biblie neprevzali židovské označenia. Tým sa stalo pravé poznanie Boha obtiažnejšie, lebo význam, ktorý v tom určitom mene spočíval, už nebol vyjadrený.

Až do vydania zákona používali patriarchovia pre označenie Boha pojem Elohim. Až Mojžišovi povedal Boh: „*Ja som Hospodin! Ukázal som sa Abrahámovi, Izákovi a Jakobovi pod menom Silný Boh všemohúci, ale svojím menom Hospodin som im nebol známy.*“ (2. Mojžišova 6:2–3) Blížilo sa uzavretie zmluvy s celým národom izraelským, a preto Boh Pán zjavil svoje zmluvné meno a síce meno Jahve, ktoré sa po hebrejsky píše JHVH. Všade tam, kde čítame v Starom zákone „Boh Pán“, je v pôvodnom texte *Elohim-Jahve*. *Jahve* je viditeľný spôsob zjavenia *Elohim.* Rovnakým spôsobom, ako vyjadruje v patričnom spojení výraz *Elohim* Svoju mnohotvárnosť, je to vyjadrené aj menom *Jahve. Jahve-Jiré* (Pán sa stará; 1. Mojžišova 22:7–14); *Jahve-Rafa* (Pán uzdravuje; 2. Mojžišova 15:26); *Jahve-Nisi* (Pán, môj prápor; 2. Mojžišova 17:8–15); *Jahve-Šalom*(Pán, môj pokoj; Sudcov 6:23);*Jahve-Róhí* (Pán, môj pastier, Žalm 23); *Jahve-Cidkenu* (Pán, naša spravodlivosť; Jeremiáš 23:6); *Jahve-Šama* (Pán je prítomný; Ezechiel 48:35) a *Jahve-Sabaot* (Pán zástupov;1. Samuelova 1:3). Od začiatku sa Boh zjavoval ako Pán, vždy podľa potreby a podľa Svojej vôle.

Skôr ako Boh Pán zjavil Svoje meno, oznámil Mojžišovi, kto On je: „*A Boh riekol Mojžišovi: SOM, KTORÝ SOM. A ďalej riekol: Takto povieš synom Izraelovým: SOM ma poslal k vám… Toto je moje meno na veky, a to je moja pamiatka z pokolenia na*

pokolenie.“ (2. Mojžišova 3:14–15) Pojem „SOM“ je zahrnutý do mena Jahve, ako večne trvajúci, sám v sebe existujúci. ON je vždy ten SOM, nezávisle na tom, ako, kedy a kde sa zjavuje. Aj keď prešiel z duchovného tela do mäsitého, keď niesol novozákonné zmluvné meno *Ješua* (Ježiš), čo znamená „Jahve-Záchranca“, zostáva napriek tomu stále ten SOM. Takto to nachádzame až do poslednej kapitoly Nového zákona. *„Ja SOM Alfa i Omega, počiatok i koniec, prvý i posledný.*“ (Zjavenie 22:13) Len ten, kto pozná spôsob zjavenia Božieho v Starom zákone, má možnosť vidieť Ho aj v Novom zákone. Je to v podstate ten istý Boh a Pán s tým rozdielom, že sa viditeľne zjavoval v Starom zákone v *duchovnom tele* a v Novom zákone v *ľudskom mäsitom tele.*

Boh je vo svojej podstate Duch (Ján 4:24). Ako Ducha Ho nikto nevidel (Ján 1:18; 1. Jána 4:2). Preto je tiež označovaný ako „neviditeľný Boh“. (1. Timoteova 1:17; 1. Timoteova 6:16). Kto videl Boha v Starom zákone, videl Ho ako Pána, ako *Jahve*, a kto chce vidieť Boha v Novom zákone, musí Ho vidieť ako Pána, síce ako *Emanuela* – s nami Boh. Teda Otec sa zjavil v Synovi – Boh, Duch ako Pán v ľudskom tele. Všetky označenia, ktoré sa vzťahujú na Boha, sa vzťahujú tiež na Pána.

V Starom zákone ešte neexistoval vzťah *Otec-Syn*. Bol predpovedaný iba v proroctvách. Žiadny prorok neoslovil Boha *„nebeský Otče“*, žiadny sa počas doby 4 000 rokov Starého zákona neobrátil k Synovi Božiemu. Tiež nebol jeden jediný rozhovor medzi Otcom a Synom, pretože táto skutková podstata ešte neexistovala. Bol to Boh Pán, ku ktorému mal národ izraelský vzťah a na ktorého sa obracali.

Avšak už v 1. Mojžišovej 1:27 sa stretávame so skutočnosťou, že neviditeľný Boh vystupoval dvojakým spôsobom. Jediný pravý Boh vystupuje priamo na počiatku, pri stvorení, raz viditeľne v postave človeka, preto je napísané: „A Boh stvoril človeka na svoj obraz“, a druhý krát sa ako Duch Boží vznášal nad vodami. Nikoho by preto ale nenapadlo, aby tu hovoril o viacerých osobách. Ak chceme, máme pred sebou od samého začiatku spôsob, akým sa Boh sám zjavoval. Mnohotvárne spôsoby

zjavovania Božieho v Starom zákone sa v odbornom jazyku nazývajú „theofánia“. V Novom zákone vzal na seba podobu ľudskej postavy.

9. kapitola
VLASTNÉ SVEDECTVO BOŽIE

V Písme svätom sa stretávame po prvé s vlastným svedectvom Božím, za druhé so svedectvom prorokov, ktorých On poslal, a po tretie so svedectvom apoštolov. V Starom zákone sa Boh zjavoval v duchovnom tele a oznamoval svoje sebazjavenie v ľudskom tele. V Novom zákone je nám potvrdené naplnenie a uskutočnenie tohto zasľúbenia.

Je nutné, aby sme sa vžili do židovského spôsobu myslenia a viery a sledovali Boha z pôvodného pohľadu. Len národu izraelskému bolo dané za úlohu/bolo uložené/, aby vydával svedectvo o jedinom pravom Bohu. Pán sa zjavil Abrahámovi, Izákovi a Jakobovi ako všemohúci Boh. S Mojžišom hovoril Pán tvárou v tvár (2. Mojžišova 33:11). V celom Starom zákone to boli židovskí proroci, skrze ktorých Boh hovoril. Pretože Boh stojí na prvom mieste, nech sa nám najprv niekoľkými slovami osobne predstaví:

„*A Boh hovoril všetky tieto slová a riekol: Ja som Hospodin (Jahve), tvoj Boh (Elohim), ktorý som ťa vyviedol z Egyptskej zeme, z domu sluhov. Nebudeš mať iných bohov predo mnou.*“ (2. Mojžišova 20:1–3) „Tebe to bolo ukázané nato, aby si vedel, že Hospodin je Boh, a že niet iného krome neho.“ (5. Mojžišova 4:35)„A tedy máš vedieť dnes a vezmeš si to k srdcu, že Hospodin je Boh na nebi hore i na zemi dole a niet iného.“ (5. Mojžišova 4:39) „…Hospodin, náš Boh, je jeden Hospodin.“ (5. Mojžišova 6:4) „A tak teraz vidzte, že ja a len ja som to! A nie je u mňa nijakého Boha.“ *(*v staršom Roháčkovi je „krome mňa“/ (5. Mojžišova 32:39) „…*aby ste poznali a uverili mi a porozumeli, že som to ja. Predo mnou nebol utvorený nijaký silný Boh a nebude ani po mne. Ja, ja som Hospodin, a niet spasiteľa krome mňa.*“ (Izaiáš 43:10–11) „*aby poznali od východu slnca aj od*

západu, že nieto nikoho krome mňa. Ja som Hospodin, a niet viacej nikoho,“ (Izaiáš 45:6) „*Ale ja som Hospodin, tvoj Boh, …a Boha krome mňa si nepoznal, ani nieto spasiteľa mimo mňa.*“ (Hozeáš 13:4) Niektoré nasledujúce miesta z Nového zákona majú potvrdiť citáty zo Starého zákona:

„*Čuj, Izraelu, Pán, náš Boh, je Pán jeden! …Dobre, Učiteľu, pravdu si povedal, že je len jeden Boh, a nieto iného krome neho,*“ (Marek 12:29+32) „*pretože je jeden Boh…*“ (Rimanom 3:30) „*ale my máme jedného Boha…*“ (1. Korintským 8:6) „*A prostredník nie je prostredníkom jedného, ale Boh je jeden.*“ (Galatským 3:20) „*…neporušiteľnému, neviditeľnému, jedinému, múdremu Bohu, česť a sláva na veky vekov.*“ (1. Timoteova 1:17) „*Lebo je jeden Boh*“ (1. Timoteova 2:5) „*Ty že veríš, že je jeden Boh? Dobre robíš.*“ (Jakob 2:19) „*…jedinému múdremu Bohu, nášmu Spasiteľovi, nech je skrze Ježiša Krista, nášho Pána, sláva a veličenstvo, sila a vrchnostenská moc, ako pred všetkými veky, tak pred všetkými veky, tak i teraz i na všetky veky. Ameň.*“ (Juda 25. verš) Miesta zo Starého zákona, z prorockého slova a z Nového zákona, z apoštolského slova dosvedčujú to isté. Na žiadnom mieste sa nehovorí o „trojjedinom“ či „dvojjedinom“ Bohu, alebo o „večnom Synovi“. Mnoho kníh na tému „svätej trojjedinosti“ nemuselo nikdy vyjsť, keby bolo prevzaté biblické učenie a poznanie Božie. Takzvaná „svätá trojjedinosť“ alebo „svätá trojica“ nikdy podľa svedectva Písma neexistovala, neexistuje ani dnes a nebude existovať ani vo večnosti. Existuje len jeden Boh, ktorý sa zjavil ako Otec, Syn a Duch svätý. Boh bol vždy ten Neodvolateľný, a to definitívne a všetko, čo z Neho vyšlo, úzko súvisí s Ním. Syn Boží, Slovo Božie, Duch Boží atď. Syn, Slovo, Duch atď. majú v Bohu svoje východisko, svoj začiatok. Boh žiadny taký začiatok nemá, lebo On je ten jediný, Večný – On je tým pôvodcom, východzím bodom, s ktorým všetko súvisí, On je všetko vo všetkom.

V Novom zákone je ďalej povedané: „*ale my máme jedného Boha, Otca, z ktorého všetko, a my cieľom neho, a jeden Pán Ježiš Kristus, skrze ktorého všetko, aj my skrze neho.*“ (1. Korintským

8:6) V tomto verši je nám jasne ukázané, že existuje len jeden Stvoriteľ a jedno stvorenie, aj keď je oslovený raz ako Boh a raz ako Pán.

V nespočetných publikáciách je Boh zobrazený v troch osobách, ako existuje v predstavách ľudí už od 4. storočia. Čo vidíte na týchto obrázkoch? Jednu alebo tri osoby? Jeden obrázok ukazuje Otca so žezlom, Syna s krížom a Ducha svätého ako holubicu; druhý predstavuje božstvo v troch rovnakých osobách. Obe kresby sú Starému aj Novému zákonu úplne cudzie.

10. kapitola
DUCHOVNÉ TELO BOŽIE

V nekonečnej večnosti bol len Boh sám. Boh je Duch. Boh je svetlo. Boh je život. V tejto duchovnej a svetelnej prvopočiatočnej plnosti bol najprv sám. Nikto Ho tak nikdy nevidel. Začneme tam, kde je nám dosvedčené Božie konanie, teda na prvopočiatku: „*Na počiatku stvoril Boh nebesia a zem.*“ (1. Mojžišova 1:1) Z novozákonného hľadiska je pri spätnom pohľade potvrdené: „*Na počiatku bolo Slovo a to Slovo bolo u Boha a to Slovo bol Boh.*“ (Ján 1:1) Týmto veršom je opisovaný ten, ktorý sa zjavoval, ktorý keď vystúpil zo svojej pôvodnej svetelnej plnosti, začal pôsobiť mimo nej, a síce Boh ako Logos – *Jahve*, ten Konajúci a Kráčajúci, ktorý sa neskôr stal telom a prijal postavu Syna. Ako *Jahve* (Pán) bol ukázaný vedľa Elohim (Boha), a síce zvonku duchovnej a svetelnej plnosti. Preto je napísané: „Ten, to Slovo bolo na **počiatku** u Boha.“ (Ján 1:2), nie vo večnosti, lebo večnosť nemá začiatok. Aby všetci vedeli, že tu ide o Jahve, o Stvoriteľa, je vo verši 3 vzhľadom k Slovu, Logos, ďalej povedané: „*Všetko povstalo skrze Neho, a bez Neho nepovstalo ani jedno z toho, čo povstalo.*“ (Ján 1:3) V tejto súvislosti tiež musíme vidieť slovo z Kološanom 1:16: „…lebo v Ňom je stvorené všetko, všetko, čo je v nebesiach i čo je na zemi, viditeľné i neviditeľné, buď tróny buď panstvá buď kniežatstvá buď vrchnosti, to všetko je stvorené skrze Neho a cieľom Neho…“ Na začiatku stvoriteľského procesu bola Zem pustá (tohu) a prázdna (bohu), nemala ešte žiadnu

podobu, ani žiadny život. Tma bola nad priepasťou. V tom okamžiku, keď začal Boh tvoriteľsky pôsobiť, vznášal sa Duch Boží nad hlbinou. Slovo (Logos) a Duch Boží pôsobili od začiatku vo stvorení a v spasení harmonicky spoločne. Vyslovením Slova prišli do bytia rôzne stvorenia, začali existovať. Ale život mohol vzísť iba skrze pôsobenie Ducha. Boh povedal a stalo sa. ON povedal: „*Nech je svetlo!*“ (1. Mojžišova 1:3) a bolo svetlo. Všetko, čo Boh vyslovil, sa stalo. V Jeho Slove je tvoriteľská sila.

V prvopočiatku vyšiel Boh, ako bolo uvedené, zo svojej pôvodnej plnosti a viditeľne sa prejavil v určitej podobe ako *Jahve*: „A Boh stvoril človeka na svoj obraz, na obraz Boží ho stvoril…“ (1. Mojžišova 1:27) Obrazom Božím je postava muža: „*…a na podobe trónu bola podoba na pohľad ako človek…*“ (Ezechiel 1:26; Zjavenie 4:2) Boh je osoba, v tejto podobe chodil po záhrade Eden a hovoril s prvými ľuďmi. V 1. Mojžišovej 18:1–2 je nám popísaná Jeho návšteva u Abraháma: „Potom sa mu ukázal Hospodin v dúbrave Mamreho, keď sedel pri dveriach stánu za horúčavy dňa. A keď pozdvihol svoje oči, videl a hľa, traja mužovia stáli naproti Nemu.“ Nasledujúci rozhovor sa potom odohrával medzi Pánom a Abrahámom. Obaja anjeli, ktorí Pána sprevádzali, išli neskôr do Sodomy (1. Mojžišova 19). V celom Starom zákone sa potvrdzuje skutočnosť, že sa Boh zjavoval v duchovnom tele. Jakob s Ním zápasil, objal Ho a dostal od Neho dokonca ranu päsťou do boku tak, že kríval (1. Mojžišova 32:22 – 32; Hozeáš 12:4–6). Boh Pán bol a je pre všetkých, ktorým sa zjavuje a ku ktorým hovorí, tou najväčšou realitou, ktorá vôbec existuje.

Druhý bod, ktorý musíme kvôli popisu stvorenia zdôrazniť, je ten, že aj anjeli majú podobu muža, ako je viac krát dosvedčené aj v Písme svätom. Daniel píše: „*…razom stál predo mnou ktosi na pohľad ako muž, a počul som hlas človeka medzi brehami Ulai-a, ktorý zavolal a povedal: Gabrielu, vylož tomuto videniu!*“ (Daniel 8:15–16) V kapitole 9:21 svedčí: „a teda kým som ja ešte hovoril na svojej modlitbe, priletel rýchle muž Gabriel, ktorého som videl vo videní tam na počiatku…“

Že Pán sám aj anjeli majú postavu muža, je dôležité preto, že je tým daná neomylná odpoveď na 1. Mojžišovu 1:26. Tu je písané: „A Boh riekol: Učiňme človeka na svoj obraz a podľa svojej podoby…“ Od samého začiatku bol Boh obklopený anjelmi, ktorí mali rovnakú postavu ako On. Jóbovi povedal: „Kde si bol, keď som zakladal zem? …do čoho sú zapustené jej podstavce…keď spolu plesali hviezdy rána, a keď jasali všetci synovia Boží?“ (Jób 38:4–7) Tu je nám potvrdené Slovom Božím, že keď Boh tvoril zem, boli pri tom aj nebeské zástupy. Im povedal: „Učiňme **človeka**…“ Výklad, že tu hovoril k božským osobám, je nesprávny. Žiadny prorok a žiadny apoštol nevykladal toto miesto v tomto zmysle. Keď videl prorok Izaiáš slávu Božiu, videl tiež Pána sedieť na tróne, obklopeného nebeskými zástupmi. Potom počul hlas Pána: „Koho **pošlem**, a kto **nám** pôjde?“ (Izaiáš 6:8) Prorok Micheáš hovorí o podobnom zážitku. Svedčí: „*Videl som Hospodina sedieť na jeho tróne, a všetko vojsko nebies stálo po jeho pravici a po jeho ľavici.*“ (2. Paralipomenon 18:18) Keď chcel Boh Pán urobiť koniec stavbe veže v Babylone, povedal: „Nože **sostúpme** a **zmiatnime** tam ich jazyk…“ (1. Mojžišova 11:7). Vždy hovoril k anjelom, ktorí Ho obklopovali. Tie vyjadrenia v množnom čísle neboli ani v Starom zákone prorokmi, ani v Novom zákone apoštolmi vzťahované na božstvo.

Veľké tajomstvo, ktoré nemôže žiadny človek vysvetliť, spočíva v tom, že Boh Pán prešiel v Novom zákone zo Svojho duchovného tela do ľudského tela, všetkého sa úplne vzdal a stal sa človekom. Adam bol najprv stvorený v duchovnom tele, a síce podľa obrazu Božieho (1. Mojžišova 1:27). V 2. kapitole je povedané, že Adam bol potom utvorený z hliny. A tak Adamom prišla na Zem bytosť majúca na rozdiel od ostatného stvorenia dušu. Keď bol v duchovnom tele, bola už Eva v ňom. Bola z neho vyňatá až po jeho stvorení v mäsitom tele. Rovnakým spôsobom bola aj cirkev už v Bohu, keď bol v duchovnom tele. Vyňatá z Neho bola až vtedy, keď sa zjavil v mäsitom tele.

Človek nebol neposlušný a nepadol v duchovnom tele, ale v mäsitom tele. Z tohto padlého stavu musel byť spasený a opäť navrátený do nesmrteľnosti. Preto sa Pán stal rovným nám, aby

mohol vo svojom mäsitom tele zaplatiť cenu za naše spasenie, aby sme sa mohli zasa stať synmi a dcérami Božími. Nastal nový začiatok, nové stvorenie.

11. kapitola
SLÁVA PÁNOVA

Boh Pán sa najprv zjavil Mojžišovi v plameni ohňa v tŕňovom kre. Na horu Sinai zostúpil v ohni, sprevádzaný hromami, bleskami a zvukom trúby/pozaunu/. Celý národ počul Jeho mocný hlas (2. Mojžišova 19:20). „*Potom vyšiel hore Mojžiš a Áron, Nádab a Abíhu a sedemdesiati zo starších Izraelových. A videli Boha Izraelovho, a pod jeho nohami bolo čosi jako dielo jasnosti zafíra a jako samo nebo čo do čistoty. A na kniežatá synov Izraelových nevystrel svojej ruky, hoci videli Boha, a jedli a pili.*“ (2. Mojžišova 24:9–11) Celý národ prežil to, že sa živý Boh prejavil na Zemi. Jednotlivci smeli vstúpiť do Jeho bezprostrednej blízkosti, videli Boha Pána v postave, ktorú mohli popísať.

Krátko potom Mojžiš zase vystúpil na horu, aby sa stretol s Pánom: „Potom vyšiel Mojžiš na vrch, a oblak prikryl vrch. A **sláva Hospodinova** prebývala na vrchu Sinai, a oblak ho pokrýval šesť dní, a siedmeho dňa zavolal na Mojžiša zprostred oblaku. A **sláva Hospodinova** bola na pohľad ako zožierajúci oheň na temene vrchu pred očami synov Izraelových.“ (2. Mojžišova 24:15–17) Ak je reč o „sláve Pánovej“, potom je tým vždy mienená „Šekina“, tj. hebrejské slovo vyjadrujúce viditeľnú, leskom, svetlom a majestátom preniknutú formáciu na spôsob oblaku. Slovo „Šekina“ samo o sebe už vyjadruje nadprirodzeným spôsobom prítomnosť Pánovu. Týmto spôsobom zostupoval Pán počas štyridsaťročného putovania, pri čom Ho videl celý Izrael, nad stánok zmluvy, aby hovoril s Mojžišom. Cez deň to bol oblak, v noci ohnivý stĺp, ktorého svetelná žiara bola mohutná.

Aj iní muži Boží videli túto Šekinu – slávu. „A stalo sa, keď vyšli kňazi zo svätyne, že oblak naplnil dom Hospodinov, takže nemohli kňazi obstáť a slúžiť pre oblak, lebo **sláva Hospodinova** naplnila dom Hospodinov.“ (1. Kráľov 8:10–11)

Prorok Izaiáš videl Pána na tróne a počul serafínov volať: „*Svätý, svätý, svätý Hospodin Zástupov, celá zem je plná jeho* ***slávy***.“ (Izaiáš 6:3) Prorok Ezechiel tiež smel uzrieť Pána. On popisuje: „*…dole som videl čosi na pohľad ako oheň, a ten na pohľad ako človek mal žiaru dookola. Na pohľad ako dúha, ktorá býva na oblaku v deň dažďa, taká bola na pohľad tá žiara dookola. To bol zjav podoby* ***slávy Hospodinovej***.“ (Ezechiel 1:27b–28) Prechod zo Starého do Nového zákona je dokonalý tak, ako ho len Boh bol schopný urobiť. Keď sa stal Pán človekom, zostúpila tá istá „Šekina“: „*A hľa, razom sa postavil anjel Pánov vedľa nich, a* ***sláva Pánova*** *ich osvietila, a báli sa veľkou bázňou.*“ (Lukáš 2:9) Pri premenení sa stalo to isté: „A kým ešte hovoril, hľa, zatônil ich **svetlý oblak**, a hľa, bolo počuť z toho oblaku hlas, ktorý hovoril: Toto je ten môj milovaný Syn, v ktorom sa mi zaľúbilo. Toho počúvajte!… A keď schádzali s toho vrchu, prikázal im Ježiš a povedal: Nepovedzte nikomu o tom **videní**, dokiaľ Syn človeka nevstane z mŕtvych!“ (Matúš 17: 5+9) Vo veľkňazskej modlitbe je povedané: „A teraz ma osláv ty, Otče, sám u seba **slávou**, ktorú som mal u teba, prv ako bol svet.“ (Ján:17:5) Skôr než bol svet, vyšiel On z Boha ako Logos-*Jahve*, a touto slávou bol *Ješua* ožiarený. Ten istý zážitok je zasľúbený spaseným: „*A* ***slávu****, ktorú si mi dal, dal som ja im, aby boli jedno, jako sme my jedno…*“ (Ján 17:22) Zavŕšenie je nám popísané takto: „*Otče, ktorých si mi dal, chcem, aby, kde som ja, aj oni tam so mnou boli, aby videli moju* ***slávu****, ktorú si mi dal, lebo si ma miloval pred založením sveta.*“ (Ján 17:24) Aj nás už pred ustanovením sveta miloval a vyvolil (Efezským 1:4–5).

12. kapitola
…Z BOHA VYŠIEL

Kristus je označovaný tiež ako začiatok Božieho stvorenia (Zjavenie 3:14). Adam bol stvorený syn Boží, Kristus splodený Syn Boží. Adam bol v obraze Božom ako stvorenie; Kristus bol obraz Boží z bytosti Božej. Adam bol stvorením podľa obrazu Božieho, Kristus bol obrazom Božím z Božej bytosti. Adam mal rovnakú postavu ako Boh Pán *(Elohim-Jahve)*, ale nemal Jeho

charakter, Jeho prirodzenosť: on nevyšiel z Boha. Boh však chcel synov a dcéry, ktorí by vyšli z Neho, ktorí by mali Jeho bytosť, charakter, Jeho prirodzenosť, povahu. Jednorodený Syn vyšiel z Boha a s Ním, tým prvorodeným, začal božský rod.

Jahve bol Boh sám, On bol ten SOM, ten večne trvajúci, Logos, ten pôsobiaci, ktorý sa potom stal človekom. Čo si ale nevšimli skoro všetci teológovia, je vlastné jadro, a síce to, že tak ako Jahve vystúpil z prvotnej plnosti Božej, tak Syn, ktorý je Jahve sám, vyšiel z Otca.

„*Keby bol Boh vaším otcom, milovali by ste ma, lebo ja som* ***vyšiel*** *z Boha…*“ (Ján 8:42) „*lebo sám Otec vás má rád, pretože ste vy mňa mali radi a uverili ste, že som ja* ***vyšiel*** *od Boha.*“ (Ján 16:27) „*lebo slová, ktoré si mi dal, dal som im, a oni prijali a poznali vpravde, že som* ***vyšiel*** *od teba, a uverili, že si ma ty poslal.*“ (Ján 17:8) Keď bolo toto tajomstvo zjavené učeníkom, povedali: „Teraz vieme, že vieš všetko a nepotrebuješ, aby sa ťa niekto pýtal. Takto veríme, že si **vyšiel** od Boha.“ Či už v Starom alebo v Novom zákone, vždy ide o jedného a toho istého Pána: tam (v Starom zákone) v duchovnom tele, tu (v Novom zákone) v ľudskom tele. Synom Božím sa nestal akýsi Syn Boží, ktorý existoval vedľa Boha. To by bol paradox. Ježiš **vyšiel** z Boha, je Synom splodeným skrze Ducha, a preto vo všetkom totožný s Bohom. Mal v sebe Boží život, lebo On bol sám Boh. Z Boha mohol vyjsť len Boh a Jeho spôsobom mohol byť splodený. Skrze Neho získali všetci synovia a dcéry Božie podiel na božskej prirodzenosti (2. Petra 1:4).

V teológii je definovaný hlavne vzájomný vzťah Otca, Syna, Ducha svätého, pri čom je stavaný jeden proti druhému. Aký to má mať zmysel, je nepochopiteľné. Ak sa pridá k teológii ešte filozofia, vznikne z toho magický kruh, z ktorého sa tí, ktorí sa v ňom nachádzajú, nemôžu dostať von. Biblická „teológia“ spočíva v uskutočnení večného spasiteľného Božieho plánu s ľudstvom skrze Ježiša Krista, nášho Pána. Veď nejde o vysvetlenie vzájomných vzťahov Božích zjavení potrebných ku spaseniu – ide

totiž o vysvetlenie vzťahu medzi Bohom a nami, tzn. aký vzťah má On k nám a aký vzťah máme my voči Nemu. To je jadro veci. Boh svoj vzťah k ľudstvu objasnil!

Formulácia takzvaného „Nicejského vyznania viery" je proste nebiblická. V nej stojí napísané: „…v Božieho jediného Syna, ktorý je zrodený z Otca pred celým svetom, Boh z Boha, svetlo zo svetla, pravý Boh z pravého Boha zrodený, nie stvorený…" (F. Hauss: Väter der Christenheit/Otcovia kresťanstva/, str. 40) Podľa toho mal teda Otec zrodiť Syna v nebi. Ako by sme si mohli niečo také predstaviť? Kde je taká myšlienka, aj keď iba náznakom, dosvedčená v Písme svätom?

Otec splodil Syna na zemi skrze Ducha (Matúš 1) a urobil tak začiatok nového božského pokolenia. Syn bol podľa Ducha Boh, podľa tela bol človek, aby tak mohol preniesť ľudstvo do božského stavu. Musel byť človekom, aby mohol zomrieť; musel byť Bohom, aby porazil smrť, peklo a diabla. „*…zjavený v tele, ospravedlnený v Duchu, zjavený anjelom, kázaný pohanom, uverené mu na svete, hore vzatý v sláve.*" (1. Timoteova 3:16) Pavol nepovažoval za nutné, aby podával vysvetlenie, hoci aj len v najmenšom, k tomuto veľkému tajomstvu. Jemu stačilo zistenie: „A vyznane veľké je tajomstvo pobožnosti…"

Splodenie Syna nenastalo vo večnosti a tiež nie v dobe Starého zákona, ale tak, ako je to jasne a zreteľne opísané v Novom zákone. V zaľúbení bol preto použitý pojem „dnes". Všetko, čo je v Starom zákone obsiahnuté v proroctvách, bolo vtedy ešte budúcnosťou. Až nový zákon obsahuje naplnenie.

Nie je to náhoda, že v nasledujúcom verši je použitý pojem „úsudok Boží": „*Rozprávať budem o ustanovení zákona. Hospodin mi povedal: Ty si môj syn; ja som ťa* ***dnes*** *splodil.*" (Žalm 2:7) V liste Židom 1:5 je oznámené: „Lebo ktorému z anjelov povedal kedy: Môj Syn si ty; ja som ťa **dnes** splodil?" V epištole Židom sa nám toto predpovedané „dnes" ukazuje ako deň: „…zase určuje akýsi deň: **Dnes**…" (Židom 4:7) Toto „dnes" je „deň spasenia". „*Lebo hovorí: V príhodný čas som ťa počul a v deň spasenia som ti pomohol. Hľa,* ***teraz*** *je čas práve príhodný, hľa,* ***teraz deň***

spasenia!“ (2. Korintským 6:2; Izaiáš 49:8) V porovnaní so starozákonnými veriacimi, ktorí neverili, vyslovuje pisateľ epištoly Židom toto varovanie: „Ale sa napomínajte každý deň, dokiaľ sa volá: **dnes**, aby nebol niekto z vás zatvrdený zvodom hriechu;“ (Židom 3:13) Počas celého času milosti, ktorý trvá od príchodu – „epifánie“ Krista, až do Jeho návratu – „parúzie“ Krista, žijeme v „dni spasenia“, v novozákonnom „dnes“.

V Rimanoch 1: 3–4 čítame o Synovi: „…zo semena Dávidovho podľa tela určenom Synovi Božom v moci podľa ducha svätosti zo zmŕtvychvstania mŕtvych…“ Zmŕtvychvstanie Krista je triumfálnym dôkazom, že On bol tým zasľúbeným Synom a že sa tak naplnil Žalm 2. „Aj my vám zvestujeme o tom zasľúbení, ktoré dostali otcovia, že ho Boh naplnil ich deťom, nám, vzkriesiac Ježiša z mŕtvych, ako je aj v druhom žalme napísané: Môj Syn si ty; ja som ťa **dnes** splodil.“ (Skutky 13:32–33) Mária povedala anjelovi Gabrielovi, ktorý jej priniesol božskú zvesť o zasľúbenom Mesiášovi, nasledujúce: „*Ako sa to stane, keď neznám muža? A anjel odpovedal a riekol jej: Svätý Duch prijde na teba, a moc Najvyššieho ti zatôni, a preto aj to splodené sväté bude sa volať Syn Boží.*“ (Lukáš 1:34–35) Podľa svedectva Písma svätého neporodil Syna Boh, ale Mária.

V Biblii nie je Mária stavaná do popredia preto, aby bola uctievaná a obdivovaná – na jej príklade je ukázané, že ľudia nemajú s božským stvorením nič spoločné. Syn človeka, Ježiš, bol celkom/úplne/ božského pôvodu; Mária bola iba prirodzenou nositeľkou božskej substancie, ktorej splodenie bolo celkom a úplne nadprirodzeným javom.

Neexistuje žiadne náboženské konanie, ktoré by mohlo nahradiť pôsobenie Božie. V Matúšovi 1: 20 je písané: „…lebo to, čo je v nej splodené, je zo Svätého Ducha;“ Že Duch svätý nie je osoba sama o sebe, ale Duch Boží, by malo byť jasné už z toho, že Ježiša nikdy nenazývali synom Ducha svätého, aj keď bol Duchom splodený, ale Synom Božím. Vo verši 22 je povedané, že sa tu jedná o naplnenie toho, čo Boh oznámil skrze proroka Izaiáša: „Hľa, panna počne a porodí syna a nazve jeho meno Immanuel.“ Čo sa týka Syna, je povedané: „*Požiadaj odo mňa,*

a dám ti národy, tvoje dedičstvo, tvoje državie, končiny zeme.“ (Žalm 2:8) Až tým, že sa Otec zjavil v Synovi a stal sa tak naším záchrancom, sme mohli byť zachránení. Preto je viera v Syna Božieho absolútnym a jediným predpokladom k tomu, aby sme boli spasení. Len tam, kde sa Boh zmieril s ľudstvom, totiž v Kristovi, prestáva hnev Boží. Viera v Syna je zároveň len a len vierou v Otca. „*Nikto, kto zapiera Syna, nemá ani Otca; kto vyznáva Syna, má aj Otca.*“ (1. Jána 2:23) Kto zapiera božstvo Syna, nemá Boha za Otca. Aj žalmista hovorí jedným dychom o Jahve a Synovi. „*Slúžte Hospodinovi (Jahve) v bázni a veseľte sa s trasením. Ľúbajte syna, aby sa nerozhneval, a pohynuli by ste na ceste, lebo sa skoro zapáli jeho hnev. Blahoslavení sú všetci, ktorí sa utiekajú k nemu.*“ (Žalm 2:11–12) Viera v Syna Božieho je nutná pre spasenie, lebo Boh nám nepriniesol spasenie ako Otec, ale v Synovi. Preto je napísané: „*Kto verí v Syna, má večný život; ale kto nie je vo viere poslušný Synovi, neuzrie života, ale hnev Boží zostáva na ňom.*“ (Ján 3:36) Boh nás *nepoučuje* o sebe samom. On sa *zjavuje* rozmanitým spôsobom. Dogmatické formulácie zo 4. storočia o Synovi Božom sú iba obrazy fantázie. Pre jedných bol „splodeným“ Bohom, pre iných „stvoreným“, pre ďalších „z Boha narodeným“ Bohom, a to všetko sa malo stať predtým, než nastal čas, teda vo večnosti. K čomu by nám bol platný splodený, stvorený, zrodený Boh? Taký Boh neexistuje. Splodenie sa vzťahuje na Syna, tak znie jasné svedectvo Písma, a tento je jednorodený Syn, ktorý celkom/úplne pochádza z Boha. ON nie je Synom Boha a Márie, On je jedine Boží jednorodený Syn. Mnohí teológovia sú tej mienky, vzhľadom k modernej genetike, že vaječná bunka Márie bola božsky oplodnená skrze Ducha svätého! Potom by bolo ale preniklo z chromozómov tejto vaječnej bunky to hriešne do božskej génovej štruktúry, a zase by bolo nastalo zmiešanie. Vylúčené! *Jednorodený* znamená, že všetko, aj vaječná bunka, pochádza od Boha.

Prorocký charakter Starého zákona je v slove, obraze a podobenstve predvídajúcim a výhľadovým zjavením, ktorého uskutočnenie ešte nenastalo. V svedectve Starého zákona sa v podstate jednalo o to, čo „malo byť zvestované ako zjavenie.“ *„na svedoctvo toho, čo malo byť hovorené“* (Židom 3:5) Proroci, skrze

ktorých hovoril Duch Boží, hľadeli do budúcnosti, im bolo zjavené, že neslúžili sami sebe, ale nám (1. Petra 1:12). Od chvíle, keď sa Ten hovoriaci a pôsobiaci stal sám človekom, stretávame sa s uskutočnením zosobneného Božieho zjavenia v Kristovi, ktoré dosiahlo naplnenie. Proroci predpovedali, čo sa stane, apoštoli dosvedčili, že sa to stalo. Ten, ktorý sa ohlásil skrze zjavenie Slova, prišiel a „… *v ňom prebýva všetka plnosť božstva v telesne*…“ (Kološanom 2:9). Je nepochopiteľné, ako mohli vzniknúť z božských slov zjavenia ľudské učenia a ako sa mohlo majestátne Božské zjavenie v Kristovi vykladať filozoficky trojjediným spôsobom. K tomu píše prof. Emil Brunner: „Práve tak je ale tiež pojem troch osôb viac než pochybný. To vycítil už Augustín. (srv. De Trinitates, V,9.) Tieto pochybnosti zrejme zdieľal aj K. Barth (Kirchliche Dogmatik I,I,str. 703). Môžeš mysleniu prikazovať:Máš si myslieť, že tieto tri osoby sú ako jedna – nič to nepomôže: zostáva neisté kolísanie medzi triteizmom a monoteizmom. Nielen pojem substancie, ale aj pojem osôb bol príliš neohrabaný na to, aby bolo pochopené tajomstvo jednoty zjavujúceho a zjaveného. postavenie troch osôb vedľa seba bolo ale následkom toho, že dejinne spásne myšlienky už neboli chápané. Zaoberali sa sami v sebe transcendentným (nadprirodzeným) pozadím zjavenia, vnútorne trinitárny život urobili hlavným predmetom reflexie (premietania); to je to hlboko nebiblické v náboženskom učení o trojjedinosti.“ (E. Brunner: Dogmatik, zv. I, str. 243–244) Proroci a apoštoli nepoznali žiadnu trojjedinosť, preto tiež formulácia „trojjediný Boh“ sa v Biblii ani jedenkrát nevyskytuje. Ako by potom mohli byť tri osoby, ktoré sú zajedno, jedným Bohom? To môže byť naozaj označené iba ako pohanské učenie a ako niečo, čo je Biblii cudzie. Ten jediný, pravý, večný Boh sa zjavil trojakým spôsobom: v nebi ako Otec, na zemi v Synovi a skrze Ducha svätého. To je svedectvo Písma. Proroci a apoštoli, ktorí Boha prežili, počuli, videli a poznali, zvestovali Ho tak, ako sa zjavil. Teológovia postavili Boha hore nohami a z Jedného urobili troch. Prevažná väčšina z nich priznáva, že Biblia učenie o trojjedinosti nepozná, ale napriek tomu ho zastávajú. Ako je to možné?

Navždy zostáva pravdou: „*…a nikto nezná Syna, iba Otec, ani Otca nezná nikto, iba Syn, a ten, komu by Syn chcel zjaviť.*“ (Matúš 11:27)

15. kapitola
JEŽIŠ JE PÁN

Najmä na evanjelizačných zhromaždeniach charizmatikov, kde je vytváraná emocionálna atmosféra, sa opakovane zdôrazňuje: „Ježiš je Pán.“ Tým však nie je presne povedané, či je pre týchto ľudí Ježiš skutočne Pánom v zmysle Svätého Písma. Kto hovorí „Ježiš je Pán“ bez toho, aby tým myslel Boha, ten v skutočnosti ešte Boha Pána nepoznal. Ak je Ježiš opisovaný vo Svojom človečenstve, tak Ho vidíme naozaj ako človeka vedľa Boha, teda ako Syna človeka a proroka, ktorý sám od seba nie je schopný nič učiniť. „*Amen, amen vám hovorím, že Syn nemôže robiť nič sám od seba, iba to, čo vidí činiť svojho Otca, lebo čokoľvek on činí, to podobne činí aj Syn. … Ja nemôžem robiť nič sám od seba. Ako čujem, tak súdim, a môj súd je spravodlivý, lebo nehľadám svojej vlastnej vôle, ale vôľu toho, ktorý ma poslal, Otcovu.*“ (Ján 5:19, 30) Tu nestojí vo vnútri božstva proti sebe jedna vediaca a druhá nevedomá , jedna všemocná a jedna bezmocná osoba, tu hovorí človek Ježiš Kristus, ktorý nečiní Svoju vôľu, ale vôľu Božiu.

Práve tak ho opakovane opisuje Sväté Písmo ako Pána až k Jeho majestátnemu výroku: „*Daná mi je každá moc na nebi aj na zemi.*“ (Matúš 28:18) Vo Svojom človečenstve je Ježiš veľa Boha zobrazovaný naozaj ako človek, ako prorok, ako príhovorca, ako prostredník, ako Syn človeka. Tak Ho videl aj Štefan: „A on súc plný Svätého Ducha uprel zrak do neba a videl slávu Božiu a Ježiša stáť po pravici Božej a povedal: Hľa, vidím nebesia otvorené a **Syna človeka** stáť po pravici Božej!“ (Skutky 7:55-56) Štefan videl nadprirodzenú sláv, „Šekinu“. V tejto sláve Syn človeka opäť príde: „*A keď príde Syn človeka vo Svojej sláve a všetci svätí anjeli s Ním, vtedy sa posadí na tróne Svojej slávy.*“ (Matúš 25:31) V tomto opise sa jedná o presné poznanie

a tomu zodpovedajúcu formuláciu. Ježiš nie je hocijaký pán, On je **Pán**. Pri Jeho narodení bolo pastierom povedané: „*…ktorý je Kristus, Pán.*“ (Lukáš 2:11) Presne tak to myslí aj Pavol, keď píše: „*…A nikto nemôže povedať: Pán Ježiš, okrem v Svätom Duchu.*“ (1. Korintským 12:3b) Je to vždy ten istý Duch (v.4), ten istý Pán (v.5), ten istý Boh až do poslednej knihy Biblie. „*Svätý, svätý, svätý Pán Boh všemohúci, ktorý bol, ktorý je a ktorý príde.*“ (Zjavenie 4:8) „*Hoden si, Pane a náš Bože, vziať slávu a česť a moc, lebo ty si stvoril všetky veci, a pre tvoju vôľu sú a boli stvorené.*“ (Zjavenie 4:11) Napriek rozličným označeniam a formuláciám, ktoré sú vždy používané v určitých daných súvislostiach, je to stále ten istý jednajúci Boh a Pán. „… a povstali veľké hlasy na nebi, ktoré hovorili: Kráľovstvá sveta sa stali kráľovstvami nášho **Pána** a jeho Krista, a bude kraľovať na veky vekov.“ (Zjavenie 11:15) Dvanásta kapitola Zjavenia hovorí v rovnakej súvislosti o Bohu a Jeho pomazanom: „*A počul som veľký hlas na nebi, ktorý hovoril: Teraz sa stalo spasenie a moc a kráľovstvo spasením, mocou a kráľovstvom nášho Boha a vláda vládou jeho Krista.*“ (Zjavenie 12:10) Konečne sa presne dozvedáme, kto je ten, ktorý bude kraľovať: „Ďakujeme ti, **Pane, všemohúci Bože**, ktorý si a ktorý si bol a ktorý prídeš, pretože si prevzal svoju veľkú moc a kraľuješ.“ (Zjavenie 11:17) Zástup víťazov zaspieva pri krištáľovom mori chválospev Baránka so slovami: „Veľké a prepodivné sú tvoje skutky, **Pane, všemohúci Bože**, spravodlivé a pravdivé sú tvoje cesty, ó, Kráľu svätých!“ (Zjavenie 15:3b) V 16. kapitole zaznie hlas od oltára: „Áno, **Pane, všemohúci Bože**, pravdivé a spravodlivé sú tvoje súdy.“ (v. 7b) Toto tajomstvo najväčšie zo všetkých jednoducho presahuje náš rozum. Tak to aj zostane, pretože to nie je vôľou Božou, aby sme Ho skúmali, bádali, vysvetlili alebo pochopili. ON chce, aby sme si na veky zachovali Jemu náležiaci vážnosť a úctivú bázeň.

Ježiš Kristus sa narodil ako človek a ako dieťa bol v chráme v Jeruzaleme posvätený Pánu – Jahve (Lukáš 2:22-24).

Simeon Ho vzal do náručia „*…a dobrorečil Bohu a povedal: Teraz prepúšťaš svojho služobníka, Samovládca, podľa Svojho Slova, v pokoji.*“ (Lukáš 2:28-29) Podľa Izaiáša 9:6-7 je to dieťa –

ten Syn – „Predivný, Radca, Silný Boh, Udatný Hrdina, Otec Večnosti, Knieža Pokoja.“ Ak hovorí Syn ako človek, potom je Otec väčší ako On (Ján 14:28). Ak hovorí ako Pán, potom On a Otec sú jedno (Ján 10:30). Otec je v nebi, Syn na Zemi, no napriek tomu by všetci mali prísť poznaniu toho „*…že je Otec vo mne a ja v Otcovi.*“ (Ján 10:38b). Či už vedľa Otca, pod Ním alebo v Otcovi, všetko súhlasí vrátane výroku: „*Kto mňa videl, videl Otca*“ (Ján 14:9). Keď Peter opisoval službu Ježiša Krista, vyjadril to nasledovne: „*Ježiša Nazarejského, muža, od Boha pred vami preslávenéhо mocami a zázraky a znameniami, ktoré skrze neho činil Boh medzi vami, ako aj sami viete - toho určenou radou a predzvedením Božím vydaného ste vzali a rukou bezbožných pripäli na kríž a zavraždili, ktorého Boh vzkriesil oprostiac bolestí smrti, ako aj nebolo možné, aby bol ňou držaný.*“ (Skutky 2:22-24) ON bol človek, ako človek vo Svojom fyzickom tele zomrel a skrze vzkriesenie premohol smrť, aby sme aj my mohli byť vykúpení z tohto smrteľného tela a premenení do tela vzkriesenia.

Peter ďalej uvádza: „Riekol Pán (Jahve) môjmu Pánovi (Jahšua): Seď po mojej pravici, dokiaľ nepoložím tvojich nepriateľov za podnož tvojich nôh. Nech teda vie istotne celý dom Izraelov, že i **Pánom** i Kristom ho učinil Boh, toho Ježiša, ktorého ste vy ukrižovali!“ (Skutky 2:34-36) Apoštol Pavol, ako sám hovorí, zvestuje „…múdrosť Božiu v tajomstve, skrytú, ktorú predurčil Boh pred veky na našu slávu“ a opisuje ukrižovaného Spasiteľa ako Pána slávy, ktorého nikto z kniežat sveta nepoznal, „lebo keby boli poznali, neboli by **Pána slávy** ukrižovali.“ (1. Korintským 2:7-8) V 6. kapitole listu ku Korintským ďalej uvádza: „A Boh vzkriesil i **Pána** i nás vzkriesi svojou mocou.“ (v. 14) Kto sa obráti ku Kristu, neobracia sa k dieťaťu v jasličkách alebo k bábätku, ktoré leží v Máriinom náručí, ale k ukrižovanému, zomretému a vzkriesenému Pánovi. Tento Pán je nám po Svojom zmŕtvychvstaní dokonca predstavený ako „Duch“. Až do tej dobe sme len čítali v ev. Jána 4:24, že Boh je Duch a tí, ktorí sa chcú k Nemu modliť, musia sa modliť v Duchu a pravde. Tu je nám však Pán predstavený takto: „*A Pán je Duch, a kde je Duch Pánov, tam je sloboda.*“ (2. Korintským 3:17) Apoštol ďalej uvádza: „No, my všetci odostretou tvárou

vzhliadajúc sa v sláve Pánovej sťa v zrkadle meníme sa na ten istý obraz, od slávy v slávu, ako od Ducha Pánovho.“ Čo sa jednému zdá ako rozháraný obraz, to druhý vidí ako harmonický celok, ktorý by už ani nemohol byť viac dokonalý. V 2. Korintským 4. kap. hovorí Pavol o sláve Krista, ktorá je verným obrazom Božím a píše: „Lebo nekážeme sami seba, ale Krista Ježiša ako Pána.“ Vrchol tvorí ďalší verš: „Lebo je to Boh, ktorý povedal, aby sa zo tmy zaskvelo svetlo, ktorý sa zaskvel v našich srdciach na osvietenie známosti **slávy Božej v tvári Ježiša Krista.**“

16. kapitola
KTO JEŽIŠA VYZNÁ... SPRÁVNE ALEBO FALOŠNÉ VYZNANIE ?

V prebudeneckých hnutiach a pri evanjelizáciách protestantských skupín a slobodných zborov sa kladie veľký dôraz na vyznanie Ježiša Krista. Pri veľkých evanjelizačných kampaniach vyžadujú evanjelisti, aby tí, ktorí prichádzajú dopredu a chcú sa obrátiť, po nich opakovali vyznanie Krista. Rečník ich potom uisťuje, že sa teraz stali vlastníctvom Ježiša Krista. Tak ako pri všetkých ostatných témach a svedectvách, aj tu záleží na tom, aby sme celú vec posudzovali biblicky, pretože nie každý, kto vyzná Ježiša ako Syna Božieho, je už z tohto dôvodu pred Bohom ospravedlnený.

Osobné priznanie sa k Ježišovi Kristovi, Synu Božiemu, má pre našu spásu najväčší význam! Ale nepriateľovi a odporcovi Božiemu sa aj tu podarilo vytvoriť polopravdami úplný klam, pretože používa rovnakú formuláciu. Uveďme k tomu tri miesta z Písma, kde prichádza ku slovu druhá strana:

Z posadnutých ľudí kričali duchovia a vyznávali: „*Čo máme s tebou, Ježišu, Synu Boží?*“ (Matúš 8:29) Evanjelista Marek píše: „*Aj nečistí duchovia, keď ho videli, padali pred ním, kričali a hovorili: Ty si ten Syn Boží!*“ (Marka 3:11) A Lukáš píše: „*Ach, čo máme s tebou, Ježišu Nazarénsky! Prišiel si nás zahubiť? Znám ťa, kto si - ten Svätý Boží! … A od mnohých vychádzali aj démoni,*

ktorí kričali a hovorili: Ty si Kristus, ten Syn Boží!“ (Lukáš 4:34, 41) Muž Boží hovorí chorému: „*…v mene Ježiša Krista, toho Nazarejského, vstaň a choď!*“ (Skutky 3:6), a potom je napísané, že zlí duchovia vyslovovali meno Ježiša a pritom dokonca používali správne označenie „Ježiš Nazarejský“ alebo „Syn Boží“.

Ale bez osobného prežitia Ježiša Krista a bez vzťahu k Nemu nám ani správne formulované vyznanie nie je nič platné. Najprv musíme obdržať zjavenie z neba. Vyznanie a nasledovanie patria bezpodmienečne k sebe. To isté platí aj pre poslušnosť: „*Kto verí v Syna, má večný život; ale kto nie je vo viere poslušný Synovi, neuzrie života, ale hnev Boží zostáva na ňom.*“ (Ján 3:36) Viera zo srdca musí predchádzať vyznaniu: „*Blízko teba je slovo, v tvojich ústach a v tvojom srdci. To jest to slovo viery, ktoré kážeme. Lebo keď vyznáš Pána Ježiša svojimi ústami a uveríš vo svojom srdci, že ho Boh vzkriesil z mŕtvych, budeš spasený.*“ (Rimanom 10:8-9) Pavol to vyjadruje takto: „*Uveril som a preto som hovoril.*“ (2. Korintským 4:13b) Vyznanie, ktoré nie je vyslovené vo viere v Krista, Pána a v Slovo Božie, je bezvýznamné. Apoštol Ján píše: „*Kto iný je tým, kto víťazí nad svetom ako ten, kto verí, že Ježiš je Syn Boží?*“ (1. Jána 5:5) Pri poslednom pokušení povedal diabol, keď stál vedľa Pána na vrchole chrámu: „*Ak si Syn Boží, hoď sa odtiaľto dolu!*“ (Lukáš 4:9) Vyznanie Ježiša Krista, Syna Božieho, môžu používať všetci, deti Božie i deti diabla, kresťania akéhokoľvek razenia vrátane antikrista. Vyznanie je platné len vtedy, ak je v skutočnosti spojené s celkovým svedectvom Písma a s osobnou vierou a poslušnosťou voči Bohu. Človek musí dostať priame zjavenie o Ježišovi.

Čo však mnohým exegétom (vykladačom) Nového zákona spôsobuje veľké problémy, nájdeme v 1. Jána 4. kapitole: „Po tomto znajte Ducha Božieho: každý duch, ktorý vyznáva Ježiša Krista, prišlého v tele, je z Boha; a každý duch, ktorý nevyznáva Ježiša Krista, prišlého v tele, nie je z Boha, a to je ten duch antikristov, o ktorom duchu ste počuli, že prijde, a je už aj teraz na svete.“ (v. 2-3) Aj tu sa jedná o viac, než je na prvý pohľad

zrejmé. Jedná sa o pravé poznanie, že Jahve prišiel do tela ako Jahšua – Jahve-Záchranca, ako Pomazaný Boží, ako Kristus, ktorý je Pán.

Povrchné, len ústami vyslovené vyznanie, naučené alebo opakované vyznanie viery sa míňa vlastnej podstate. Každý duch, ktorý Ježiša tak nevyznáva, píše Ján, nie je z Boha. Je to viacmenej duch antikrista. Kto zvestuje iného Ježiša, ukazuje, že nemá poznanie Božie, ktoré spočíva v tom, **že Jahve Starého zákona je Ježiš Nového zákona**. Kto to zapiera, tomu Božie Slovo s božskou autoritou hovorí, že sa stal obeťou ducha antikrista.

Čo sa týka Jeho príchodu v tele, toho, že sa stal človekom, rozoberá Pavol ešte dôkladnejšie: „*Boh pošlúc svojho Syna v podobnosti tela hriechu a príčinou hriechu a odsúdil hriech v tele, aby bolo naplnené právo zákona v nás, ktorí nechodíme podľa tela, ale podľa Ducha.*“ (Rimanom 8:3b-4) Pretože človek v tomto tele padol do hriechu a bol tak vydaný napospas smrti, musel Spasiteľ prísť v postave hriešneho tela. Učenie, že Mária bola bez hriechu, je preto antikristovo učenie. Kristus bol svätý – bez hriechu, nepoškvrnený (1. Petra 1:19). ON ale musel prísť do hriešneho fyzického tela, aby vymanil padlé stvorenie z hriešneho stavu. Musel naplniť právne požiadavky zákona a vziať na seba zlorečenstvo, ktoré padlo na nás (Galatským 3:13).

Neexistuje žiadne nepoškvrnené počatie blahoslavenej Márie, pretože ona tiež patrila k padlému stvoreniu, existuje len Mária, ktorá bola použitá na to, aby prijala to bezhriešne do hriešneho. Jedná sa teda o svätý, božský obsah v nesvätej nádobe. Presne tak prijímajú Krista ľudia narodení v hriechu. Aj oni, ako súčasť padlého stvorenia, nosia tento nebeský poklad v hlinených nádobách. Nejedná sa o nádobu, ale o cenný obsah. „*No, ten poklad máme v hlinených nádobách, aby zvrchovanosť moci bola Božia a nie z nás.*“ (2. Korintským 4:7) Kto len povrchne povie: „Ježiš je Syn Boží,“ a pritom si ale myslí a verí, čo chce, nepochopil, o čo sa vlastne jedná. Aj ten, kto ľahkomyseľne povie: „Verím, že Ježiš prišiel do fyzického tela,“ ešte zďaleka nevyjadril to, čo nám bolo zanechané vo svedectve Písma svätého. ON sám

bol bez chyby, bez hriechu, na Neho satan nemal žiadne právo. Musel však za nás všetkých vziať na Seba vinu, odplatu alebo trest, ktorý Božia spravodlivosť kvôli hriechu požadovala. Preto musel za nás zomrieť, aby nás vykúpil a vyslobodil zo smrti. „*Lebo odplatou za hriech je smrť, ale darom Božím z milosti je večný život v Kristu Ježišovi, v našom Pánovi.*“ (Rimanom 6:23) K tomu patrí ďalší dôležitý bod, podľa ktorého sa pozná antikristovo učenie. V 2. liste Jána, v siedmom verši, píše apoštol: „Lebo mnohí bludári vyšli do sveta, ktorí nevyznávajú Ježiša Krista, prišlého v tele. To je ten bludár a antikrist.“ Príznačné pre takzvané apoštolské vyznanie viery je, že sa vôbec nezmieňuje o telesnom príchode, respektíve návrate Ježiša Krista. Tam len čítame: „…odkiaľ príde, aby súdil živých i mŕtvych.“ Konečný súd ale nemá nič spoločného s návratom Ježiša Krista.

Bezprostredne po Ježišovom nanebovstúpení bolo učeníkom povedané: „*Tento Ježiš, ktorí bol vzatý od vás hore do neba, prijde tak, ako ste ho videli ísť do neba.*“ (Skutky 1:11) Tento vzkriesený Ježiš Kristus mal telo vzkriesenia, v ktorom mohol jesť a piť, do ktorého rán mohol Tomáš vložiť svoju ruku (Ján 20:27). „*Vtedy im povedal Ježiš: Deti, či máte niečo na zjedenie? … A Ježiš prišiel a vzal chlieb a dal im, a podobne aj rybu.*“ (Ján 21:5,13) Kto návrat Ježiša Krista zduchovňuje, prejavuje tým ducha antikrista, a tak učenie antikristovo rozširuje. Podľa 14. kapitoly Jánovho evanjelia Pán odišiel, aby tým Svojim pripravil miesto, a zase sa vráti, aby ich vzal k Sebe. Potom sa naplní to, čo je napísané v 1. Korintským 15. kapitole od 51. verša a v 1. Tesalonickým 4. kapitole od 13. verša a na iných miestach. Také pochopenie Božieho spasiteľného plánu, aké mali proroci a apoštoli, sa vytratilo, pretože v priebehu náboženských dejín neboli ani skutoční apoštoli, ani proroci, ktorí by boli prokračovali v apoštolsko-prorockom spôsobe zvestovania. Antikristovo učenie spočíva v tom, že neverí v telesný návrat Ježiša Krista ako Ženícha, ktorý Svoju Nevestu odvedie domov (Matúš 25). Vo vyznaní viery nie je žiadna zmienka o tom, že pri prvom vzkriesení budú zosnulí v Kristu vzkriesení v neporušiteľnosti a tí, ktorí v žijú v Kristovi, budú premenení a vytrhnutí v ústrety

Pánovi do povetria (1. Korintským 15 a 1. Tesalonickým 4), a rovnako tam nie je zmienka o svadbe Baránka (Zjavenie 19) alebo o Tisícročnom kráľovstve (Zjavenie 20).

Ten istý Ježiš, ktorý vstúpil na nebesia, opäť príde, aby tých Svojich vzal k Sebe skôr, ako Zem postihne veľký čas útlaku a súdu. V každom prípade sa nejedná len o formálne vyznanie ústami, ale o skutočné zjavenie Ježiša Krista, nášho Pána. Oboje musí byť biblické: naše svedectvo k Ježišovi Kristovi, Synovi Božom, a tiež o Ňom, že On je Pán. Rovnako musí súhlasiť naše svedectvo o Jeho prvom príchode (1. Jána 4) a tiež o Jeho návrate – druhom príchode (2. Jána 7).

17. kapitola ČLOVEK JEŽIŠ KRISTUS

„Hľa, človek!“ povedal Pilát (Ján 19:5). V Písme svätom je Pán od Svojho narodenia až po Svoju smrť opísaný tak zreteľne ako človek, že sa s tým mnohí ľudia nemôžu vyrovnať. ON sa narodil na tento svet ako každý iný človek, bol zavinutý do plienok a položený do jasličiek (Lukáš 2:7). ON jedol a pil, unavil sa a spal, plakal a modlil sa. Keď umieral, hlasne zvolal tieto slová: „*Otče, do tvojich rúk kladiem svojho ducha! A keď to povedal, vypustil dušu.*“ (Lukáš 23:46) Pretože musel zaujať naše miesto a z toho dôvodu celkom skutočne prežiť naše odlúčenie od Boha, zvolal zastupujúc nás všetkých: „*Môj Bože, môj Bože, prečo si ma opustil?!*“ (Matúš 27:46) My sme boli tí, ktorých Boh opustil. ON zaujal naše miesto, naša vina a hriech boli položené na Neho. V tomto okamžiku od Neho Boh, ten Duch, odstúpil. Avšak v ďalšom okamžiku, keď kopija prenikla do jeho boku a tiekla krv pre naše zmierenie, sa naplnilo slovo: „*Boh bol v Kristovi mieriac so sebou svet.*“ (2. Korintským 5:19) Oboje súhlasia: najprv odlúčenie, potom zmierenie.

To všetko bolo potrebné kvôli hriešnemu človeku: „*Lebo to, čo bolo nemožné zákonu, nakoľko bol slabý skrze telo, to vykonal Boh pošlúc svojho Syna v podobnosti tela hriechu a príčinou hriechu a odsúdil hriech v tele.*“ (Rimanom 8:3) Ako toto poslanie nastalo, je tiež opísané: „Ale keď prišla plnosť času, poslal Boh svojho

Syna, pošlého zo ženy, podrobeného pod zákon, aby tých, ktorí boli daní pod zákon, vykúpil, aby sme vzali nám určené **synovstvo**." (Galatským 4:4-5) Pán sa stal služobníkom, „…*sám seba zmaril prijmúc podobu sluhu a stal sa podobný ľuďom a súc v spôsobe nájdený ako človek ponížil sa stanúc sa poslušným až po smrť, a to po smrť kríža.*" (Filipským 2:7-8) Ako služobník je opísaný v súvislosti s vykonávaním vôle Pána. V prorokovi Izaiášovi je plán spasenia veľmi zreteľne ukázaný v jednotlivých podrobnostiach. Tam nájdeme tiež pojem „služobník": „Hľa, môj služobník, ktorého podopriem, môj **vyvolený**, v ktorom má **záľubu** moja duša! Dám svojho Ducha na neho, vynášať bude národom súd." (Izaiáš 42:1) V Novom zákone sa toto miesto opakuje v evanjeliu Matúša 12:17-21. Tam je písané: „…aby sa naplnilo to, čo bolo povedané skrze proroka Izaiáša." A naplnilo sa to. V ev. Matúša 3. kapitole je opísané, ako prišlo Božie zaľúbenie na človeka Ježiša Krista: „A keď bol Ježiš pokrstený, hneď vystúpil z vody, a hľa, otvorili sa mu nebesia, a videl Ducha Božieho, ktorý zostupoval akoby holubica a prichádzal na neho. A hľa, bolo počuť hlas z nebies, ktorý hovoril: Toto je ten môj milovaný Syn, v ktorom sa mi zaľúbilo." (v. 16-17) Jeho telo bolo smrteľné, preto na Neho musel zostúpiť Duch, aby uplatnil právo premeny tohto tela do nesmrteľnosti. Súčasne sa tak uskutočnilo dosadenie do služby. Tak o tom svedčí Peter v Skutkoch 10:38.

V Matúš 17:2-5 je nám ukázaná premena z človečenstva do božstva a k tomu slovo **„zaľúbenie"**, ktoré bolo vyslovené v kapitole 3:17, bolo pridané **„Toho počúvajte"**. Praví synovia a dcéry Božie Ho poslúchajú, veria evanjeliu Ježiša Krista, nechajú sa biblicky pokrstiť a rovnakým spôsobom, ako ten Prvorodený, dostanú Ducha svätého. Tým Boh sám dosvedčuje, že aj v nich má zaľúbenie.

Človek, stvorený k obrazu Božiemu, bol obdarený slobodnou vôľou, ktorú však použil na zlé rozhodnutie, a tak sa dostal do zahynutia. Pretože Boh stvoril človeka takého, že mohol padnúť – zhrešiť, musel On sám prevziať zodpovednosť za jeho záchranu. V novom stvorení, ktoré povstalo skrze Krista, spočíva na všetkých synoch a dcérach Božích to Božie zaľúbenie rovnakým

spôsobom, ako to bolo u toho Prvorodeného. Oni boli z hriešneho pádu vyzdvihnutí a prenesení do božského stavu. Až bude dosiahnutá dokonalosť všetkých synov a dcér Božích, bude zjavné, že aj oni mali slobodnú vôľu pre svoje rozhodnutie, ale že sa dobrovoľne rozhodli pre vôľu Božiu podľa príkladu toho Prvorodeného: „*…avšak nie moja vôľa, ale tvoja nech sa stane!*“ (Lukáš 22:42) a „*Činiť tvoju vôľu, môj Bože, si želám, a tvoj zákon je v mojich vnútornostiach.*“ (Žalm 40:9) „*I vás, ktorí ste boli kedysi odcudzení a nepriateľmi mysľou v zlých skutkoch; ale teraz vás zmieril v jeho ľudskom tele skrze smrť, aby vás postavil svätých, bezvadných a bezúhonných pred ním.*“ (Kolosenským 1:21-22) „*Teda keď deti stali sa účastnými tela a krvi, tak aj on podobným spôsobom stal sa účastným toho istého, aby smrťou zahladil toho, ktorý má vládu smrti, to jest diabla a vyprostil ich, všetkých, ktorí bázňou smrti po celý čas žitia boli držaní v rabstve.*“ (Židom 2:14-15) To je nádherná zvesť evanjelia Ježiša Krista, nášho Pána a Spasiteľa.

V Starom zákone je plán spasenia predstavený v rôznych obetiach, v bohoslužbe a v symbolických vyobrazeniach. Človek odlúčený od Boha nemohol vstúpiť do Jeho prítomnosti. Potreboval obeť zmierenia, prostredníka, príhovorcu alebo veľkňaza. Najprv to boli jednotlivci, ako napríklad Abrahám, ktorý obetovaním svojho syna Izáka (1. Mojžišova 22) poukázal na Mesiáša, ktorý mal ako Syn Boží za nás zomrieť. Izák niesol drevo, na ktoré bol neskôr položený ako obeť. Kristus niesol Svoj kríž, na ktorý bol potom pribitý. Až do vyvedenia z Egypta oslovoval Boh Pán potomkov Abrahámových ako národ izraelský. Od okamžiku spasenia a vyslobodenia (2. Mojžišova 12:3) je Izrael označovaný ako cirkev. Mojžiš vystupoval v rôznych situáciách ako prostredník a príhovorca. On to bol, ktorý dával slová Božie priamo národu Božiemu. „*…práve toho poslal Boh ako knieža a vykupiteľa prostredníctvom anjela, ktorý sa mu ukázal v kre.*“ (Skutky 7:35-38) Mesiáš musel byť prorokom, prostredníkom, príhovorcom, veľkňazom atď. Mojžiš už jednal v Duchu Kristovom, keď sa modlil: „*A tak teraz, ak odpustíš ich*

hriech; a keď nie, vytri ma, prosím, zo svojej knihy, ktorú si napísal.“ (2. Mojžišova 32:32) Národ Boží mu ležal na srdci, preto sa zaňho prihováral.

Raz za rok vstupoval veľkňaz do svätyne svätých, aby vykonal pre seba a pre národ zmierenie pred tvárou Božou. O Kristovi je povedané: „Ale keď prišiel Kristus, veľkňaz budúceho dobrého, väčším a dokonalejším stánom, nie učineným rukou, to jest nie stánom tohoto stvorenia, …ale svojou vlastnou krvou vošiel raz navždy do (nebeskej) svätyne vynajdúc večné vykúpenie.“ Toto naveky platné vykúpenie sa stalo možným, pretože Kristus „… skrze večného Ducha obetoval sám seba bezvadného Bohu, očistí vaše svedomie od mŕtvych skutkov, aby ste svätoslúžili živému Bohu.“ Čo sa týka príhovorcu, tak zrejme Jób ho opísal najpresnejšie. Napriek tomu, že už predtým zvolal: „Ale ja viem, že môj vykupiteľ žije!“ a bol presvedčený o tom, že Boha uvidí (Jób 19:23-27), zdôrazňuje nutnosť príhovorcu, prípadne prostredníka: „No, ak je pri ňom anjel vykladač, jeden z tisíca, aby oznámil za človeka jeho právo, vtedy sa zľutuje nad ním a povie: Vyprosti ho, aby nezostúpil do jamy; našiel som výkupné. Vtedy omladne jeho telo viac ako za detstva; navráti sa ku dňom svojej mladosti.“ (podľa nemeckého Mengeho prekladu Biblie: „Ak je tu preňho anjel, prostredník, jediný z tisícov, aby zložil za človeka svedectvo o jeho spravodlivosti, a on sa nad ním zľutuje a hovorí k Bohu: Prepusti ho, nech nezostúpi do jamy! Našiel som zmierenie (výkupné), a jeho telo znova omladne, že sa navráti späť ku dňom svojej mladosti.“) (Jób 33:23-25) Tu nie je reč len o prostredníkovi a o zmierení, ale aj o vykúpení – spasení celého človeka, ku ktorému patrí duša, duch i telo. Pri prvom vzkriesení budú tí spasení skutočne navrátení do rozkvetu svojej mladosti. Budú v absolútne dokonalom stave. Nič nedokonalé už nebude existovať, ani nemluvňatá, ani starci, ale všetci budú navždy bez akejkoľvek stopy hriechu, choroby alebo starnutia.

O človeku, ktorý si je vedomý toho, že sa na Boha môže obrátiť, píše Jób ďalej: „…bude sa modliť Bohu, a bude mu milostivý, a uvidí jeho tvár s jasotom, a Boh navráti smrteľnému človekovi jeho spravodlivosť.“ (podľa nem. Mengeho prekladu Biblie: „Modlí

sa k Bohu a ten ho milostivo príjme, že s jasotom smie Jeho tvár zrieť, a vráti človeku jeho spravodlivosť.“) To je tá dokonalá spravodlivosť, ktorú nám Boh daroval v Kristovi. O takom človeku potom platí: „Bude spievať hľadiac na ľudí a povie: Zhrešil som a prevrátil som to, čo je pravé, a nie je mi odplatené podľa zásluhy. Vykúpil moju dušu, aby nešla do jamy, a môj život, aby videl svetlo.“ (podľa nem. Mengeho prekladu Biblie: „Spieva pred ľudom a priznáva: Zhrešil som a to, čo bolo pravé, som prevrátil, alebo nebolo mi to odplatené. Boh vykúpil moju dušu, aby nešla do jamy a môj život, aby sa radoval, keď vidí svetlo.“) (Jób 33:26-28)

Ako veriaci Nového zákona sme aj my potrebovali veľkňaza: „*Lebo nemáme veľkňaza, ktorý by nemohol súcitiť s našimi slabosťami, ale pokúšaného vo všetkom, podobne nám, bez hriechu.*“ (Židom 4:15)

Potrebovali sme tiež prostredníka: „Lebo je jeden Boh, jeden aj prostredník Boha a ľudí, **človek Kristus Ježiš**, ktorý dal sám seba ako výmenné za všetkých, svedectvo to vo svojich časoch.“ (1. Timoteovi 2:5-6) „*Lebo ako v Adamovi všetci zomierajú, zrovna tak i v Kristovi všetci budú oživení.*“ (1. Korintským 15:22) „Prvý človek zo zeme zemský, z hliny, **druhý človek – Pán z neba**. Aký bol ten zemský, takí aj všetci zemskí, a aký ten nebeský, takí aj všetci nebeskí. A ako sme niesli obraz zemského, tak ponesieme aj obraz nebeského. “ (1. Korintským 15:47-49) Tu je nám predstavený Kristus ako nebeský človek, ako druhý Adam, do ktorého obrazu budeme premenení.

Vždy, keď vidíme Ježiša Krista vedľa Boha, je nám ukázaný ako človek plniaci úlohu, ktorá bola nevyhnutná k uskutočneniu spasenia ľudstva. Vidíme Ho ako Syna Božieho, ako Syna človeka, ako Syna Dávidovho, ako kráľa a proroka, ako veľkňaza, ako prostredníka, ako príhovorcu, ako Baránka Božieho, ako Slovo Božie, ako cestu Božiu, ako chlieb Boží atď. Takzvané učenie „Jesus-Only“ (Len Ježiš) nie je prorokmi a apoštolmi potvrdené, rovnako ako nie je potvrdené ani učenie o trojici. Ide jednoducho o to, že Boh chcel uviesť ľudí do stavu Božích detí, chcel z nich učiniť synov a dcéry Božie. Preto sa stal Ježiš **provorodeným**

medzi mnohými bratmi (Rimanom 8:29). Po Svojom vzkriesení povedal Ježiš Márii Magdaléne: „*Nedotýkaj sa ma, lebo som ešte nevstúpil hore k svojmu Otcovi; ale idi k mojim bratom a povedz im: Vstupujem k svojmu Otcovi a k vášmu Otcovi a k svojmu Bohu a k vášmu Bohu.*“ (Ján 20:17) Tak ako bol Syn Boží splodený skrze Ducha, musíme aj my zažiť skrze duchovné splodenie znovuzrodenie, ktoré Pán Ježiš vyžadoval ako nevyhnutnosť pre vstup do kráľovstva Božieho: „*Amen, amen ti hovorím. Ak sa niekto nenarodí znova, nemôže vidieť kráľovstvo Božie. … Čo sa narodilo z tela, je telo, a čo sa narodilo z Ducha, je Duch.*“ (Ján 3:3,6) „*Lebo všetko, čo sa narodilo z Boha, víťazí nad svetom, a toto je to víťazstvo, ktoré zvíťazilo nad svetom - naša viera.*“ (1. Jána 5:4) Všetko náboženské konanie je zbytočné – jednať musí Boh, inak sa nestane nič. ON ale môže pôsobiť len v tých, ktorí poznajú Jeho pôsobenie v Synovi za účelom ich spasenia.

„*Lebo mu svedčalo, pre ktorého všetko a skrze ktorého všetko, ktorý doviedol mnoho synov do slávy, veľvodcu ich spasenia dokonalým učiniť utrpením. Lebo ako posväcujúci, tak i posväcovaní, všetci sú z jedného, pre ktorú príčinu nehanbí sa volať ich bratmi, keď hovorí: Zvestovať budem tvoje meno svojim bratom, prostred zhromaždenia ti budem spievať chvály.*“ (Židom 2:10-12, Žalm 22:23) Vzkrieseného Spasiteľa, ktorý označuje učeníkov ako Svojich bratov, oslovuje Tomáš: „*Môj Pán a môj Boh!*“ (Ján 20:28) Až po dovŕšenie dokonalosti synov a dcér Božích ostáva Ježiš Kristus ako príhovorca u Otca: „*Moje dieťatká, toto vám píšem nato, aby ste nezhrešili. A keby niekto zhrešil, máme prímluvcu u Otca, Ježiša Krista, spravodlivého. A on je zmierením za naše hriechy, no, nie len za naše, ale aj za hriechy celého sveta.*“ (1. Jána 2:1-2) „*Vidzte, akú lásku nám dal Otec - aby sme sa volali deťmi Božími, a sme nimi! Preto nás svet nezná, pretože jeho nepoznal. Milovaní, teraz sme deťmi Božími, a ešte sa neukázalo, čo budeme. Ale vieme, že keď sa ukáže, budeme jemu podobní, lebo ho budeme vidieť tak, ako je.*“ (1. Jána 3:1-2) O tomto dovŕšení hovorí apoštol Pavol: „*Lebo on musí kraľovať, dokiaľ mu nepoloží všetkých nepriateľov pod jeho nohy. Ako posledný nepriateľ bude zničená smrť. Lebo, je*

napísané, všetko podrobil pod jeho nohy. Ale keď povie, že je všetko podrobené, je zrejmé, že okrem toho, ktorý mu to všetko podrobil. A keď mu bude všetko podrobené, vtedy sa i sám Syn podrobí tomu, ktorý mu všetko podrobil, aby bol Boh všetko vo všetkom.“ (1. Korintským 15:25-28) Jasnejšie to ani nemôže byť povedané. Keď bude úloha Syna splnená, budú všetci synovia a dcéry Božie premenení na Jeho obraz, naveky dokonalí, keď budú všetci nepriatelia zničení a smrť zrušená, potom bude zase Boh všetko vo všetkom. Vo večnosti sa nebude hovoriť o Otcovi, Synovi a Duchu svätom, presne tak ako sa o tom vo večnosti nehovorilo predtým, avšak potom to bude zase tak isto, ako to bolo pred počiatkom času: Boh všetko vo všetkom. Amen.

18. kapitola
KRST

Písmo sväté podáva úplné vysvetlenie aj o biblickom krste. V celom kresťanstve sa krstí, ale žiaľ, aj tu nastalo zlé odchýlenie. Preto tu musíme na základe Písma svätého vysvetliť krst tak, ako sa vykonával na počiatku novozákonnej cirkvi. Pre čitateľa to bude možno otrasné, keď sa dozvie, že tak mnohí, ktorí navonok pôsobia ako služobníci Boží, sa sami nachádzajú v omyle. Je však všeobecne známe, že náboženské skupiny a slobodné zbory sa vždy nedržia Biblie, ale príkazov a učení platiacich v ich denomináciách.

Náš Pán povedal: „*Ten, kto uverí a pokrstí sa, bude spasený…*“ (Marka 16:16) Prvý predpoklad pre krst vyžaduje Pán sám – a to, aby krstená osoba verila. Ako je povedané v liste Rimanom 10:17 – viera pochádza z kázania a kázanie zo Slova Božieho. Z toho dôvodu zaznel misijný príkaz, aby bolo zvestované evanjelium, a potom aby boli tí, ktorí uveria, pokrstení. Táto skutočnosť nám je potvrdená v prvom Petrovom kázaní a v celej apoštolskej praxi: „*A tak tí, ktorí ochotne prijali jeho slovo, dali sa pokrstiť.*“ (Skutky 2:41) Najprv je dôležité, aby ľudia počuli zvestovanie Slova a učinili osobné rozhodnutie pre Krista.

Nasledujúcim príkladom má byť zdôraznené, že osobná viera je skutočne stále platným predpokladom pre biblický krst. Evanjelista Filip bol Duchom Božím poslaný k etiópskemu komorníkovi, ktorý pri svojej spiatočnej ceste z Jeruzalema čítal na svojom voze knihu proroka Izaiáša. Filip mu zvestoval evanjelium. Potom tento muž úplne spontánne povedal: „Hľa, voda; čo mi prekáža dať sa pokrstiť?“ Muž Boží ale vedel o nevyhnutnosti viery a komorníkovi odpovedal: *„Ak veríš z celého srdca, slobodno. A odpovedal a riekol: Verím, že Ježiš Kristus je syn Boží. A rozkázal vozu, aby postál, a zišli obidvaja do vody, Filip aj eunúch, a pokrstil ho.*“ (Skutky 8:36-37) V časoch Jána Krstiteľa, nášho Pána aj apoštolov sa krstilo len ponorením. Obaja – človek, ktorý prijímal krst aj ten, ktorý krstil – zostúpili do vody. Tak to bolo aj pri krste Ježiša Krista: *„A keď bol Ježiš pokrstený, hneď vystúpil z vody…*“ (Matúš 3:16) Krst, pri ktorom krstená osoba nevstúpi do vody, nie je pokrstená ponorením a zase z vody nevystúpi, nie je ani krstom Kristovým, ani krstom apoštolov – teda to nie je biblický spôsob krstu.

Učeníci pochopili dobre svojho Pána aj to, čo povedal: *„Ten, kto uverí a pokrstí sa, bude spasený…*“ (Marka 16:16) V Písme svätom a v prvých storočiach po Kristovi nie je žiaden záznam o tom, že by bolo pokrstené bábätko. Písmo sväté takisto nepozná krstných rodičov (kmotrov) a nie je v ňom žiadna zmienka o tom, že by bolo bábätko skrze krst oslobodené z dedičného hriechu a učinené bez svojho vedomia dieťaťom Božím. Slovo „dedičný hriech“ v Biblii ani raz nie je napísané, takisto tam nenájdeme nič o znovuzrodení skrze krst. Kto prijíma Slovo Božie ako pravdu, ten sa nechá presvedčiť Písmom svätým, ktoré je jediné smerodajné v otázkach viery.

Ako vyplýva z prvého Petrovho kázania a z všetkých ostatných príkladov, krstu predchádza najprv pokánie, to znamená ľútosť (Rimanom 2:4), ktoré vedie k obráteniu ku Kristovi. Bábätko ešte vôbec nevie, o čo sa jedná, nemá žiadne poznanie hriechu, ani nemôže pociťovať ľútosť. Pre správne chápanie: pokropenie alebo polievanie bábätiek nie je vôbec žiadny krst. Nasledujúca poučka,

že „namiesto obriezky, ktorá bola znamením Starého zákona, je v Novom zákone zavedený krst," sa nezhoduje s pravdou, pretože je to výrok, ktorý vôbec nesúhlasí s Písmom.

Existujú teológovia, ktorí hľadajú „zadné vrátka", aby mohli krst bábätiek ospravedlniť. Odvolávajú sa pritom na Skutky 16:32 a uvádzajú, že sa strážnik vo Filipách dal pokrstiť s celým svojím domom. Predpokladajú, že v ňom možno boli aj deti, čo však správa nepotvrdzuje. Predtým ako bol krst uskutočnený, bolo povedané: „A hovorili mu slovo Pánovo i všetkým, ktorí boli v jeho dome." Tu sa zjavne jedná o dom, v ktorom ľudia počuli Slovo skrze kázanie, uverili v Boha a nechali sa pokrstiť.

Iní sa pri krste bábätiek odvolávajú na výrok Pána: „*Nechajte dieťatká ísť ku mne*…" (Marka 10:14) Kto číta ďalej zistí, že Pán deti nepokropil, ale vzal ich do náručia, maznal sa s nimi a žehnal im.

Potom sú aj takí, ktorí krstu neprikladajú vôbec žiadny význam. Odvolávajú sa na Pavlov výrok: „*Lebo ma Kristus neposlal krstiť, ale kázať evanjelium.*" (1. Korintským 1:17) Tento verš ale neruší misijný príkaz, tzn. kázať evanjelium a krstiť. Ukazuje to len, že sa Pavol venoval hlavne zvestovaniu a vyučovaniu a krstenie prenechal iným bratom.

Historici v odbore dejín náboženstva si všimli, že v prvotnom kresťanstve a v prvých storočiach po Kristovi boli veriaci krstení len na meno Ježiša Krista, a nie tak, ako to zaviedlo od svojho vzniku rímsko-katolícke náboženstvo, tzn. formuláciou „v mene Otca, Syna a Ducha svätého" (Dr. J. J. Herzog: Abriß der gesamten Kirchengeschichte/Náčrt celých cirkevných dejín/, zv. 1, str. 29; K. D. Schmidt: Grundriß der Kirchengeschichte/Základy cirkevných dejín/, str. 73 a ďalšie). Príkaz krstu z ev. Matúša 28:19: „A tak iďte, čiňte učeníkmi všetky národy krstiac ich vo meno Otca i Syna i Svätého Ducha," apoštoli a ostatní v poapoštolskej dobe pochopili a vykonávali dobre. Kto

číta pozorne, všimne si, že sa pritom nejedná a akúsi formuláciu, ale o meno. „Krstiac ich vo meno…“ Preto podľa rozkazu krstili na meno Pána Ježiša Krista.

Boh sa zjavil ako Otec, Syn a Duch Svätý. To sa stalo v novozákonnom zmluvnom mene Jahšua = Ježiš,do ktorého musia byť deti novej zmluvy krstené. Boh je náš Otec, preto sa modlíme: „Náš Otče, ktorý si v nebesiach! Nech sa posvätí tvoje meno!“, ale tu sa jedná o to meno, do ktorého máme byť krstení.

Jednoznačné svedectvo z doby apoštolov je premáhajúce a jasné. Po vyliatí Ducha svätého po prvýkrát apoštol Peter kázal a tým, ktorí boli vnútorne pohnutí, povedal: „*Čiňte pokánie, a nech sa pokrstí jeden každý z vás na meno Ježiša Krista na odpustenie svojich hriechov.*“ (Skutky 2:38) Hneď pri založení prvotnej cirkvi tu bolo povedané tým, ktorí uverili, čo musia učiniť: obrátiť sa a to, ako majú byť pokrstení. Peter vedel skrze zjavenie, o aké meno sa jedná a vyslovil ho. Tým je apoštolská prax krstu od samého počiatku pevne stanovená.

V Samárii zvestoval Filip evanjelium a krstil tých, ktorí uverili, ako je aj dosvedčené: „*…boli len pokrstení v meno Pána Ježiša.*“ (Skutky 8:16) Pretože všetky skutočnosti musia byť založené na výpovedi dvoch alebo troch svedkov, chceme vidieť, akým spôsobom krstil apoštol Pavol: „*Keď to počuli, dali sa pokrstiť na meno Pána Ježiša.*“ (Skutky 19:5) Či už v Jeruzaleme, v Samárii alebo v Efeze, či sa jednalo o Petra, Filipa alebo Pavla – všetci krstili na meno Pána Ježiša Krista. Duch Svätý môže zjaviť len to isté.

Pre lepšie porozumenie uvedieme ešte nasledujúci príklad: Ak učiteľ zadá úlohu, napríklad: „Koľko je tri krát tri?“, potom žiaci predsa nemôžu odpovedať: „Tri krát tri je tri krát tri.“ Musia odpovedať, to znamená povedať výsledok. Je nepochopiteľné, že takmer celé duchovenstvo úlohu z ev. Matúša 28:19 len opakuje a používa ako zariekaciu formuláciu bez toho, aby poznalo výsledok tejto úlohy. Peter, Pavol, všetci apoštoli a mužovia Boží až do prvých kresťanských storočí poznali riešenie, výsledok – poznali meno.

Učeníci sa presne držali misijného príkazu a stopercentne ho naplnili podľa nariadenia svojho Majstra, keď krstili na meno Pána Ježiša Krista. Kto takto nekrstí, ten nekrstil na meno Otca, Syna a Ducha svätého. Domnienka, ktorú skoro všetci teologickí dogmatici obhajujú, že Otec, Syn a Duch svätý sú mená, je nesprávna. Sú to označenia zvláštnych zjavení Božích v Novom zákone. Boh sa nevolá „Otec", On je Otec. Boh sa nevolá „Syn", On je Syn. ON je Duch, On sa ale zjavil v tom zmluvnom mene, ktoré si Sám zvolil.

Tak ako je to časté, je aj tu tajomstvo mena skryté. Musí to byť jednoducho zjavené. Krst nie je v žiadnom prípade vedľajšou záležitosťou, pretože bol naším Pánom vyžadovaný tak, ako bol predtým na Ňom vykonaný skrze Jána a Bohom potvrdený. Musí ale byť vykonaný správnym spôsobom. V Písme svätom nie je ani jediný prípad, kedy by bol niekto pokrstený na „trojičnú" formuláciu.

Rovnako je nepochopiteľné, prečo veľké protestantské konfesie najrozličnejšieho razenia a aj slobodné zbory prevzali katolícku prax krstu. Čo si kresťania veriaci Biblii musia uvedomiť, je skutočnosť, že všetci, ktorí boli pokrstení „na meno Otca, Syna a Ducha svätého", sú vlastne pokrstení do rímskokatolíckeho náboženstva. Nasledujúci názor kardinála Augustina Bea nám má ukázať, aký to má význam: „Podľa Bea je pápež »Otcom všetkých veriacich« i platne pokrstených evanjelických kresťanov a je potrebné len láskyplné navrátenie k materskej inštitúcii." (O. Markmann: Irrtümer der katholischen Kirche/Omyly katolíckej cirkvi/, str. 22) Čo je myslené formuláciou „platne pokrstení", nie je potrebné ďalej vysvetľovať. Biblický apoštolský krst na meno Pána Ježiša Krista je rímskokatolíckym náboženstvom zavrhovaný ako kacírstvo.

V „duchovnej nevedomosti" sa protestanti a slobodné zbory rôzneho druhu vracajú prostredníctvom grémií Svetovej rady cirkví a ekumény späť do materského lona. Jedni kropia, ďalší polievajú, iní dokonca trikrát ponárajú za použitia známej formulácie. O Pavlovi sa v súvislosti s jeho obrátením píše: „*A hneď spadli z jeho očí ako čo by lupiny, a prezrel naskutku a vstal*

a dal sa pokrstiť.“ (Skutky 9:18) V liste Rimanom nás informuje o tom, ako sa to stalo: „*Alebo či neviete, že všetci, ktorí sme pokrstení v Krista Ježiša, pokrstení sme v Jeho smrť? Pohrobení sme teda s Ním skrze krst v smrť, aby sme, ako Kristus vstal z mŕtvych slávou Otcovou, tak aj my chodili v novote života.*“ (Rimanom 6:3-4)

Kto pozoruje tieto súvislosti trochu podrobnejšie, zistí, že sa tu nejedná len o nejaké povrchné jednanie, ale o to, aby človek najprv prežil obrátenie skrze pokánie a ľútosť, získal odpustenie svojich hriechov skrze vieru v Ježiša Krista, a potom sa nechal s Ním, ako s Kristom ukrižovaný a zomrelý, symbolicky jedným ponorením pochovať, aby od tej chvíle chodil s Ním v novom živote. Obnovenie a znovuzrodenie sa nestane skrze krst, ale ako je písané: „*Nie zo skutkov spravodlivosti, ktoré by sme asi my boli činili, ale podľa svojho milosrdenstva nás spasil kúpeľom opätného splodenia a obnovením Svätého Ducha.*“ (Títovi 3:5) Správny krst je vykonávaný len v prípade obnovených a znovuzrodených ľudí.

Kolosenským apoštol píše: „*…súc s Ním spolu pohrobení v krste, v ktorom, totiž v Kristovi, ste aj spolu vstali z mŕtvych skrze vieru pôsobenia Boha, ktorý ho vzkriesil z mŕtvych.*“ (Kolosenským 2:12) V nasledujúcej kapitole apoštol uvádza: „A tak jestli ste vstali z mŕtvych s Kristom, hľadajte veci, ktoré sú hore … Lebo ste zomreli, a váš život je skrytý s Kristom v Bohu.“ (3:1-3)

Apoštol Peter označuje krst ako „zmluvu dobrého svedomia s Bohom“ a porovnáva vodu, do ktorej je krstený človek ponorený, s Noemovým korábom: „*ktorý aj nás, protiobraz zachránených v korábe, zachraňuje teraz ako krst, čo nie je zloženie špiny tela, ale dobrého svedomia pýtanie sa po Bohu, vzkriesením Ježiša Krista*“ (1. Petra 3:21)

Keď Peter kázal v dome Kornélia, povedal o Ježišovi nasledovné: „Jemu vydávajú svedectvo všetci proroci, že odpustenie hriechov dostane skrze jeho meno každý, kto verí v Neho.“ Potom je položená otázka: „*Či potom môže niekto*

zabrániť vode, aby títo neboli pokrstení, ktorí prijali Svätého Ducha ako aj my? A rozkázal ich pokrstiť v mene Pána Ježiša Krista.“ (Skutky 10:43, 47-48)Odpustenie hriechov človek dostane skrze vieru v dokonané dielo spásy. Ako dôkaz toho, že Krista prijal, sa potom nechá pokrstiť v mene Pána. „*Lebo všetci sme synmi Božími skrze vieru v Kristu Ježišovi. Lebo všetci, ktorí ste pokrstení v Krista, Krista ste obliekli.*“ (Galatským 3:26-27)

Cirkvi v Efeze píše apoštol Pavol: „Jeden Pán, jedna viera, jeden krst“ (4:5) V súčasnosti existuje mnoho rôznych náboženstiev, ako aj rozličné spôsoby krstu a rozdielne poznanie o Pánovi. Jednotné a harmonické svedectvo Písma o biblickom krste nesmieme však prehliadať. Učenia vytýčené na počiatku v prvotnom kresťanstve ostávajú stále platným vzorom, dokiaľ bude cirkev živého Boha na Zemi. Trojičná prax krstu, ktorá bola zavedená pri založení štátneho náboženstva a použitá aj pri násilnom pokresťančovaní, skutočne nie je biblická. Existuje len jeden originál. Všetko ostatné sú falzifikáty, aj napriek tomu, že sa pritom používa miesto z ev. Matúša 28:19. Apoštoli misijný príkaz pochopili a vykonávali ho.

Formuláciou „v mene Otca, Syna a Ducha svätého“ sa robí mnoho zlého, napríklad zariekavanie ľudí a zvierat, ako aj vo všetkom špiritizme. Aj sľub pri vstupe do slobodomurárskej lóže sa koná vo formulácii „svätej Trojice“. Každý duchovný pastier pozná ťažkosti, do ktorých sa ľudia dostávajú cez okultizmus. Na otázky postihnutí často odpovedajú: „Veď sa to deje v mene Božom!“, bez toho aby pochopili, že to nie je nič iného ako podvod v tom najpobožnejšom rúchu. Ľudia sa tak dostávajú do pút satana bez toho, aby si to všimli. Táto nábožná nevedomosť je do neba volajúca. Pochádza z falošného pochopenia Boha – z myšlienky trojice – a s tým súvisí nepochopenie príkazu krstu.

To, ako hlboko bola táto odovzdaná prax krstu zakorenená aj v reformátorovi Martinovi Lutherovi, sa môžeme dočítať v jeho vlastnom staršom preklade Biblie. Namiesto toho, aby pôvodný text opakoval, písal voľne podľa tradícií „… krstiac ich v mene Otca, Syna a Ducha svätého.“ V dnešných prekladoch je písané správne: „krstiac ich vo meno…“ To je obrovský rozdiel pre toho,

kto ten rozdiel vidí. Ktokoľvek môže jednať v mene nejakej firmy, v mene nejakej vlády atď., ale pri krstu sa jedná o vedomé vkrstenie spasených do mena spasenia. Jedná sa o zmluvu s Bohom, ktorá bola uzavretá len v novozákonnom zmluvnom mene Ježiš. Tak ako nevesta prijíma meno ženícha, tak prijímajú všetci, ktorí patria k Neveste Kristovej, meno svojho nebeského Ženích a potvrdzujú tak zo svojej strany s Ním uzavretú zmluvu.

Peter uvádza: „*A nieto v inom nikom spasenia, lebo ani nieto iného mena pod nebom, ktoré by bolo bývalo dané niekomu medzi ľuďmi, v ktorom by sme mali byť spasení.*“ (Skutky 4:12) Aké dôležité je v tejto súvislosti meno Pána, nám ukazuje skutočnosť, že Peter sa vo svojom prvom kázaní na Letnice odvoláva na starozákonné zasľúbenie proroka Joela: „*A bude, že každý, ktokoľvek bude vzývať meno Pánovo, bude spasený.*“ (Joel 2:32, Skutky 2:21) Prorok Joel myslel Jahve. Každý, kto vzýva Jahve, bude spasený. Peter mohol mať na mysli len toho istého Pána, a to Jahve, ktorý sa zjavil ako Jahšua-Záchranca. Krst v tomto, pre novú zmluvu platnom mene, má najväčší význam a je pre skutočne veriacich nevyhnutný.

Takisto nie je písané: „…na mená“, čo by bolo gramaticky správne, keby „Otec“, „Syn“ a „Duch svätý“ boli vlastné mená. Vďaka buď Bohu, že je jasne napísané v jednotnom čísle: „… krstiac ich vo meno Otca i Syna i Svätého Ducha“, a toto meno je podľa svedectva apoštolov Pán Ježiš Kristus. Žiaľ, aj v tomto sa vytratilo biblické poznanie, takže skoro celé duchovenstvo uctieva a obhajuje nebiblické tradície. Jednou z príčin bolo to, že meno Jahšua, z ktorého jasne vyplývalo kým On bol, totiž Jahve-Záchranca, bolo pogréčtené na „Ježiš“. Tak mohlo byť neskôr jednoducho nahradené bezmennou tradíciou s tromi „vysokými“ titulmi.

Ak sa teda dnes, rovnako ako v tom letničnom dni, ľudia pýtajú, čo majú robiť, aby boli spasení, potom im musí byť daná rovnaká odpoveď: „*Čiňte pokánie, a nech sa pokrstí jeden každý z vás na meno Ježiša Krista na odpustenie svojich hriechov, a dostanete dar Svätého Ducha.*“ (Skutky 2:38) Nikto nemá právo meniť evanjelium Ježiša Krista. Známi exegéti označujú biblický

krst na meno Pána Ježiša Krista ako kacírstvo. Tu treba položiť otázku: Čo je bludárstvo – to správne alebo to chybné? Je na čitateľovi, aby sa sám rozhodol, či by chcel veriť Pánovi, Jeho a apoštolov nasledovať, alebo veriť duchovenstvu, ktoré nebolo Bohom ustanovené, a preto ani nebolo Bohom splnomocnené a ani sa s Ním nezhodovalo. „*Takto hovorí Hospodin: Postojte na cestách a vidzte a pýtajte sa po chodníkoch veku, ktorá je tá dobrá cesta, a iďte po nej a tak nájdite pokoj svojej duši!*“ (Jeremiáš 6:16)

19. kapitola
VEČERA PÁNOVA

Sledujme najprv význam slávnosti Veľkej noci v Starom zákone. Ustanovenie Večere Pánovej nastalo počas slávnosti Pesach. Pán povedal: „Iďte do mesta k tomu a k tomu a povedzte mu: Učiteľ ti odkazuje: Môj čas je blízko; u teba budem jesť baránka (podľa nemeckého Mengeho prekladu: „sláviť budem Pesach“) so svojimi učeníkmi.“ (Matúš 26:18) Pri tomto jedle si namočil Judáš svoju ruku v rovnakej mise s rukou Pána. Preto povedal Ježiš: „Ktorý omočil so mnou ruku v mise, ten ma zradí.“ (v. 23) Evanjelista Marek podrobne opisuje tieto udalosti: „*A keď jedli, vzal Ježiš chlieb a keď bol dobrorečil, lámal a dával im a povedal: Vezmite, jedzte, toto je moje telo. Potom vzal kalich a poďakujúc dal im, a pili z neho všetci. A povedal im: Toto je moja tej novej zmluvy krv, ktorá sa vylieva za mnohých.*“ (Marka 14:22-24) Sotva existuje v celej Biblii text, ktorý by bol tak mylne pochopený a vyložený, ako tento text o Večeri Pánovej. Práve v tomto uvedenom biblickom mieste sú opisované udalosti, ktoré predchádzali uzavretiu novej zmluvy. Krv novej zmluvy nebola preliata počas tejto slávnosti Pesach alebo Večere Pánovej, ale na kríži na Golgate. Počas tejto Večere sa božská krv ešte nachádzala v Spasiteľovi, nie v kalichu. Toto miesto musíme posudzovať z hľadiska starozákonného uzavretia zmluvy, aby sme pochopili súvislosti Večere Pánovej a novozákonného uzavretia zmluvy.

Boh Pán dal Mojžišovi všetky prikázania. Ten ich spísal a povedal ich ľudu: „*Potom vzal knihu zmluvy a čítal pred ľudom. A riekli: Všetko, čo hovoril Hospodin, budeme robiť a poslúchať. Vtedy vzal Mojžiš krv a pokropil ľud a riekol: Hľa, toto je krv zmluvy, ktorú učinil s vami Hospodin nad všetkými týmito slovami.*“ (2. Mojžišova 24:7-8)

Ľud starej zmluvy prežil spasenie, oslobodenie a vyvedenie z otroctva, a síce v tom okamžiku, keď bol v každom dome podľa Božieho prikázania zabitý baránok, pripravené mäso sa jedlo a krvou sa natreli veraje dverí, aby tak boli ochránení. Bolo to znamenie, ktoré anjel smrti musel rešpektovať. V dome, ktorý stál pod ochranou tejto krvi, nesmel prvorodeného usmrtiť.

O ustanovení slávnosti Pesach sa hovorí v 2. Mojžišovej 12:13: „A tá krv vám bude na znamenie na domoch, v ktorých budete, a keď uvidím krv, preskočím vás, a nebude medzi vami rany zahubiť, keď budem biť prvorodené v Egyptskej zemi.“ Všetci izraelskí prvorodení ostali ochránení. Krv baránka zaručovala istotu pred záhubou. Zmluva, ktorú Boh uzavrel so Svojím ľudom, sa stala právoplatnou. Verš 14 sa vzťahuje na Pesach: „Ten deň vám bude na pamiatku, a budete ho sláviť ako slávnosť Hospodinovu po svojich pokoleniach; večným ustanovením ho budete sláviť.“ Pamiatka na záchranu – na vyvedenie a zachovanie, ktoré Boh Svojmu ľudu daroval.

Tu sú nápadné dve veci: po prvé, že táto preliata krv učinila zmluvu pre ľud izraelský právoplatnou a zachránila život spaseným a za druhé, že bola ustanovená slávnosť, ktorá mala byť slávená na *pamiatku* spasenia a vyvedenia. Tieto dve skutočnosti vidíme tiež potvrdené pri Večeri Pánovej v Novom zákone.

Jednalo sa o to, že spasení boli ochotní nasledovať a činiť všetko, čo Božie Slovo vyžadovalo. Až potom ich Mojžiš pokropil krvou, čo bolo viditeľným znamením, že táto spasená cirkev je pod ochranou krvi. Na pamiatku toho mal Izrael sláviť Pesach.

V ev. Lukáša 22. kapitole hovorí náš Pán: „Túžobne som si žiadal jesť tohoto baránka s vami, prv ako by som bol trpel. … A vezmúc chlieb poďakoval a lámal a dával im a povedal: Toto je moje telo, ktoré sa za vás dáva, to čiňte na moju pamiatku.“ (v. 15+19) Pri Večeri Pánovej si novozákonní veriaci pripomínajú dokonané spasenie skrze krv Novej zmluvy, ktorá bola preliata za ľud Novej zmluvy. Pán symbolicky znázornil, o čo sa jednalo. Chlieb, ktorý lámal, bol pripravený pre slávnosť Pesach, a preto bol bez kvasu. Víno, ktoré Pán dal Svojim učeníkom piť z kalichu, bolo z vínnej révy. Podľa ev. Matúša Pán povedal: *„Ale hovorím vám, že odteraz nebudem nikdy piť z tohoto plodu viniča, až do toho dňa, keď ho budem piť s vami nový v kráľovstve svojho Otca.* “ (Matúš 26:29) Ako bolo zjavné lámanie chleba, takisto bolo viditeľne telo Ježiša bité, mučené a križované. Tak ako je v kalichu s istotou víno, tak iste a nepochybne tiekla krv Baránka Božieho na odpustenie našich hriechov.

Chlieb, ktorý bol lámaný a jedený, netrpel, ale trpel náš Pán, ktorý vo Svojom ľudskom tele vzal všetko na Seba a trpel za celé ľudstvo. Víno nebolo ani premenené, ani preliate, prítomní ho vypili počas Večere Pánovej. Preliata bola svätá krv nášho Spasiteľa, s ktorou On sám vošiel ako veľkňaz *„raz navždy do svätyne vynajdúc večné vykúpenie*“ (Židom 9:12b). Ďalej je povedané: „o koľko viacej krv Kristova, ktorý skrze večného Ducha obetoval sám seba bezvadného Bohu, očistí vaše svedomie od mŕtvych skutkov, aby ste svätoslúžili živému Bohu.“ (v. 14) O premene chleba a vína nie je nič napísané. Ak Pán držiac chlieb v rukách hovorí: „Toto je moje telo…“, potom už nie je potrebná ceremónia so zvonením zvončekov k premene. Ak Pán hovorí: „Toto je moja krv…“, potom tiež nie je potrebná premena. Pretože však tým Svojim nedal do slova a do písmena mäso a krv zo Svojho pozemského tela a krvi, tak jasne vyplýva, že sa tu jedná o symbolické zobrazenie. Sväté Písmo tiež neuvádza nič o tom, že by sa Kristus pri Večeri Pánovej zakaždým znova obetoval za žijúcich, či dokonca za mŕtvych, a že by sa do hostie vtelil sám „Pán Boh“, ktorého potom ľudia zjedia (aká príšerná myšlienka!). To je v priamom rozpore s učením Kristovým, ktoré o Ňom hovorí: „Ale on donesúc **jednu** bitnú obeť za hriechy…

Lebo jednou obeťou zdokonalil navždy tých, ktorí sa posväcujú. … Toto je zmluva, ktorú uzavriem s nimi po tých dňoch, hovorí Pán: Dám svoje zákony na ich srdcia a napíšem ich na ich mysle a na ich hriechy a na ich neprávosti viacej nikdy nespomeniem. A kde je toho odpustenie, tam **viacej netreba** obeti za hriech.“ (Židom 10:12-18) Kto pokračuje v čítaní tejto kapitoly, nájde v nej vyjadrenú spasiteľnú myšlienku, že totiž krvou Ježiša bola uvoľnená nová a živá cesta do nebeskej svätyne. To, čo sa stalo na Golgate, sa stalo raz a navždy a je právoplatné pre všetkých, ktorí dostanú skrze vieru v Ježiša Krista odpustenie hriechov a večný život. Biblia hovorí: „*A ako je uložené ľuďom raz zomrieť, a potom súd, tak i Kristus, raz obetovaný tým cieľom, aby vyniesol hriechy mnohých na kríž, po druhé sa ukáže bez hriechu tým, ktorí ho očakávajú, na spasenie.*“ (Židom 9:27-28) Kristus sa predsa neobetuje denne miliónkrát. To je nemožné a úplne nebiblické. Katolícke pojmy „premena“ a „sviatosť oltárna“ [6] majú vyjadrovať, že chlieb a víno sa premieňajú na skutočné telo a krv Krista, zakaždým sa znova obetuje a potom sa prijíma, teda je a pije. Keby sa to naozaj dialo, bolo by to hrozné. A to nielen pre vegetariánov! Toto sa však nedeje, nie je to ani zasľúbené, ani žiadna taká povera v prvotnom kresťanstve a v prvých storočiach neexistovala. Prekvapujúcu sa vo svätostánku (schránke na hostiu) nachádza len hostia, ktorú kňaz potom kladie účastníkom na jazyk. Víno však pije za všetkých sám. (Teraz sa už väčšinou podáva hostia namočená do vína účastníkom na dlaň, alebo ojedinele priamo do úst.) Oltárne zvončeky, kadidlo, volanie „sanctus, sanctus, sanctus“ (svätý, svätý, svätý), ako aj pokľaknutie pred svätostánkom a pred ním vykonávané adorácie – to všetko je pravej cirkvi Ježiša Krista úplne cudzie.

[6] Pre objasnenie tohto katolíckeho pojmu: „Ježišovi Kristovi hovoríme sviatosť oltárna. Sviatosť preto, že jeho telo a krv sú najvyšším znamením Božej lásky k nám, oltárna preto, že sa koná pri oltári pri najsvätejšej Obeti.“ (Katolický katechismus „Život z víry“, str. 102)

Prvotná cirkev slávila Večeru Pánovu najjednoduchším spôsobom. Nazývali to „lámanie chleba“, ktoré sa konalo tu a tam po domoch. „*A zotrvávali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obcovaní a pri lámaní chleba a na modlitbách.*“ (Skutky 2:42) Veľmi dôležitý je výklad apoštola Pavla v 1. Korintským 10. a 11. kapitole: „Ako rozumným hovorím. Vy sami posúďte, čo vravím. Kalich dobrorečenia, ktorému dobrorečíme, či nie je **účasťou** na krvi Kristovej? A chlieb, ktorý lámeme, či nie je **účasťou** na tele Kristovom? Lebo jeden chlieb, jedno telo sme my mnohí. Lebo všetci máme svoj podiel z toho jedného chleba.“ (1. Korintským 10:15-17) Aké jasné svedectvo! Ešte dnes slávi biblická cirkev Večeru Pánovu tak, ako bola ustanovená a vykonávaná v prvotnej cirkvi. Upečie sa chlieb z pšeničnej múky, samozrejme bez kvasu, ktorého veľkosť či množstvo zodpovedá počtu účastníkov. Pastier miestneho zboru pozdvihne chlieb, ďakuje zaňho Bohu a požehná ho v mene Pánovom. Potom sa chlieb rozláme na kúsky a staršími cirkvi je všetkým podávaný. Každý si vezme kúsok nalámaného chleba, pretože celá cirkev sa skladá z mnohých údov a tvorí telo Kristovo. Chlieb má znázorňovať jednotu tela, tzn. cirkvi, a rozlámanie na malé kúsky zobrazuje jednotlivé údy tak, ako je to vyjadrené v 17. verši. Počas Večere Pánovej majú skutočne veriaci, ktorí patria k telu Kristovmu, v hlbokej bázni výnimočné spoločenstvo medzi sebou a Pánom, ktorý ako Baránok Boží za nás zomrel. Vzápätí po podávaní chleba sa pozdvihne a žehná kalich. Po vďakyvzdaní za kalich je ten rovnako všetkým podávaný. Ako to vyjadril apoštol, je to kalich požehnania a spoločenstva veriacich, tých vykúpených krvou, ktorí boli s Kristom ukrižovaní a ktorí s Ním vstali z mŕtvych.

V 1. Korintským 11:23-24 Pavol zdôrazňuje, že nám dáva to, čo dostal od Pána: „… Pán Ježiš v noci, v ktorej bol zradený, vzal chlieb a poďakujúc lámal a povedal: Vezmite, jedzte, toto je moje telo, ktoré sa za vás láme. To čiňte na moju pamiatku.“ (Podľa nem. Mengeho prekladu: … toto je moje telo za vás, to čiňte na moju pamiatku.) Veľmi dôležité tu je, že nie je napísané len „Toto je moje telo“, ale „Toto je moje telo za vás.“ ON vstal predsa z mŕtvych vo Svojom skutočnom tele a vstúpil na nebesia. Aby

sme mali jasno, musíme k tomu vyhľadať čo možno najviac biblických miest, ktoré sa týkajú tej istej témy. Jedná sa o božský život, ktorý bol v božskej krvi tu na Zemi. „*V ňom bol život, a ten život bol svetlom ľudí.*“ (Ján 1:4) „*nám Boh dal večný život, a ten život je v jeho Synovi. Ten, kto má Syna, má život; kto nemá Syna Božieho, nemá života.*“ (1. Jána 5:11-12) „*Lebo duša tela je v krvi, a ja som vám ju dal na oltár pokryť ňou hriech na vašich dušiach, lebo práve krv pokrýva hriech na duši. Preto som povedal synom Izraelovým: Niktorá duša z vás nebude jesť krvi, ani pohostín, ktorý pohostíni medzi vami, nebude jesť krvi.*“ (3. Mojžišova 17:11-12) Nie krv ako chemické zloženie, ale v nej obsiahnutý život Boží mal teraz vojsť do tých spasených, ktorí boli skrze túto krv zmierení. V prenesenom slova zmysle by to malo byť videné takto: Kto má podiel na preliatej krvi, ten do seba prijíma v nej obsiahnutý život. Pretože v Kristu bol život Boží, jedná sa tu o večný život. To je hlavná myšlienka, ktorá je nesená v Svätom Písme, vo zvestovaní aj vo Večeri Pánovej.

V 12. verši je požívanie krvi výslovne zakázané, neskôr aj v Skutkoch 15:29. Ak by sa víno v kalichu naozaj premenilo na krv, potom by veriaci jednali vedome proti nariadeniu Božiemu. Aj tu je potrebné duchovné porozumenie. Pri Večeri Pánovej sa nejedná o premenu hmoty, ktorá len ako viditeľný symbol vyjadruje božský účel a zmysel, ale je tu naopak jasne ukázané, že skrze vieru v dokonané zmierenie a spasenie prijímame do seba život Kristov.

Spasiteľ povedal: „*Ja som ten živý chlieb, ktorý zostúpil z neba. Keby niekto jedol z tohoto chleba, bude žiť na veky. A chlieb, ktorý ja dám, je moje telo, ktoré ja dám za život sveta. … Ako mňa poslal ten živý Otec, a ako ja žijem skrze Otca, tak i ten, kto mňa je, bude žiť skrze mňa.*“ (Ján 6:51+57)

Čo sa týka takzvanej premeny, bolo by dobré, keby si každý prečítal správu o prvom zázraku, ktorý učinil Ježiš v Káne Galilejskej. ON premenil vodu na víno a nad jeho vynikajúcou kvalitou žasol starejší svadby (Ján 2). Víno, ktoré vzniklo z vody, bolo lepšie ako to, ktoré bolo podávané predtým. Ľudia snáď nepili vodu a pritom si mysleli, že pijú víno. Naopak: oni pili

skutočné víno. Pri jedení hostie až do dnešného dňa nikto nepostrehol, že by sa premenila na mäso. To isté je i s vínom. Nie je to len tajuplný kult?

Na jednej strane chlieb symbolizuje telo Kristovo, ktoré bolo obetované, a na druhej strane Jeho telo reprezentuje cirkev, ako to jasne vyplýva z 1. Korintským 10:15-17. Dôraz pri prijímaní chleba spočíva v tom „**To čiňte na moju pamiatku**. Tak tiež i kalich, keď bolo po večeri, hovoriac: Tento kalich je tá nová zmluva v mojej krvi; **to čiňte**, koľkokoľvek ráz by ste pili, **na moju pamiatku**.“ (1. Korintským 11:24-25) Kto je chlieb, cíti chuť chleba, kto pije víno, cíti chuť vína. To je čistá pravda. Pán vstal z mŕtvych vo Svojom tele a vstúpil do neba. Nikto tu na Zemi nepremieňa pečivo na Jeho telo. O to sa vôbec nejedná, ale ide tu o život Boží, ktorý musíme do seba prijať. „*Ale všetkým, ktorí ho prijali, dal právo a moc stať sa deťmi Božími, tým, ktorí veria v jeho meno.*“ (Ján 1:12) Jasnejšie a zreteľnejšie to už nemôže byť povedané.

Kalich zobrazuje novú zmluvu, ktorá sa stala právoplatnou skrze krv obetovaného Baránka. Ani chlieb, ani víno nie je potrebné premieňať a vytvárať z nich Krista, ale starý človek musí byť pretvorený a premenený spasiteľnou mocou skrze Slovo, krv a Ducha Pánovho na nového človeka. Kto Boha takto biblicky prežil, môže sa potom správnym spôsobom zúčastniť na Večeri Pánovej. Táto Večera na pamiatku je určená k tomu, aby sme mali tento spasiteľný čin vo svojej pamäti až do konca času milosti. „*Lebo koľkokoľvek ráz by ste jedli tento chlieb a pili tento kalich, zvestujete smrť Pánovu, až dokiaľ neprijde.*“ (1. Korintským 11:26) Nezabudnite: nie je napísané „koľkokoľvek ráz by ste jedli toto mäso“, ale „koľkokoľvek ráz by ste jedli tento chlieb a pili tento kalich“. Len to, čo sa do kalicha naleje, sa môže z neho piť. Prax rímskokatolíckeho náboženstva sa nachádza mimo vôle a Slova Božieho. Dohady o pojmoch „to znamená“ a „to je“ neboli vôbec potrebné. Filozofovanie tu nie je namieste. Aj táto téma musí byť vnímaná, prejednávaná a chápaná z božského hľadiska.

20. kapitola
PÁD DO HRIECHU

Vo Svätom Písme sú udalosti často opísané v obrazoch a podobenstvách bez toho, aby bola viditeľná samotná podstata. Boh to tak učinil, aby hlbšie tajomstvá Jeho Slova a Jeho spásneho rozhodnutia boli zjavené a osvetlené len skrze Ducha. Až keď porozumieme, v čom spočíval prvotný hriech, objasní sa nám zmysel a význam oslobodenia z tohto pádu skrze dokonané spasenie. Už pojem „pád do hriechu“ naznačuje, čo sa stalo.

Človek bol Bohom určený na to, aby vládol nad celou Zemou. Pádom do hriechu toto vysoké postavenie stratil. Len to, že prví ľudia upadli do hriechu a dostali sa tak pod moc satana, vysvetľuje, prečo knieža tohto sveta od toho okamžiku môže ovládať ľudí a celú Zem. Prostredníctvom hada vstúpil odporca do ľudstva. Nikto nemôže povedať, ako dlho žili Adam a Eva v neskalenom, šťastnom spoločenstve s Bohom. Nepoznali žiadnu bolesť, žiadne utrpenie, žiadne slzy, neexistovala žiadna choroba, žiadna smrť. Tešili sa v bezpečí raja a žili s Pánom Bohom v blaženej harmónii. Pri večernom vánku ich Boh navštevoval, bolo to nebo na Zemi. Tak to znova raz bude, až všetko skončí: „*Hľa, stán Boží s ľuďmi, a bude bývať s nimi, a oni budú jeho ľudom, a on, Boh, bude s nimi a bude ich Bohom.*“ (Zjavenie 21:3b) Knieža anjelov – Lucifer, ktorý sa v nebi povyšoval a potom bol zvrhnutý, pokračoval na Zemi vo svojom diele skazy ako vyslovený odporca Boží. Jeho cieľom bolo, aby vytrhol aj Bohom stvorených ľudí zo spoločenstva s Pánom a uvrhol ich do záhuby a smrti. Podľa Ezechiela 28:12-17 bol v záhrade Eden už pred pádom. V uvedenom texte oslovil Boh skrze proroka priamo satana v týrskom kráľovi. V Písme Svätom je nám dosvedčené, že satan sa môže zmocniť ako ľudí, tak aj zvierat. Z mnohých ľudí posadnutých démonmi vyhnal Pán zlých duchov (Matúš 4:24). V evanjeliu Marka 5:9 je uvedené, že ten zlý z týchto posadnutých osobne hovoril: „A pýtal sa ho: Ako ti je meno? A povedal mu: Legion mi je meno, lebo nás je mnoho.“ Ten človek nebol ovládaný len satanom, ale mnohými zlými duchmi.

V záhrade Eden bolo veľa stromov, a tiež strom **života** a strom **vedenia, poznania**, ale napriek tomu pri prvotnom hriechu išlo skutočne o viac než len jedenie prírodného ovocia. Mimochodom o jedení jablka nie je v 1. Mojžišovej 3. kapitole povedané vôbec nič, len po požití plodu zo stromu poznania. V 1. Mojžišovej 3:7 čítame: „Vtedy sa otvorili oči obidvoch, a poznali, že sú nahí. A naviažuc fíkového lístia spravili si zástery.“ Stalo sa niečo strašného, po čom prikryli hanbu svojej nahoty. Nezaviazali si oči a nezakryli si ústa, oni si zakryli spodnú časť tela zásterami, ktoré si sami vyrobili.

V správe o udalosti v záhrade Eden sa hovorí o „žiadosti očí“ a o „zvedení“. Každý muž a každá ženia vie, v čom spočíva pokušenie skrze zmyselnú žiadosť očí a telesnú žiadosť. Všimnime si aj výraz „had ma zviedol“. Manželka Putifara, faraónovho dvorana, videla, že Jozef mal krásnu postavu a tvár: „A stalo sa po tom po všetkom, že jeho pánova žena obracala svoje oči na Jozefa a povedala mu: Lež so mnou.“ – (podľa nem. Mengeho prekladu „…na Jozefa a chcela ho zviesť“) (1. Mojžišova 39:7+14) Ak boli dievča alebo chlapec zvedení, potom sa určite nejednalo o „jedenie zmrzliny“ alebo „pitie mliečneho koktajlu“.

V 2. Mojžišovej 22:16 je nám výraz „zviedol“ bližšie vysvetlený. „A keby niekto zviedol pannu, ktorá ešte nebola zasnúbená, a ležal by s ňou, dá jej veno a vezme si ju za ženu.“ Pavol vedel, čo sa stalo v záhrade Eden, inak by nebol písal z obavy o cirkev: *„Ale sa bojím, aby snáď tak, ako čo had zviedol Evu svojou chytrosťou, neporušili sa tiež nejako vaše mysle a neodvrátili od prostoty a čistoty oproti Kristovi.*“ (2. Korintským 11:3) V súvislosti s prvotným hriechom apoštol píše: *„Ani Adam nebol zvedený, ale žena súc zvedená dopustila sa prestúpenia.*“ (1. Timoteovi 2:14)

Po prvom páde – páde do hriechu – ihneď po vykonanom čine povedal Boh Pán Eve: *„Veľmi rozmnožím tvoju bolesť a tvoje tehotenstvo; v bolesti budeš rodiť deti…*“ (1. Mojžišova 3:16) To celkom vyjadruje, čo sa skutočne stalo. Eva nemala s bolesťami jesť, čo by bolo logické, keby sa bola prehrešila ústami. Dodnes sa

ešte žiadnej žene nenarodilo dieťa tým spôsobom, že by jedla plody. Boh Pán vedel presne, čo sa stalo a ako musel trestať. Preto všetky ženy na celom svete rodia deti za normálnych okolností s bolesťami na pripomenutie prvotného hriechu, ako to Pán povedal.

Kto sa pozastavuje nad slovami *„had ma zviedol a jedla som*“ (1. Mojžišova 3:13), ten nech si prečíta Príslovia 30:20: „Taká je cesta cudzoložnej ženy: je a utrie svoje ústa a povie: Nepáchala som neprávosti.“

Pán odsúdil hada a povedal: *„Že si to urobil, zlorečený budeš nad každé hovädo a nad každé zviera poľné; na svojom bruchu sa budeš plaziť a budeš žrať prach po všetky dni svojho života.*“ (1. Mojžišova 3:14) Až do tohto okamžiku chodil vzpriamene, inak by rozsudok: „…na svojom bruchu sa budeš plaziť…“ nemal zmysel. Veľmi dôležitý je i ďalší verš: „A položím nepriateľstvo medzi tebou a medzi ženou, medzi tvojím semenom a medzi jej semenom; ono ti rozdrtí hlavu a ty mu rozdrtíš pätu.“ Podľa svedectva Boha Pána je tu reč o dvoch semenách: raz o semene hada a druhý raz o semene ženy. Pojem „semeno“ znamená v celom Písme Svätom potomstvo.

Diabol sám nie je schopný ani stvoriť, ani splodiť, on je bezpohlavnou padlou duchovnou bytosťou. Preto použil na to zviera, ktoré bolo ľuďom najbližšie a vedelo tiež hovoriť. Ako môžeme čítať v 1. Mojžišovej 3. kapitole, viedol had s Evou skutočný rozhovor. Oboje, otázka i odpoveď, celá argumentácia je tam popísaná. Až po zlorečení sa z hada stal plaz a stratil svoju pôvodnú podobu.

Rozhovor v záhrade Eden začal známou otázkou: „Či naozaj riekol Boh?“ Ešte dnes používa diabol ten istý spôsob: rozsieva pochybnosti o Slove Božom do myšlienok ľudí. Potom Evu zaplietol do argumentov o Slove Božom a majstrovsky ho prevrátil. Nakoniec nasledovala veľká lož: „Istotne nezomriete. Ale … otvoria sa vaše oči, a budete ako bohovia.“ To sa dobre počúvalo a Eva mu sadla na lep. Čo im potom bolo platné „otvorenie očí“ a „poznanie, čo je dobré i zlé“, keď boli od Boha

odlúčení a vydaní napospas smrti? Od tej doby môže každý človek sám posúdiť svoje činy a vie, čo je dobré a čo je zlé, čo je lož a čo je pravda atď. Preto sú tiež ľudia zodpovední sami za seba a pri poslednom súde budú súdení podľa svojich činov.

V gréckom preklade Biblie v 1. Mojžišovej 3:1 je o hadovi napísané „…ho Ofis", čo znamená „ten had". V anglickom preklade je uvedené „…and he said unto the woman", vo francúzštine rovnako: „il did á la femme", a rovnako aj v v ruštine: „i skazal zmjej ženě", to znamená: „on povedal žene." Aj v ostatných jazykoch je opisovaný had v mužskom rode (v nemčine je však had ženského rodu – die Schlange). Pozorní prekladatelia vyjadrili správne mužský rod. Podľa starohebrejskej tradície sa pojmom „prvotný hriech" rozumel vždy len pohlavný styk. Jeden komentátor k tomu uvádza: „… anjel, hadí jazdec, vošiel k Eve, a ona počala a porodila Kaina." (F. Braun: Blicke ins Wort/Pohľady do Slova, str. 67)

Ľudská povaha, charakter i ľudské zvláštnosti sú, ako je známe, dedičné vlastnosti, ktoré spočívajú v chromozómoch. Proces dedičnosti prebieha pri oplodnení, pri spojení oboch buniek. Tak prenikla tá hriešna, Bohu odporujúca povaha hada, teda satana, do ľudstva. Satan sám, ktorý uvrhol ľudstvo skrze neposlušnosť a prestúpenie do smrti, mal moc nad smrťou, preto musel Spasiteľ prísť v tele, *„aby smrťou zahladil toho, ktorý má vládu smrti, to jest diabla a vyprostil ich, všetkých, ktorí bázňou smrti po celý čas žitia boli držaní v rabstve.*" (Židom 2:14b-15) Porazením smrti získal víťazne zmŕtvychvstalý Pán oboje: kľúče smrti i pekla (Zjavenie 1:18).

Prikázanie Božie znelo: *„Ploďte sa a množte sa!"* (1. Mojžišova 1:28) ON ustanovil manželstvo a spojil prvý pár. Tragédia spočívala v porušení prvého manželstva, v tom smrteľne katastrofálnom zmiešaní. Všetko sa malo združovať a páriť a rozmnožovať **podľa svojho vlastného druhu**. Tu však vznikla bytosť, kríženec, za ktorého nebol zodpovedný Boh, ale satan prostredníctvom hada, nebolo to teda pôvodné stvorenie. On omámil a zviedol Evu a tá sa potom poddala Adamovi. Boh to tak

nemohol nechať, pretože to nezodpovedalo Jeho pôvodnej vôli. Čo nevzniklo z Jeho vôle, to sa tiež nemôže s Jeho vôľou stotožniť a podriadiť sa jej.

Adam bol náhle postavený pred skutočnosť, že jeho milovaná, z neho vyňatá a jemu zverená Eva už nebola pannou. Poddala sa hadovi a potom mala prvý styk s Adamom. Tak sa odohrával prvý pád. Z obidvoch spojení, ktoré sa uskutočnili krátko po sebe, vzišlo vždy jedno dieťa: Kain a Ábel.

Dodnes sa rodia „dvojčatá“, ktoré pochádzajú od rôznych otcov. Dva najznámejšie prípady sa stali vo Švédsku a Francúzsku. V Štokholme porodila pani Bjoerlen v jeden deň jedného černoška a jedno svetlovlasé, modrooké bábätko. Jej manžel sa zdráhal platiť výživné za dieťa, ktoré zjavne nebolo jeho. Pri súdnom pojednávaní priznala pani Bjoerlen pomer s mužom tmavej pleti. V rovnaký deň mala pohlavný styk so svojim manželom aj so svojim milencom. V Marseille porodila pani Duvalle tiež jedno biele a jedno černošské dieťa.

Kto číta 1. Mojžišovu 3:15 pozorne, ten zistí, že Boh Pán ihneď po páde hovoril o semene, teda o potomstve hada a semene ženy. Už od počiatku boli nielen dve prirodzené, ale aj dve duchovné línie.

Čo sa týka Kaina, nie je v rodokmeňoch Starého ani Nového zákona uvedený ako Adamov syn. Rovnako nie je ani Adam nikdy označovaný ako Kainov otec. To je tiež dôvod pre to, že je Eva nazvaná „*matkou*“ (1. Mojžišova 3:20), ale nie však Adam otcom „všetkých živých“. Keby bol Kain Adamov prvorodený syn, bola by mu venovaná osobitná pozornosť.

Keďže je v 1. Mojžišovej 4:1 písané, že Eva po pôrode povedala: „Nadobudla som muža s Hospodinom“, potom si každý musí predstaviť, že vtedy ešte neexistovali pôrodné asistentky a lekári. Bolesti boli silné, Adam nevedel, ako by pomohol. Tak volala vo svojich pôrodných bolestiach k Pánovi. Hneď v druhom verši potom čítame: „A zase porodila jeho brata Ábela .“Apoštolovi Jánovi bolo zrejme známe, čo sa stalo v záhrade Eden, pretože píše: „…*ako čo Kain bol z toho zlého*…“ (1. Jána 3:12) Je nemožné,

aby týmto „zlostníkom“, ktorého dieťaťom podľa tohto výroku bol Kain, bol myslený Adam. Ján píše veriacim: „…že ste zvíťazili nad tým zlým.“ (1. Jána 2:13b+14b) Tým je znova myslený satan, ktorý je v Zjavení 20:2 označený ako drak, starý had a diabol. V Písme Svätom sa môžeme dočítať, kto ten zlostník je, totiž úplný opak Boha, ktorý jediný je „dobrý“. V modlitbe „Otče náš“ je povedané: „…a neuvoď nás v pokušenie, ale nás zbav zlého.“ (Matúš 6:13) Satan, protivník Boží, je ten zlý, pôvodca všetkých vecí zameraných proti Bohu. Kain bol plný závisti a žiarlivosti, bol prvým vrahom. Satan je vrahom od samého počiatku (Ján 8:44). On ale nevraždil v nebi, ale na Zemi. Je vylúčené, aby Kain pochádzal z Adama, ktorý bol stvorený k obrazu svätého Boha. Z Boha nemôže pochádzať nič zlého. Pretože satan prišiel prostredníctvom hada priamo do ľudského rodu a strhol ho do záhuby a smrti, preto bolo nutné, aby Boh prišiel v tele a zbavil nás moci satana. Až spasení ľudia prevezmú svoje dedičstvo, budú, tak ako to mal Boh pôvodne v úmysle, vlastniť Zem a budú navrátení do svojho pôvodného postavenia.

Enoch bol siedmy potomok po Adamovi (Júda, v.14). Kain sa nepočíta, Ábel bol usmrtený, nemal teda žiadnych potomkov. Preto rodokmeň pokračuje cez Seta , a tak je Slovo i v tomto bode dokonalé: Adam, Set, Enoš, Kénan, Mahalalél, Jared, Enoch (1. Mojžišova 5:5-18, Lukáš 3:37).

Tak ako pôrodné bolesti pre ženu, tak mala obriezka mužovi pripomínať pôvodný počiatočný zlom a pád do hriechu. Keď uzavrel Boh s Abrahámom a jeho potomkami zmluvu, vyžadoval obriezku a povedal: „*Toto je moja zmluva, ktorú budete zachovávať, medzi mnou a medzi sebou a medzi tvojím semenom po tebe: Obrezať sa vám má každý mužského pohlavia.*“ (1. Mojžišova 17:10) Obriezka bola vyhlásená za večné znamenie zmluvy. Kto sa nenechal obrezať, mal byť vyhladený, pretože zo svojej strany porušil zmluvu (v. 13-14). Keď sa Mojžiš oneskoril s obrezaním svojho syna, chcel ho Pán usmrtiť: „*Vtedy vzala Cippora nôž, obrezala neobriezku svojho syna a vrhla ju k jeho nohám a riekla: Je isté, že si mi ženíchom krvi!*“ (2. Mojžišova 4:25) V evanjeliu Matúša 13. kapitole hovoril

Pán jasne a úplne zrozumiteľne o dvoch duchovných semenách. *„Ten, kto rozsieva dobré semeno, je Syn človeka, a pole je svet, a dobré semeno sú synovia kráľovstva; kúkoľ sú synovia toho zlého.*“ (Matúš 13:37-38) Zatvrdeným a satanom ovládaným ľuďom povedal Ježiš: *„Vy ste z otca diabla a chcete robiť žiadosti svojho otca. On bol vrahom od počiatku a nestál v pravde, pretože niet v ňom pravdy. Keď hovorí lož, hovorí zo svojho vlastného, lebo je lhár a jej otec, otec lži.*“ (Ján 8:44)

Semeno hada bola skutočnosťou rovnako ako semeno ženy. Semeno hada bol Kain, semeno ženy bol Kristus. Pavol uchopil túto myšlienku a píše v liste Galatským 3. kapitole o zasľúbenom semene: „I tvojmu semenu, ktorým je Kristus.“ (v. 16). ON je to semeno, ktorému platí zasľúbenie (v. 19). V Starom zákone čítame: *„…aby, ak jeho duša položí obeť za hriech, videl svoje semeno…*“ (Izaiáš 53:10) Každé semeno plodí podľa svojho druhu, to je zákon Boží. Tu sa tiež vysvetľuje slovo nepriateľstvo: *„A položím nepriateľstvo … medzi tvojím semenom a medzi jej semenom…*“ (1. Mojžišova 3:15) Satan prišiel skrze hada medzi ľudí, aby porušil božský poriadok. Preto musel Boh prísť medzi ľudí skrze splodenie, aby toto nepriateľstvo zničil a zrušil (Efezským 2:13-16). Vo Svojom ľudskom tele priniesol Pán spasenie, aby mohol znovu prebývať v tých spasených. ON ich vytrhol z moci satana a presadil ich do kráľovstva Božieho. Boh porazil všetku moc protivníka a zvíťazil nad ním v Kristovi (Kolosenským 2:15).

Pretože satan prenikol do ľudského tela a krvi, musel Boh v ľudskej postave – v Synovi prijať telo a krv. Jednalo sa o náš život, o záchranu našej duše, preto je tiež zmierenie a spasenie možné len prostredníctvom krvi Baránka Božieho. V našom Spasiteľovi neprúdila židovský, ale božská, čistá a svätá krv, v ktorej bol božský život.

Neexistovala evolúcia, ako to chce veda dokazovať na základe rôznych tvarov kostier a lebiek, ale existovali rôzne čelade – druhy, ktoré sa vonkajším výzorom veľmi líšili. Dokonca i telo

bolo „iné telo“ (Júda 7). V 1. Korintským 15:39 píše Pavol: „Nie každé telo je to isté telo; ale iné je telo ľudí, a iné je telo hoviad…“

Tu je ten chýbajúci článok v ľudských dejinách známy pod pojmom „the missing link“ (medzičlánok), ktorý veda ešte dnes hľadá. Na základe rôznych tvarov kostier a lebiek vieme, že existoval zvláštny druh. Ale učenci na to nemajú žiadnu odpoveď a stále ešte bádajú. Takéto tajomstvá nájdeme skutočne len v tajuplnej knihe – v Biblii.

Jeden rod pochádzal zo spojenia hada a Evy: to bola Kainova línia, ktorý si vzal Adamovu dcéru. Druhí boli potomkovia Adama a Evy – od Seta, ktorý si vzal vlastnú sestru, pretože Adam a Eva mali mnoho synov a dcér: „*A bolo dní Adamových po splodení Seta osemsto rokov, a splodil synov a dcéry.*“ (1. Mojžišova 5:4-5) Neskôr vznikol ešte ďalší rod, a síce keď sa tieto dve línie zmiešali. Kainovi potomkovia – v Biblii nazvaní „ľudské deti“ – mali ešte trochu krásy z Lucifera. Keď potom muži z línie Seta – „synovia Boží“ – „*…videli … ľudské dcéry, že sú krásne, a brali si ženy zo všetkých, ktoré si volili.*“ (1. Mojžišova 6:2). Kvôli tomuto skríženiu sa Boh rozhodol ukončiť ľudské pokolenie, pretože Mesiáš mal podľa tela prísť z čistej línie. od čias potopy preto existovala už len jedna línia, ktorá pochádza z Adama. Terajšie ľudské pokolenie na Zemi pochádza z troch synov Noeho – Sema, Chama a Jafeta (1. Mojžišova 9:18-19; Skutky 17:26).

Obe duchovné línie však budú existovať vo všetkých národoch až do konca. Posúdenie toho však je len na Pánu Bohu, pretože len On sám vie, kto akým je a čím každý je. Jedno sa ale môže každému jednotlivcovi odporučiť k sebareflexii (sebaskúmaniu): Kto počul Slovo Božie z úst Pána, verí mu a podľa neho koná, mal by byť splodený zo semena Slova a Ducha Božieho. Kto má vo svojom vnútre odmietavý postoj a vyslovuje sa proti, zrejme nemá s Pánom nič spoločného. V tom prípade to potom vyplýva z jeho vlastného správania. Ešte je čas milosti a kto by chcel, môže sa k Pánu obrátiť, veriť Mu a nasledovať Ho.

Satan ukázal nášmu Pánovi z veľmi vysokej hory všetky kráľovstvá sveta s ich slávou a povedal mu: „*Toto všetko ti dám, ak padneš a pokloníš sa mi.*“ (Matúš 4:8-9) Náš Spasiteľ vedel, že tu na Zemi preleje Svoju krv na spasenie a že vykúpi tých, ktorí sú určení k večnému životu. ON, ako pôvodný majiteľ všetkého, satana odmietol. Už žalmista predsa povedal: „Povstaň, ó, Bože, súď zem, lebo ty budeš dediť medzi všetkými národami.“ (Žalm 82:8) Apoštol Pavol to vyjadruje takto: „*A jestli deťmi, teda aj dedičmi, dedičmi Božími a spoludedičmi Kristovými; akže spolu trpíme, aby sme aj spolu boli oslávení.*“ (Rimanom 8:17) Toto sa naplní na konci tohto časového obdobia. Máme tú prednosť, že smieme žiť v dobe, kedy sa odhaľujú všetky tajomstvá Písma. K tomu patrí i to, čo sa stalo v záhrade Eden.

21. kapitola
OSPRAVEDLNENIE

Pretože bol človek odsúdený, potreboval ospravedlnenie. Ospravedlnenie nie je zbavenie viny pre nedostatok dôkazov, ospravedlnenie znamená, že obžalovaný nebol vôbec vinný a že žaloba proti nemu bola podaná neprávom. Obvinený sa v skutočnosti ničím neprevinil, proti nemu len vystúpil žalobca, ktorý ale nemohol nič dosiahnuť, pretože nebolo možné dokázať žiadnu vinu. Žaloba bola zamietnutá, prokurátor ju musel stiahnuť, pretože súdny proces bol zastavený.

Na jednej strane sa človek proti Bohu previnil, a preto potrebuje odpustenie. Ospravedlnenie v božskom zmysle je druhá strana: Boh vidí človeka, ktorému odpustil hriechy, v Kristovi tak, ako keby nikdy nebol hrešil. Ľudské príslovie hovorí: „Odpustené, ale nie zabudnuté!“ Aj keď si navzájom zo srdca úplne odpúšťame, napriek tomu si stále znova pripomíname veci, ktoré raz boli. U Boha je to iné: ON hriechy odpustil a už na ne nikdy nespomína. Nikto nemá právo preverovať život človeka, ktorého Boh ospravedlnil. Kto to činí, previnil sa a zbavuje sa božského odpustenia a ospravedlnenia.

Pretože sa človek do hriešneho stavu narodil bez vlastného pričinenia, vzal Boh v Synovi na Seba odsúdenie, ktoré musel spravodlivo skrze Svoj zákon vyniesť a spôsobil tak Svojím zmierením úplné ospravedlnenie človeka. *„A on bol smrteľne ranený pre naše prestúpenia, zdrtený pre naše neprávosti; kázeň nášho pokoja bola vzložená na neho, a jeho sinavicou sme uzdravení.*“ (Izaiáš 53:5) V listoch adresovaných cirkvi v Ríme učil Pavol podrobne o biblickom ospravedlnení a ukázal, akým spôsobom je možné ho získať a prežiť. Odvoláva sa na evanjelium Ježiša Krista a na učinené ospravedlnenie a píše: „Lebo sa nehanbím za evanjelium Kristovo, lebo je mocou Božou na spasenie každému veriacemu, Židovi predne i Grékovi. Lebo **spravodlivosť Božia** sa v ňom zjavuje z viery vo vieru, ako je napísané: Ale **spravodlivý** bude žiť z viery.“ (Rimanom 1:16-17) Boh nezachránil človeka len pred smrťou a zatratením, On ho úplne ospravedlnil a vrátil mu Božiu spravodlivosť. Vlastné ospravedlnenie skrze skutky, ktoré pochádza zo sebaospravedlňujúceho inštinktu, už nie je potrebné, pretože nám bola daná spravodlivosť Božia. Naša vlastná spravodlivosť pred Bohom nič neznamená a môže byť pre nás najväčšou prekážkou. Je písané: „…pretože zo skutkov zákona nebude ospravedlnené pred ním niktoré telo.“ Človek odsúdený k zahynutiu bol suverénnym jednaním Božím z tohto stavu vyslobodený a navrátený do svojho pôvodného postavenia pred Bohom. To je jadro evanjelia o Ježišovi Kristovi. Boh nám nielen odpustil, On nás ospravedlnil, dokonca nám daroval Svoju vlastnú spravodlivosť Božiu. „Avšak **spravodlivosť to Božia** skrze vieru Ježiša Krista cieľom všetkých a na všetkých veriacich. Lebo nieto rozdielu, lebo všetci zhrešili a postrádajú slávy Božej **ospravedlňovaní** súc darmo (zadarmo) jeho milosťou, skrze vykúpenie, vykúpenie v Kristu Ježišovi.“ (Rimanom 3:22-24) Tu nie je miesto pre vlastné skutky, ktoré vedú k sebaospravedlňovaniu, tu musíme prenechať miesto Božej zvesti, evanjeliu Ježiša Krista. To je skutočne tá oslobodzujúca a obšťastňujúca spásna zvesť, ktorá musí byť rozhlásená do celého sveta. Ľudstvo je zmierené s Bohom. „… aby ukázal svoju spravodlivosť v terajšom čase, aby bol spravodlivý

a **ospravedlňujúci** toho, kto je z viery Ježišovej.“ Božie ospravedlnenie nedosiahneme vierou v nejakého zakladateľa náboženstva alebo v nejaké vyznanie, ale získame ho skrze vieru v Ježiša, v ktorom sa Boh stretol s ľudstvom a navzájom sa zmierili Pobožné skutky nemajú žiadnu cenu: „A tak usudzujeme, že sa človek **ospravedlňuje** vierou bez skutkov zákona.“ (Rimanom 3:26+28) Je zrejmé, že Pavol bol myšlienkou ospravedlnenia tak dojatý, že túto tému objasnil zo všetkých strán. V liste Rimanom, v kapitolách 3 až 8 nás podrobne uvádza do Božieho spásneho plánu. Každý môže len vo viere prijať to, čo Boh daroval a poďakovať Mu za to. Kto sa o to pokúša vlastnými skutkami, nebude môcť nikdy poznať dokonané dielo Božie v jeho pravom a plnom význame. Naše vlastné konanie a snaženie je nám prekážkou v tom, aby sme videli to, čo Boh v skutočnosti učinil. „Ale tomu, kto nerobí skutkov, ale verí na toho, ktorý **ospravedlňuje** bezbožného, počíta sa jeho viera za spravodlivosť.“ (Rimanom 4:5) Prostredníctvom Abraháma sme dostali životne dôležitú lekciu, a to že koho Boh oslovil a kto dostal Slovo zasľúbenia, nehľadí na seba a na okolnosti, ktoré ho obklopujú, ale zo srdca verí tomu, čo Boh povedal. On už to vidí, i keď to tu ešte nie je, pritom vzdáva Bohu česť a žije v istote viery, v pevnom presvedčení, že Boh uskutoční to, čo zasľúbil.

V liste Rimanom v 5. kapitole apoštol ďalej uvádza: „Ospravedlnení súc teda z viery máme pokoj blížiť sa k Bohu skrze svojho Pána Ježiša Krista.“ (v. 1) Ukazuje nám, že len viera nám otvorila cestu k nášmu terajšiemu postaveniu milosti, že sa môžeme radovať z nádeje na slávu Božiu, dokonca aj v núdzi a zármutku. Potom sa znova vracia k podstate ospravedlnenia: „A tak teda je o mnoho istejšie, že teraz, keď sme **ospravedlnení** Jeho krvou, budeme zachránení skrze neho od budúceho hnevu.“ (v. 9) Stále je zdôrazňované o čo ide: nie len o vieru v hocičo, ale o vieru v ukrižovaného Ježiša Krista a v spaseniu, ktoré bolo vykonané skrze Jeho drahú a svätú krv.

Súhrnne apoštol píše: „A tak teda ako jedným pádom odsudzujúci výrok na všetkých ľudí na odsúdenie, tak i jedným ospravedlňujúcim výrokom dar milosti na všetkých ľudí na **ospravedlnenie života**. Lebo ako neposlušnosťou toho jedného človeka stali sa mnohí hriešnymi, tak aj poslušnosťou toho jedného stanú sa mnohí **spravodlivými**." (Rimanom 5:18-19) Na jednej strane vidíme, že od čias Adama boli všetci ľudia odsúdení k smrti, na druhej strane smieme veriť, že tento rozsudok bol zrušený, že sme Bohom omilostení a úplne **ospravedlnení**. V 6. kapitole je nám ukázané, že sme s Kristom zjednotení, pretože máme účasť na Jeho smrti, a preto sme s Ním ukrižovaní, pochovaní a s Ním sme vstali z mŕtvych k novému, božskému životu.

Kapitola 7 ukazuje človeka v jeho úplnej bezmocnosti. Apoštol Pavol vidí, že bol hriechom podvedený a cíti tvrdosť božského zákona. Len tam, kde je zákon, môže dôjsť k priestupku. Bez ustanovení zákona so všetkými príkazmi a zákazmi na hore Sinaj by ľudstvo nevedelo, čo je správne. Zákon bol daný na to, aby si človek uvedomil svoje prestúpenia. Spravodlivý sudca odsúdil podľa Svojho zákona, ale ako Spasiteľ udelil milosť a milosrdenstvo. „Milosrdenstvo sa chváli proti súdu." Človek si uvedomí vlastné nevoľníctvo a to, že je zotročený zvykmi, vášňami atď až vtedy, keď príde k výkriku duše: „*Lebo čo robím, neuznávam; lebo nerobím toho, čo chcem, ale činím to, čo nenávidím. … neprebýva vo mne, to jest v mojom tele, dobré. Lebo chcenie leží pri mne, ale robenia dobrého nenachádzam … Biedny ja človek! Kto ma vytrhne z tela tejto smrti?!*" (Rimanom 7:15-24) Každý človek, ak sa obráti k Pánu, musí prejsť týmto vnútorným procesom, pretože bez neho nie je obrátenie možné.

Až potom nasleduje to, čo je opísané v 8. kapitole, ako prežitá božská skutočnosť. Človek, ktorý je skrze vieru v Krista a Jeho dokonané dielo spasenia **ospravedlnený**, smie zvolať: „A tak teraz už nieto nijakého odsúdenia tým, ktorí sú v Kristu Ježišovi," (v. 1) pretože našli pokoj s Bohom a vošli do Jeho odpočinku.

Satan, žalobník bratov (Zjavenie 12:10), a tí, ktorí sú mu k dispozícii, stále znovu žalujú na tých, ktorí uverili a ktorí sú ospravedlnení. Pavol si všíma aj túto skutočnosť: „Kto bude žalovať na vyvolených Božích? Boh je, ktorý **ospravedlňuje**." (v. 33) Skutočné ospravedlnenie nie je naplnené len poučením a prejednávaním, ono sa musí stať prežitou skúsenosťou. Ospravedlnenie je druhou časťou odpustenia. Boh musel človeka odsúdiť, pretože sa previnil. Mocou spasenia skrze krv Baránka bol však dlh vyrovnaný. Ďalšie žaloby už nie sú možné, i keď satan sa o to stále pokúša. Tak to činil aj s Martinom Lutherom, ktorý ale získal istotu viery, a potom zvolal: „Spravodlivý bude žiť z viery!" Božské **ospravedlnenie** prichádza len skrze vieru v dokonané spasenie skrze Ježiša Krista. Potom ako človek pri svojom obrátení prichádza k Bohu, prežíva koniec vlastného života a skrze znovuzrodenie prežije začiatok nového, božského života. Tak je to aj s odpustením, ktoré je spojené s utrpením a umieraním Krista a s ospravedlnením, ktoré je spojené so vzkriesením a s životom Božím. „Ktorý bol vydaný pre naše hriechy a vstal z mŕtvych pre naše **ospravedlnenie**." (Rimanom 4:25) Ako je isté, že Ježiš zomrel, s rovnakou istotou sú hriechy odpustené. Ako je isté, že vstal z mŕtvych, tak rovnako sme celkom isto raz a navždy ospravedlnení.

Apoštol Jakub nám ukazuje, ako viera človeka ,ktorého Boh ospravedlnil, v to čo Boh povedal, skrze poslušnosť Slova nadobudne dokonalosť v skutkoch: „Teda vidíš, že viera spoluúčinkovala s jeho skutkami a že viera bola dokonaná zo skutkov. A naplnilo sa písmo, ktoré hovorí: Abrahám uveril Bohu, a počítalo sa mu to za spravodlivosť, a bol nazvaný priateľom Božím." (Jakuba 2:22-23) Nie skutky ospravedlňujú človeka. Oni sú len súčasťou vierou ospravedlneného človeka. Kto verí Bohu, jedná podľa toho, čo On prikázal. Abrahám veril, že Boh jeho syna Izáka vzkriesi z mŕtvych a bol odhodlaný ho obetovať, ako mu bolo prikázané. Z tohto hľadiska viery mu nebolo zaťažko poslúchnuť. Jakub sa neodvoláva na skutky, ktoré činia ľudia svojvoľne v domnienke, že tým u Boha niečo dosiahnu, ale na také, ktoré sú vykonávané podľa príkazu a Slova Božieho. Kto naozaj verí, ten činí to, čo Boh povedal. „*Vy ste mojimi priateľmi,*

ak činíte všetko, čo vám ja prikazujem.“ (Ján 15:14) Tak viera „dýcha“ a žije. Človek ospravedlnený skrze vieru v Ježiša Krista stojí pred Bohom tak, akoby nikdy nehrešil. Bol navrátený do pôvodného stavu, určený k večnému životu a čaká len na premenu svojho tela a na dokonanie. Kto naozaj verí, ten to aj s poslušnosťou radostne dokazuje svojím životom a svojimi skutkami tak, ako to robil Abrahám. V liste Židom v 12. kapitole sú nám spasení ukázaní ako dokonalí spravodliví: „Ale ste pristúpili k vrchu Sionu a k mestu živého Boha, k nebeskému Jeruzalemu a k myriadám anjelov, k slávnostnému zhromaždeniu a k zboru prvorodených, ktorí sú zapísaní v nebesiach, a k Bohu sudcovi všetkých a k duchom **spravodlivých zdokonalených**“ (v. 22-23)

22. kapitola
OBNOVENIE A ZNOVUZRODENIE

Prežitím ospravedlnenia sa končí starý život bez Boha a začína vnútorné obnovenie. Hoci sa jedná o jediné dielo spásy a o jedno spasenie, božské dielo milosti prebieha v rôznych oblastiach života, a preto je tiež označované rôznymi pojmami.

Začína to prebudením: Človek odlúčený od Boha a duchovne mŕtvy je vyburcovaný. To sa deje skrze Ducha Božieho počas zvestovania evanjelia. Až do tej doby je človek skutočne duchovne mŕtvy, a nevie o tom. Preňho je svet v poriadku, nevníma, že niečo nie je tak, ako by malo byť.

Či už je človek zbožný alebo nie, potláča v sebe každú myšlienku o posmrtnom živote, o osobnej zodpovednosti pred Bohom a o poslednom súde. Kto túto možnosť nemôže úplne vylúčiť, hovorí sám o sebe alebo iným: „Nikoho som nezabil, to ani ono som nerobil, tak to teda nebude také zlé, keby malo niečo prísť.“ Ono ale skutočne niečo príde. Všetci by preto mali vedieť, že Boh nie je starý deduško alebo milý ujo, u ktorého by sme len vďaka pár milým slovám našli priazeň. Potom už ale nebude Boh láskyplným Spasiteľom, ale prísnym Sudcom. ON je viazaný Svojim vlastným Slovom a musí podľa neho súdiť.

Ako je teraz viazaný Svojím Slovom a každému, kto Mu verí, odpúšťa a dáva milosť, zbavuje ho viny a ospravedlňuje, tak bude potom spravodlivo súdiť všetkých, ktorí sa Mu protivili, ktorí Mu odporovali a ktorí Jeho spásny plán zavrhli. Aj tí, ktorí sa o to pokúšali vlastným spôsobom, bez toho, aby sa skutočne odovzdali do rúk Božích, budú sklamaní. Naozaj nejde len o to veriť, ale veriť Bohu – veriť tak, ako to On vo Svojom spásnom pláne pre ľudstvo ustanovil. Kto Bohu neverí, robí z Neho klamára (1. Jána 5:10).

V prvom rade je to tak, že prirodzený človek duchovné veci nevníma, hoci môže byť veľmi zbožný a aj tak jednať. Začína to prebudením, vyburcovaním svedomia z duchovného spánku smrti. Počas Letníc boli ľudia Petrovým kázaním tak zasiahnutí, vnútorne pohnutí a prebudení, že zvolali: „*Čo máme robiť, mužovia bratia?*“ (Skutky 2:37b) Pri zvestovaní evanjelia prežívajú veriaci poslucháči rôzne skúsenosti. Keď Peter kázal v Korneliovom dome, prežili tam zhromaždení ľudia počas jediného kázania všetko naraz, od obrátenia až po krst Duchom svätým (Skutky 10:34-38). Vždy podľa vnútorného postoja poslucháčov, ich očakávaní vo viere a splnomocneného kázania môže Duch Boží pôsobiť na základe zvestovaného Slova. Je dobré, že neexistuje žiadna šablóna, žiadny vzor, podľa ktorého by sa to malo diať. Skutočne pred Bohom platná a prejavujúca sa viera je vypôsobená kázaním – zvesťou plného evanjelia. Všetky prežitia, ktoré sú nevyhnutné k spáse, môžu poslucháči prežiť. Keď Duch Boží začne pôsobiť, vedie k sebapoznaniu a ľútosti. Človek ľutuje veci, ktoré neučinil správne a prosí Boha o odpustenie.

Poznanie hriechu prenikne tak hlboko, že si človek v prítomnosti svätého Boha uvedomí: „Pane, zhrešil som proti nebesiam a proti Tebe!“ Nasleduje napravenie. Kto kradol, už viac nekradne, kto klamal, už viac neklame. Nastáva skutočné obrátenie ku Kristu a obnovenie, ktoré vyúsťuje do znovuzrodenia. Takto pohnutý človek prosí Pána, aby mu všetko odpustil a vyzná Mu, čo ho ťaží a trápi. Počas modlitby nastane niečo neobvyklého, a síce nadprirodzené dielo milosti: náhle príde do srdca istota spasenia a pokoj Boží. Človek, ktorý

pociťuje ľútosť, v tom okamžiku vie, že to je viera v Ježiša Krista, ktorá dáva spasenie. Je to skutočný zážitok, citeľné vnútorné dianie, priame pôsobenie Ducha Božieho v človeku, ktorý uveril. Duch Boží potom dáva svedectvo jeho duchu, že sa stal dieťaťom Božím (Rimanom 8:16). Až dodnes je možné prežiť spasenie v Kristovi, je možné ho zakúsiť.

Kto sa naozaj vo viere obráti k Bohu a s dôverou mu otvorí srdce, kto nehovorí len: „Pôjdem tam a vypočujem si to," ale príde so správnym úmyslom a začne s Pánom hovoriť potom, čo sa Ním nechal osloviť skrze kázanie, taký človek ešte dnes skutočne prežije Boha tak, ako v prvotnom kresťanstve. ON je vierohodný, Jemu môžeme naozaj dôverovať.

Žiaľ, úzka cesta Pánova a prežitia, ktoré súvisia s nasledovaním Ježiša, sú mnohými duchovnými prúdmi ukazované v úplne skreslenom obraze.

Rozhovor s Pánom musí byť v detinskej viere, ako keby sme odpovedali na list. Odvolávame sa na to, čo On nám napísal, pretože skrze Slovo hovorí Boh s nami a v modlitbe hovoríme my s Bohom. ON nám dáva ponuku, oznamuje nám Svoju vôľu. V modlitbe sa na to odvolávame a za všetko Mu ďakujeme. Tak sa dostáva človek do osobného spoločenstva s Bohom.

Vo viere a dôvere sa necháme Slovom osloviť a cítime, že sme zrazu celkom osobne myslení my sami, podobne ako Nikodém: *„A Ježiš odpovedal a riekol mu: Amen, amen ti hovorím. Ak sa niekto nenarodí znova, nemôže vidieť kráľovstvo Božie.*" (Ján 3:3) Prežitie znovuzrodenia je Božia požiadavka pre to, aby sme sa vôbec do kráľovstva Božieho dostali. *„Nediv sa, že som ti povedal: Musíte sa narodiť znova.*" (Ján 3:7) Prežitie znovuzrodenia nemá nič spoločného s filozofiou o reinkarnácii (prevteľovaní), ktorá sa často chybne označuje ako znovuzrodenie. Pri znovuzrodení, ako to učí Písmo sväté, sa človek nevracia na Zem v inej forme alebo postave, ale človek ako živý uverí, prijme Slovo Božie a Duch svätý uskutoční zrodenie a vypôsobí v duši človeka nový, božský život.

„Ale keď sa zjavila dobrota a ľudomilnosť nášho Spasiteľa Boha, nie zo skutkov spravodlivosti, ktoré by sme asi my boli činili, ale podľa svojho milosrdenstva nás spasil kúpeľom opätného splodenia a obnovením Svätého Ducha, ktorého vylial na nás bohate skrze Ježiša Krista, nášho Spasiteľa, aby sme súc ospravedlnení jeho milosťou boli dedičmi podľa nádeje večného života.“ (Títovi 3:4-7)

V kapitole 2:11 píše apoštol: „Lebo sa zjavila milosť Božia, spasiteľná všetkým ľuďom.“ Omilostený človek pozná, čo je dobré a potrebné k jeho spáse. V epištolách sú nám opísané prežitia tých, ktorí väčšinou ešte Krista videli a zažili. Pretože On je včera, dnes a naveky ten istý (Židom 13:8), činí to isté pri všetkých tých, ktorí k Nemu prichádzajú. Kto Slovo pravdy prijme, zažije to, čo je v ňom zasľúbené. *„A chcúc to tak, splodil nás slovom pravdy, aby sme boli akousi prvotinou jeho stvorení!“* (Jakuba 1:18) Rovnakú myšlienku vyjadruje apoštol Peter, keď píše: *„A tak očistiac svoje duše poslušnosťou pravdy skrze Ducha cieľom nepokryteckého milovania bratstva vrúcne milujte jedni druhých z čistého srdca znova splodení súc nie z porušiteľného semena, ale z neporušiteľného živým slovom Boha a zostávajúcim na veky.*“ (1. Petra 1:22-23) Kto učiní osobné prežitie s Bohom tak, ako sú nám opísané v Slove, ten sa stane časťou Jeho Slova a vôle a je tak zaradený do spásneho Božieho plánu. Takíto ľudia zase môžu všetko, čo je písané, správne zaradiť. Je nutné, aby spasení boli jednotní so Spasiteľom, aby mohli všetko vidieť tak, ako On vidí a chceli to, čo On chce.

Zážitkom obrátenia, obnovenia a znovuzrodenia začína nasledovanie Ježiša Krista. K tomu je vyzvaný celý človek. Čo všetko nasledovanie zahŕňa, si môžeme prečítať na mnohých miestach v Biblii. Teraz je Pán na prvom mieste. Ak to je potrebné, potom musí byť kvôli kráľovstvu Božiemu opustený i dom a dvor, žena alebo muž, súrodenci, rodičia alebo deti, priatelia atď. (Lukáša 18:29), to znamená, že ak zverí len jeden človek z celej rodiny, nemôže sa ten dotyčný nechať zdržovať. Nasledovaním nie je myslený vstup do kláštora, rádu, či kongregácie, ale to, že tí, ktorí uverili, zostanú vo svojom

rodinnom stave a povolaní a usporiadajú svoj každodenný život podľa vôle Božej. Opustenie širokej cesty a chodenie po úzkej ceste je pre každého človeka spojené s následkami. Nikto nemôže slúžiť dvom pánom, žiaden nemôže chodiť naraz po dvoch cestách. Rozhodnutie musí padnúť a život každého človeka svedčí o ceste, po ktorej kráča.

Prežité obnovenie sa týka srdca človeka podľa slova Písma: „*A dám vám nové srdce.*“ (Ezechiel 36:26) Vnútorne obnovený človek stojí pred veľkou úlohou, aby odložil všetko, na čo starý človek lipne. Keď sa to tak vezme, žije každý neveriaci človek dvojitý život. Nie je tým, za koho sa vydáva a za koho ho iní považujú. Každý človek má dve tváre: jednou sa ukazuje takým, akým by chcel byť a druhou, akým skutočne je. I v tomto bode sme jasne poučení: „*aby ste zložili podľa drievneho spôsobu žitia vo vás vládnuvšieho starého človeka, rušiaceho sa v klamných žiadostiach, a obnovili sa v duchu svojej mysle a obliekli si nového človeka, stvoreného podľa Boha v spravodlivosti a svätosti pravdy.*“ (Efezským 4:22-24) V ďalších veršoch je potom uvedený celý zoznam vecí, ktoré nepatria do nového života.

Keď je svedomie človeka prebudené z duchovnej smrti, poukazuje potom Duch Boží na všetky veci, ktoré pred Bohom nie sú správne. To patrí k posväcovaniu človeka, ktorý uveril: „*A nepripodobňujte sa tomuto svetu, ale sa premeňte obnovením svojej mysli, aby ste skúšali, čo je vôľa Božia, to, čo je dobré, ľúbe a dokonalé!*“ (Rimanom 12:2) Kto začne nasledovať Ježiša, nenosí retiazku s krížikom na krku alebo kríž na rukáve či klope, ten na seba vezme potupu Krista, ukrižovaného, a ide po úzkej ceste, ktorá vedie k životu (Matúš 16:24).

Pavol končí svoj list Galatským slovami: „Ale odo mňa nech je to preč, aby som sa chválil krome krížom nášeho Pána Ježiša Krista, skrze ktorého mi je svet ukrižovaný a ja svetu.“ (6:14) Len ten, kto sám sebe a svetu zomrel, môže už tu i v onom svete žiť s Kristom. Všetko ostatné sú vlastné zbožné priania a úsilie so stále novými dobrými predsavzatiami, ktoré sú ale určené k stroskotaniu. Tí, ktorí sú spasení, tvoria Bohu skutočne ľúby zástup prvorodených.

Žiaľ aj v tejto oblasti nastal chybný vývoj, ktorý s biblickým pojmom „všetko opustiť a nasledovať Pána“ nemá nič spoločného. V prvotnom kresťanstve a medzi pravými veriacimi všetkých čias, i teraz v 21. storočí, žili tí, ktorí Boha skutočne prežili – na tom mieste, kde sa práve nachádzali – tak, ako sa u veriacich očakáva. Nikto sa neuchýlil do kláštora, ani sa nezahĺbal do nábožných meditácií, opäť založených na pocite vlastnej spravodlivosti. Apoštoli a veriaci v ranom kresťanstve viedli v každom smere celkom normálny život, ale s Kristom! Každý bol na svojom pracovisku, v rodine, v dedine, v meste v spojení s Kristom, a tak bol živým svedectvom o prežitej milosti. Človek, ktorý uverí, má skrze moc Božiu možnosť, aby v medziach Slova Božieho viedol celkom normálny život. K tomu patrí manželstvo, povolanie a všetko, čo zahŕňa pozemská oblasť života. Nejedná sa o to, aby ľudia boli vzatí zo sveta, ale o to, aby všetko svetské bolo odstránené z ľudí.

23. kapitola
POSVÄTENIE

Každý pravý služobník Krista bude rovnako ako Pavol starostlivo dbať o to, aby zvestoval evanjelium tak, aby všetci prenikli k životu ľúbemu Bohu: „Aby som bol svätoslužobníkom Ježiša Krista medzi pohanmi slúžiac kňazsky evanjeliu Božiemu, aby bola obeť pohanov príjemná, posvätená Svätým Duchom.“ (podľa nem. Mengeho prekladu: „Mám byť služobníkom Krista Ježiša pre pohanov a ako taký vykonávať kňazskú službu pri spásnej zvesti Božej, aby sa pohania stali bohu ľúbou, skrze Ducha svätého posvätenou obeťou.“) (Rimanom 15:16)

Aj táto téma patrí k zvestovaniu plného evanjelia. V Židom 12:14 je jasne povedané: „Stíhajte pokoj so všetkými a posvätenie, bez ktorého nikto neuvidí Pána.“ To je záležitosť, ktorú by sme mali brať vážne. Tu je veriacim, ospravedlneným, obnoveným a znovuzrodeným povedané, že bez posvätenia Pána neuvidia, teda nezúčastnia sa prvého vzkriesenia, premeny, vytrhnutia a svadby Baránka. Ale práve to je ten cieľ, o ktorý sa

treba usilovať. Chceli by Ho vidieť, pretože potom budú premení na Jeho obraz (1. Jána 3:2-3) V tomto okamžiku sa naplní to, čo Pán povedal v kázaní na hore: „*Blahoslavení čistí srdcom, lebo oni budú vidieť Boha.*“ (Matúš 5:8) Spasení ľudia sú vyzývaní k očisťovaniu a posväcovaniu skrze Slovo a Ducha Božieho, a síce na základe zasľúbení, ktoré Boh dal a ktorým oni veria, aby ich videli uskutočnené. „Keď teda máme tieto zasľúbenia, milovaní, očistime sa od každého poškvrnenia tela i ducha dovršujúc tak **svätosť** v bázni Božej.“ (2. Korintským 7:1) V predchádzajúcich veršoch je ukázané, aká skupina tu bola oslovená. Jedná sa o ľudí, medzi ktorými Boh prebýva, ktorých On označuje ako Svoj ľud. Oni boli vyvolaní a oddelení od všetkého, čo nie je božského pôvodu. Dbajú na to, čo Pán povedal: „*…a nedotýkajte sa nečistého, a ja vás prijmem a budem vám za Otca, a vy mi budete za synov a za dcéry, hovorí Pán, všemohúci.*“ (2. Korintským 6:16-18) V práve uvedenom verši sú označené dve oblasti: poškvrnenie tela, teda hriešne prestúpenia skrze telo a hriešne priestupky, ktoré poškvrňujú ducha a dušu. Úplné posvätenie zahŕňa celého človeka. O Kristovi, ktorý cirkev vrúcne miloval a ktorý sa za ňu obetoval, je povedané, za akým účelom sa to stalo: „aby ju **posvätil** očistiac ju kúpeľom vody, slovom, aby si ju postavil pred seba slávnu, cirkev, nemajúcu škvrny alebo vrásky alebo niečoho takého, ale aby bola **svätá** a bezvadná.“ (Efezským 5:26-27) Spasení, ktorí budú bez úhony, bez chyby a svätí, uvidia svojho Spasiteľa. Pri **posvätení** sa jedná o „kúpeľ vody slovom“ (podľa nem. Mengeho prekladu: „kúpeľ v Slove“). I v tomto prípade je použitý dobre zrozumiteľný príklad: nie pokropenie, ale celý kúpeľ, ponorenie do celej plnosti Slova, ktoré je Duch a život. Celý človek, celá duša, duch a telo, bude stáť v medziach Slova, to znamená, že žije vo vôli Božej radostne, bez nátlaku. Tento kúpeľ v Slove zmýva každé nebiblické podanie, každú zbytočnú tradíciu, všetky návyky, neresti a väzby. Náš Pán hovorí: „*Vy ste už čistí pre Slovo, ktoré som vám hovoril.*“ (Ján 15:3) Zo Slova človek pozná, čo nie je podľa vôle Božej, a podľa toho usporiada svoj život.

Očistenie a posvätenie skrze Slovo a Ducha môže nastať len tam, kde človek verí celému Slovu a kde je ochotný podľa neho žiť. Ježiš, náš Pán, nám nie je daný len na spasenie, ale aj na ospravedlnenie a posvätenie (1. Korintským 1:30) Hneď potom nasleduje ďalšie zdôvodnenie: „…aby bolo, ako je napísané: Ten, kto sa chváli, nech sa chváli Pánom." Vlastná chvála je tu celkom vylúčená, pretože neplatí to, čo sme my schopní učiniť, ale len to, čo On učinil v nás. Jemu samotnému patrí sláva a česť. *„Lebo sme jeho dielom, stvorení v Kristu Ježišovi nato, aby sme konali dobré skutky, ktoré Boh vopred prihotovil, aby sme v nich chodili."* (Efezským 2:10) Boh sa o všetko postaral. ON dokonca aj to, čo my máme činiť, to, čo On od nás vyžaduje, už pre nás pripravil. Stačí len ešte v tom žiť a zostávať.

Ježiš nám ukazuje, čo znamená skutočné posvätenie, ako prebieha a že On sa už o neho postaral: *„**Posväť** ich v svojej pravde! Tvoje slovo je pravda. … A ja za nich posvätcujem sám seba, aby aj oni boli **posvätení** v pravde."* (Ján 17:17-19) Posvätenie platné pred Bohom je možné len v Slove pravdy, ktoré je sväté. Každé ľudské snaženie vedie len k pokrytectvu.

V Písme svätom sa označenie „svätý" vzťahuje predovšetkým na Boha samotného, pretože len On je svätý. Okrem toho je sväté tiež všetko, čo pochádza z Neho. On tiež posvätcuje to, čo si On, ako ten Svätý, nárokuje. Teda Jeho národ je svätým národom (2. Mojžišova 19:6). Jeho kňazi sú skrze povolanie a zasvätenie svätými (3. Mojžišova 21). Na čelenke veľkňaza bolo napísané: *„Sväté Pánovi"* (2. Mojžišova 28:36) Len v spojení s Ním môžu byť veci a ľudia svätými, ktorých On oddelil a pre seba postavil do služby.

Prorok Izaiáš mal mocné prežitie: videl Pána na tróne a počul nebeské bytosti volať: *„Svätý, svätý, svätý Hospodin Zástupov, celá zem je plná jeho slávy."* (Izaiáš 6:3) Apoštol Ján podáva správu o niečom podobnom, keď videl Pána na tróne: „…A nemajú odpočinku ani vodne ani v noci a hovoria: Svätý, svätý, svätý Pán Boh všemohúci, ktorý bol, ktorý je a ktorý prijde." (Zjavenie 4:8) Svätý a dokonalý Boh činí svätým a dokonalým. ON oddeľuje, vyvoláva a ako záchranca dáva zachráneným podiel na Sebe

samom. *„Lebo ako posväcujúci, tak i posväcovaní, všetci sú z jedného, pre ktorú príčinu nehanbí sa volať ich bratmi.“* (Židom 2:11) Ježiš Kristus, Spasiteľ, je označovaný ako *Svätý Boží*, pretože vyšiel zo svätého Boha. Nový život, ktorý človek dostane z Boha, je skutočne životom Ježiša Krista so všetkými Jeho svätými cnosťami a vlastnosťami. Tak prebieha posvätenie podľa Slova Písma: *„Buďte svätí, lebo ja som svätý!“* (1. Petra 1:16) Stále znovu pozdravuje Pavol veriacich ako svätých a milovaných: „…cirkvi Božej, ktorá je v Korinte, **posvätenýmv** Kristu Ježišovi, povolaným **svätým**.“ (1. Korintským 1:2)„Pavel, apoštol Ježiša Krista, vôľou Božou, **svätým**, ktorí sú v Efeze, a verným v Kristu Ježišovi.“ (Efezským 1:1)„Pavel a Timoteus, sluhovia Ježiša Krista, všetkým **svätým** v Kristu Ježišovi, ktorí sú vo Filipách s dozorcami a diakonmi.“ (Filipským 1:1) „A tak si oblečte ako vyvolení Boží, **svätí** a milovaní srdečnú sústrasť milosrdnú, dobrotivosť, pokoru, krotkosť, zhovievavosť.“ (Kolosenským 3:12)

Boh pozná len dokonalých. Boh vidí zástup vykúpený Ježišom Kristom ako vyvolaných, milovaných, očistených a posvätených, ako Svoje osobitné vlastníctvo. Skrze Jeho sväté Slovo a Jeho svätú prítomnosť sme Jemu posvätený ľud. Apoštol Pavol hovorí o Duchom vypôsobenom **posvätení**, ktoré je skrze vieru v pravdu spôsobované v tých, ktorí boli vyvolení k spaseniu (2. Tesaloničanom 2:13)

Kto Ježiša neprežil tak, ako Ho prežili veriaci v ranom kresťanstve, môže sa uchýliť do ústrania a môže si myslieť, že sa stane svätým tým, že sa oddelí, odlúči od všetkého, ba dokonca i tým, že bude činiť kajúcne skutky, strádať a odriekať si to, čo život ponúka. To je ale pred Bohom ničotné a neplatné. Len ten, ktorého On vyvolal, oddelil, omilostil a skrze znovuzrodenie učinil Svojim majetkom, môže byť Ním posvätený. Len ľudia, ktorí sa Pánu úplne zasvätili, budú v poslušnosti k Nemu a Jeho Slovu preniknutí božskou pravdou a posvätení. Obrátený človek, ktorý je mocou tohto vysokého božského povolania určený k určitému božskému účelu, sa už nemôže zúčastňovať svetským radovánok, pretože je písané: *„A svet ide ta i jeho žiadosť, ale ten, kto činí vôľu*

Božiu, trvá na veky.“ (1. Jána 2:17) To sa vzťahuje na všetko, čo Boh prikázal a zakázal: desať prikázaní, všetky ostatné nariadenia (3. Mojžišova 19-21), ktoré sa týkajú osobného života, kázanie na hore, evanjeliá a listy. Bohom posvätený človek nosí Slovo v sebe, aby ho skrze milosť Božiu plnil, a nie prestupoval.

Takým ľuďom píše Pavol: „*A on sám, Boh pokoja, nech vás ráči celých posvätiť a váš duch nech je zachovaný celý a neporušený i duša i telo bezúhonne, keď príjde náš Pán Ježiš Kristus. Verný je ten, ktorý vás volá, ktorý aj učiní.*“ (1. Tesalonickým 5:23-24)

Písmo sväté nepozná katolícku prax prehlasovania za blahoslavených a svätých. Nepozná ani žiadnych mŕtvych, ktorí by boli vzývaní ako svätí, alebo dokonca ako ochranní patróni. To je chlácholivé uvádzanie do bludu. Milióny ľudí sa obracajú k takzvaným svätým, ktorí vôbec neexistujú. Nám bolo prikázané, aby sme sa obracali priamo k Bohu, a nie k ľuďom. Kto o tom číta, zistí, že konkrétne v náboženstvách Ďalekého východu zohráva úcta k predkom veľkú rolu. Blahoslaviť a posvätiť môže len blahoslavený a svätý Boh. Kto sa počas života nestal blahoslaveným a svätým, po smrti sa ním už nestane. Tam tiež nepomôžu ani modlitby pozostalých.

Peter pri pohľade na ten veľký deň, ktorý príde, napomína veriacich: „*Keď sa to teda všetko tak rozplýva, akí musíte vy byť v svätom obcovaní a v pobožnosti, ktorí očakávate a náhlite príchod Božieho dňa, pre ktorý nebesia horiac rozplynú sa, a živly, rozpálené ohňom, potečú!*“ (2. Petra 3:11-12)

Musí byť zdôraznené, že to nie je človek, ktorý dosiahne niečo, na čo by mohol byť hrdý. Posvätenie je nám Bohom darovaný stav, s ktorým súhlasíme, ktorý prijímame a v ktorom žijeme. Posvätenie, ako aj spasenie bolo umožnené skrze obetovanie Ježiša Krista, pretože to tak chcel Boh: „…v ktorej vôli sme **posvätení** donesenou obeťou tela Ježiša Krista, raz navždy.“ (Židom 10:10)

24. kapitola
KRST DUCHOM

Ten, kto uveril, nechá sa biblicky pokrstiť ponorením vo vode na meno Pána Ježiša Krista. Tým človek potvrdzuje voči Bohu, že prijal Ním ustanovenú novú zmluvu. Odpoveď, ktorú Boh dáva veriacim, spočíva v tom, že ich pokrstí Duchom svätým. Pri tom sa jedná o nadprirodzené prežitie, ktoré skutočne veriaci prežívajú od onoho prvého letničného dňa. O tejto téme by sa dalo veľa napísať. V tejto publikácii však majú byť len stručne načrtnuté najdôležitejšie spôsoby pôsobenia Ducha. Najprv sa musíme pozrieť na zasľúbenia, ktoré boli dané už vopred a ktoré sa vzťahovali na obdržanie Ducha svätého. Letničnú udalosť opísal prorok Joel na konci druhej kapitoly.

Toto prežitie nemôže ovplyvniť žiaden človek, je to nadprirodzená udalosť, ktorá je ľuďom darovaná od Boha. Preto Peter povedal: *„Ale toto je to, čo je povedané skrze proroka Joela: A bude v* ***posledných dňoch****, hovorí Boh, že vylejem zo svojho Ducha na každé telo, a vaši synovia budú prorokovať i vaše dcéry, a vaši mládenci budú vídať videnia, a vašim starcom sa budú snívať sny.*“ (Skutky 2:16-17) Pojmom „posledné dni“ je myslených posledných dvetisíc rokov, pretože jeden deň u Boha je ako tisíc rokov (2. Petra 3:8).

Toto prežitie je nádherné, a preto je sprevádzané javmi, ktoré sa vymykajú ľudským schopnostiam, darom a nadaniu. Vyliatím Ducha svätého v cirkvi začne na jednej strane pôsobiť deväť darov Ducha tak, ako sú opísané v 1. Korintským 12:4-11, a na druhej strane vyvoláva ten istý Duch svätý v živote každého jednotlivca devätoro plodov ovocia, ako sú vymenované v Galatským 5:22-23. Kde je naozaj Duch Boží, tam sú dary Ducha a ovocie Ducha, prostredníctvom ktorých sa vo veriacich prejavuje život a povaha Ježiša. Používaním darov Ducha sa tu nemôžeme bližšie zaoberať, slúžia však rovnako ako päť služieb (1. Korintským 12:28, Efezským 4:11) k budovaniu cirkvi.

V Starom zákone Boh zasľúbil, že vyleje Svojho Ducha na každé telo. V Novom zákone je povedané, že je to Ježiš Kristus, Syn Boží, ktorý krstí Duchom a ohňom (Matúš 3:11). Lukáš nám podáva správu o oznámení, ktoré vyslovil Ján Krstiteľ slovami: „Ja vás krstím vodou, ale ide mocnejší odo mňa, ktorému nie som hoden rozviazať remienok na jeho obuvi; ten vás bude krstiť Svätým Duchom a ohňom.“ (3:16) Zo spojenia pojmov „krstiť Duchom a ohňom“ vznikol pojem „krst Duchom“, pretože sa jedná o krstenie. Tak ako Ján krstil vo vode, tak mali byť veriaci krstení do plnosti Ducha.

Spásne udalosti sa vzťahujú hlavne na Krista, On je kľúčovým bodom spásnych dejín. V Ňom učinil Boh nový začiatok ako v tom **prvorodenom**, na ktorého prišiel Duch, aby potom skrze Neho vylial toho istého Ducha na všetkých **prvorodených**: „*A stalo sa v tom, keď sa krstil všetok ľud, a keď bol pokrstený i Ježiš a modlil sa, že sa razom otvorilo nebo, a Svätý Duch zostúpil v telesnej podobe, ako čo by holubica, na neho.*“ (Lukáš 3:2122) Ježiš, Syn človeka, sa modlí. Nebesia sa otvoria a Duch svätý sa stane viditeľným v podobe holubice, ako sa v 1. Mojžišovej v 1. kapitole viditeľne vznášal nad hlbinou. Duch Boží nemá postavu, môže sa ale v postave zjaviť.

Symbolom holubice je niečo znázorňované, ako aj symbolom baránka. Syn Boží nemá postavu baránka, On chodí vzpriamene ako my ľudia. Vzhľadom k spaseniu je týmto symbolom znázornený božský význam: baránok, ako obetné zviera s najdobromyseľnejšou povahou medzi zvieratami, a holubica, ktorú už Noe vypustil z korábu, ako vták nebeský, ktorý nemá žlčník a je čistý. Preto je tu Duch Boží symbolizovaný holubicou, ktorá zostúpila na Baránka Božieho. Boh sa môže prejavovať rôznymi spôsobmi a pritom zostáva stále rovnaký.

Boh nie je starý muž s dlhou bradou. I keď Ho Daniel videl ako ctihodného starca, ktorý zasadol pri súde (Daniel 7:9-14). Pretože ale nepodlieha zmenám času, nemôže ani starnúť. Ak sa ale jedná o to, aby sa ukázal ako sudca, aby prejavil Svoju autoritu a hodnosť, potom sa zjavuje tak, ako Ho videl Daniel. Súbežne s tým môžeme čítať v Zjavení 1. kapitole a možno s prekvapením

zistíme, že Syn človeka, ktorý v knihe proroka Daniela prišiel k ctihodnému starcovi, aby prevzal moc nad všetkými národmi a jazykmi (Daniel 7), je v Zjavení Sám opísaný ako tento starec. *„A jeho hlava a jeho vlasy boli biele ako biela vlna, ako sneh, a jeho oči boli ako plameň ohňa.“* (Zjavenie 1:14) Je úžasné, v akej rôznorodosti sa Boh zjavuje. Duch Boží prišiel ako pomazanie a inšpirácia na prorokov Starého zákona. O Jánovi Krstiteľovi je písané, že už od narodenia bol naplnený Duchom svätým (Lukáš 1:15). O Simeonovi je povedané, že Duch svätý bol v ňom (Lukáš 2:25-26). O Zachariášovi je písané, že bol naplnený Duchom svätým (Lukáš 1:67). Už pred vyliatím Ducha svätého dal Pán Ježiš apoštolom, ktorých si vyvolil, Svoje príkazy skrze Ducha svätého (Skutky 1:2).

Duch svätý pôsobí rozličným spôsobom. ON hovoril, zjavoval, oznamoval atď. Duchom splodený Syn Boží, ktorý bol zároveň Synom človeka, dostal na počiatku Svojho pôsobenia tu na Zemi Ducha svätého, aby potom mohol tiež všetkým tým z Boha narodením, ktorých by spasil, dať toho istého Ducha svätého, ktorý je tiež označovaný ako Duch synovstva (Rimanom 8:15). Tak sa uskutočnilo dosadenie Syna Božieho do Jeho služby a tu ustanovenie synov a dcér Božích.

Proroci boli pomazaní, osvietení, inšpirovaní, ale narodili sa ako každý iný človek na tento svet prirodzeným splodením. Nové, božské pokolenie, ktoré započalo Ježišom, je nebeského pôvodu (1. Korintským 15:47). Na Zemi sme len hosťami a cudzincami, náš domov je „tam na výsostiach“. Na mnohých miestach prorokovali proroci o príchode Ducha svätého a Pán Ježiš sľúbil príchod utešiteľa, pomocníka: *„Ale keď prijde Tešiteľ, ktorého vám ja pošlem od Otca, toho Ducha pravdy, ktorý vychádza od Otca…“* (Ján 15:26) V Nicejskom vyznaní viery je písané: „Ktorý od Otca a Syna pochádza…“ (F. Hauss: Väter der Christenheit/ Otcovia kresťanstva, str. 40) Slovo Božie ale jasne svedčí: ako Syn vyšiel ako viditeľné zjavenie Božie, ako Immanuel, z Boha, tak vychádza Duch svätý z Boha. Preto je v oboch prípadoch ten istý východzí

bod: totiž Boh ako ten konečný, ale aj ako počiatok – pôvodca. Modlitebná fráza: „Pochválen buď Boh Otec i Syn i Duch svätý…“ je nebiblický výmysel.

Neexistuje jediné miesto, kde by bol uctievaný Duch Boží. Ani Syn neprijímal žiadnu chválu, ale povedal: „*Chvály od ľudí neprijímam.*“ (Ján 5:41) Na oslovenie jedného z kniežat: „Dobrý Učiteľu, čo mám činiť, aby som dedične obdržal večný život?“ odpovedal Ježiš ako Syn človeka: „*Čo ma nazývaš dobrým? Nikto nie je dobrý, iba jeden, Boh.*“ (Lukáš 18:18-19) V poslednom verši poslednej kapitoly listu k Rimanom to Pavol zhŕňa do jedinej vety: „Jedinému, múdremu Bohu skrze Ježiša Krista sláva na veky vekov. Amen.“Ak Duch Boží začne v človeku pôsobiť, dejú sa hlavne tri veci. Sú nám vymenované v ev. Jána 16:7-11: „No, ja vám hovorím pravdu, že vám je to užitočné, aby som ja odišiel. Lebo ak neodídem, Tešiteľ neprijde k vám; ale ak odídem, pošlem ho k vám. A keď on prijde, bude usvedčovať svet o **hriechu, o spravodlivosti a o súde**.“Ani tieto tri pojmy neboli prenechané svojvôli ľudí! Ak teda Duch príde, On otvorí hriešnikovi oči „o **hriechu** preto, že neveria vo mňa; o **spravodlivosti**, že idem k svojmu Otcovi, a už ma viacej neuvidíte, a o **súde**, že knieža tohoto sveta je odsúdené.“ Bola to neviera prvých ľudí, ktorá viedla skrze neposlušnosť k prestúpeniu. Je to hriech neviery – nie veľa hriechov, ktoré sú následkom neviery, ale tento jeden hriech neviery, ktorý nás vzďaľuje od Boha a večného života. Dve miesta z Písma to objasňujú. Pán povedal: „*Nuž povedal som vám, že zomriete vo svojich hriechoch; lebo ak neuveríte, že ja som, zomriete vo svojich hriechoch.*“ (Ján 8:24) „*Amen, amen vám hovorím, že ten, kto čuje moje slovo a verí tomu, ktorý ma poslal, má večný život a neprijde na súd, ale prešiel zo smrti do života.*“ (Ján 5:24) Ak príde Duch Boží na človeka, začne pôsobiť na pôvodné zlo: na nevieru v Boha a Božie Slovo. Apoštol Ján píše: „*Kto neverí Bohu, ten ho urobil lhárom.*“ (1. Jána 5:10) Keď človek Bohu neverí a neprijíma to, čo On v Ježišovi Kristovi vykonal, činí z Boha v tom okamžiku klamára a vymieňa úlohy: stavia sa

na stranu nepriateľa, dá mu za pravdu a považuje ho tak za pravdivého, čím ale Boha stavia do nepráva a prehlasuje ho za klamára. To Boh nemôže strpieť.

Preto Duch svätý najprv presvedčí hriešnika o hriechu neviery, vedie ho pokániu a tým k druhému kroku – ku spravodlivosti, prípadne ospravedlneniu. Ako tretie dôjde k poznaniu rozsudku, že knieža tohto sveta je už odsúdený. Boh sám vyriekol rozsudok nad satanom. Podľa ev. Jána 12. kapitoly bol pri tejto udalosti počuť hlas Boží ako mocné zahrmenie: „Vtedy zástup, ktorý tam stál a počul to, hovoril, že zahrmelo. Iní zase hovorili: Anjel mu čosi hovoril. Ježiš odpovedal a riekol: Nie pre mňa sa stal ten hlas, ale pre vás. Teraz je súd tohoto sveta; teraz bude knieža tohoto sveta von vyvrhnuté.“ (v. 29-31) Satan, pôvodca všetkého hriechu, je odsúdený, hadovi bola rozdrvená hlava. V letničný deň boli veriaci, ktorí boli predtým očistení a posvätení skrze Slovo pravdy, naplnení Duchom svätým. Každý sa sám môže dočítať o tom, čo sa pri tom dialo. Bolo to vyvrcholenie božského spásneho diela, ktoré viedlo od ukrižovania, cez vzkriesenie a nanebovstúpenie k vyliatu Ducha svätého. Aby si všetci túto udalosť všimli: „A zrazu povstal z neba zvuk ako zvuk nesúceho sa silného vánku a naplnil celý dom, kde sedeli.“ Ale nie toto počuteľné a viditeľné, ale to, čo sa neskôr stále znova opakovalo, je to najdôležitejšie: **jazyky ako oheň sa ukázali na každom z nich**. Už nikdy viac nie je povedané, že by sa opakoval ďalší zvuk vetra a prudký víchor, ale zakaždým, keď boli veriaci pokrstení Duchom a ohňom, nasledovalo to isté ako počas Letníc: „A zrazu boli všetci naplnení Svätým Duchom a začali hovoriť inými jazyky, tak ako im dával Duch vysloviť sa.“ (Skutky 2:2-4) Počas Letníc sa stal dvojaký nadprirodzený div. Jeden spočíval v tom, že veriaci naplnení Duchom hovorili v iných jazykoch, a druhý bol ten, že každý z prichádzajúceho mnohojazyčného zástupu počul každého hovoriť vo svojom vlastnom jazyku. *„A žasli všetci, divili sa a hovorili jeden druhému: Či hľa, nie sú všetci títo, ktorí to hovoria, Galileania? Ako teda my, jeden každý, počujeme hovoriť svojím vlastným jazykom, v ktorom sme sa zrodili?*“ (Skutky 2:7-8) V letničný deň ešte nebol potrebný dar výkladu, pretože Duch Boží prekladal priamo od hovoriaceho

k poslucháčovi. Dar výkladu je uvedený medzi deviatimi darmi Ducha až neskôr. Zvyčajne sa dar používal tak, že dvaja, nanajvýš traja za sebou hovorili v jazyku vnuknutom Duchom a niekto iný mal výklad (1. Korintským 14:27-28).

Už skrze proroka Izaiáša toto Pán oznámil: „*Istotne bude hovoriť blabolajúcou, nezrozumiteľnou rečou a iným jazykom tomuto ľudu, im, ktorým povedal: Toto je odpočinutie; dajte odpočinúť ustalému, a toto utíšenie! Avšak nechceli počuť.*“ (Izaiáš 28:11-12) Aj vtedy, keď Duch svätý hovorí k ľuďom priamo nadprirodzeným spôsobom skrze ľudí, nie je často prijímaný. Počas Letníc boli v zástupe dve skupiny: „*A žasli všetci a súc bezradní od údivu hovorili jeden druhému: Čo to chce byť? Ale zase iní sa posmievali a hovorili: Naplnení sú sladkým vínom.*“ (Skutky 2:12-13)

Tým sa Peter nedal odradiť. Rozhovoril sa o tom, čo mu bolo nariadené a podľa Božieho spásneho plánu vysvetlil, čo sa tam stalo. Vo svojom príhovore prechádza k vyvrcholeniu tohto prežitia tým, že dosvedčuje: „*Toho istého Ježiša vzkriesil Boh, čoho sme my všetci svedkami. Vyvýšený súc teda pravicou Božou a dostanúc zasľúbenie Svätého Ducha od Otca vylial toto, čo vy teraz vidíte a čujete.*“ (Skutky 2:32-33) Ten istý Duch Boží, ktorý zostúpil na Syna Božieho, zostúpil teraz v letničnom dni na prvých spasených synov a dcéry Božie a od tej doby prichádza na všetkých synov a dcéry Božie, dokiaľ nebude cirkev-Nevesta dokonaná a dokiaľ nebude ukončená doba milosti. Tak to Boh ustanovil vo Svojom spásnom pláne.

Z nespočetných zasľúbení Písma sa len jedno označuje ako „zasľúbenie Otca“. Na konci štyridsiatich dní, počas ktorých vzkriesený Pán poučoval Svojich apoštolov o kráľovstve Božom, im udelil nielen dobrú radu, ale im prikázal: „… aby neodchádzali z Jeruzalema, ale aby čakali zasľúbenie Otcovo, o ktorom zasľúbení ste vraj počuli od mňa; totiž že Ján krstil vodou, ale vy budete pokrstení Svätým Duchom už o nie mnoho dní.“ Ani apoštoli ešte celkom nepochopili, že sa už nejedná len o Izrael, ale o všetky jazyky, národy a národnosti, z ktorých bude Pán vyvolávať ľudí, pretože: „…pýtali sa ho a vraveli: Pane, či

v tomto čase obnovíš Izraelovi kráľovstvo? A on im povedal: To nie je vašou vecou zvedieť časy alebo jednotlivé doby, ktoré si Otec uložil vo svojej vlastnej moci.“ Po týchto slovách povedal vzkriesený Pán ako doplnenie Svojho misijného príkazu: „*Ale prijmete moc Svätého Ducha, ktorý prijde na vás, a budete mi svedkami i v Jeruzaleme i po celom Judsku i v Samárii a tak až do poslednej končiny zeme.*“ (Skutky 1:1-8) Obdržanie Ducha svätého je zároveň i výzbrojou k splnomocnenej službe, ktorá v celom svete spočíva vo zvestovaní evanjelia o Ježišovi Kristovi. Skutoční svedkovia Ježiša Krista Ho prežili ako zmŕtvychvstalého a boli naplnení mocou Ducha svätého. V dobe apoštolov potom tí, ktorí uverili, aj prežili krst Duchom. To patrilo k uvereniu. Keď Pavol po prvýkrát navštívil skupinu učeníkov v Efeze, priamo sa ich spýtal: „Či ste dostali Svätého Ducha, keď ste uverili?“ (**potom, keď ste uverili**) (Skutky 19:2) Fundamentalisti učia, že človek, keď uverí v Ježiša Krista, prijíma Ducha svätého automaticky, bez toho aby bol potrebný príslušný zážitok. Tu sa však Pavol veľmi dôrazne pýta, či títo učeníci prijali Ducha svätého potom, čo uverili. „*A oni mu povedali: Ba ani sme nepočuli, či je Svätý Duch. A on im povedal: A na čo ste teda pokrstení? A oni povedali: Na krst Jánov. A Pavel povedal: Ján krstil krstom pokánia a hovoril ľudu, aby uverili v toho, ktorý prijde po ňom, to jest v Krista Ježiša. Keď to počuli, dali sa pokrstiť na meno Pána Ježiša. A keď potom vzložil na nich Pavel ruky, prišiel na nich Svätý Duch a hovorili jazykmi a prorokovali.*“ (Skutky 19:1-6) Veriaci teda boli pokrstení vo vode a naplnený Duchom svätým.

Filip zažil mocné prebudenie v Samárii. Potom tam prišli apoštoli Peter a Ján. „*Ktorí, keď ta zišli, modlili sa za nich, žeby dostali Svätého Ducha, lebo ešte nebol zostúpil na niktorého z nich, a boli len pokrstení v meno Pána Ježiša. Vtedy vzkladali na nich ruky, a dostávali Svätého Ducha.*“ (Skutky 8:15-17) Evanjelizátori 20. storočia často mávajú veľké evanjelizačné kampane, nadchnú masy, vyberú peniaze a zmiznú. O krste nekážu a za pôsobenie Ducha označujú len emocionálny zážitok, ktorý sami určitou atmosférou vyvolali.

Na Kornélia a Petra pôsobil Boh v rovnakom čase nadprirodzeným spôsobom a priviedol tak apoštola do domu tohto bohabojného stotníka. Keď Peter práve dosiahol vrchol svojho kázania, zostúpil Duch svätý na všetkých, ktorí jeho reč počúvali. „*Vtedy užasli všetci veriaci z obriezky, ktorí boli prišli s Petrom, že i na pohanov je vyliaty dar Svätého Ducha; lebo ich počuli hovoriť jazykmi a velebiť Boha. Vtedy odpovedal Peter: Či potom môže niekto zabrániť vode, aby títo neboli pokrstení, ktorí prijali Svätého Ducha ako aj my?*“ (Skutky 10:45-47)

To dokazuje, že krst Duchom i krst vodou patria u tých, ktorí uverili, k sebe. Poradie však môže byť rôzne.

Oplatí sa vyzdvihnúť to, čo Peter v súvislosti s touto udalosťou jasne zdôraznil pred zborom v Jeruzaleme: „*A v tom, keď som ja započal hovoriť, zostúpil Svätý Duch na nich ako aj na nás tam na počiatku.*“ (Skutky 11:15) Vo všetkom, čo sa týka života viery, sa musíme vrátiť na začiatok. Dnes sú všetky pojmy a ich významy nepresné, zahmlené a inak vyložené. Používali sa rovnaké formulácie, ale napriek tomu sa vykladá niečo iného.

Existujú zvláštne znaky, ktoré opisujú pôsobenie Ducha svätého. ON je utešiteľ, On je učiteľ, On vedie do všetkej pravdy. Pán povedal. „*Ešte by som vám mal mnoho čo povedať, ale teraz nemôžete zniesť. Ale keď prijde on, ten Duch pravdy, uvedie vás do každej pravdy; lebo nebude hovoriť sám od seba, ale bude hovoriť všetko, čokoľvek počuje, aj budúce veci vám bude zvestovať. Ten ma oslávi, pretože z môjho vezme a bude zvestovať vám.*“ (Ján 16:12-15)

Všetko, čo Bohu patrilo, bolo Kristom vykúpené a zaplatené a patrí Jemu. A všetko, čo patrí Jemu, prijíma Jeho Ducha. Preto je písané: „*Ale ak niekto nemá Ducha Kristovho, ten neni jeho.*“ (Rimanom 8:9) Duch pravdy nás učí všetko, čo je v Slove Božom napísané, zjavuje nám súvislosti a dáva nahliadnuť do priamej vôle Božej a do jeho spásneho plánu. Pravé deti Božie sú podriadení bezprostrednému vedeniu Duchom svätým. „*Lebo všetci, ktorí sú vedení Duchom Božím, tí sú synmi Božími.*“ (Rimanom 8:14) Duch Boží vedie vždy tak, ako to

zodpovedá Slovu Božiemu. Aj s ohľadom na prvé vzkriesenie a premenu smrteľných tiel je nutná moc Ducha svätého. Bez nej niet premeny. „*A jestli Duch toho, ktorý vzkriesil Ježiša z mŕtvych, prebýva vo vás, tak teda ten, ktorý vzkriesil Krista Ježiša z mŕtvych, oživí aj vaše smrteľné telá skrze svojho Ducha, ktorý prebýva vo vás.*“ (Rimanom 8:11) Medzi ľuďmi sa vraví: „Keby bolo keby…“ Tu sa vyjasňuje význam tohto slova: **keď** Duch v nás prebýva , stane sa, ako je písané. **Keď** On ale v nás **ne**prebýva, potom nemôžu byť smrteľné telá premenené a oživené. Apoštol Pavol túto myšlienku v rovnakej kapitole ďalej rozoberá: „*Lebo túžobné vyzeranie stvorenstva očakáva zjavenie synov Božích. Lebo stvorenstvo je podriadené márnosti, a nepodriadilo sa dobrovoľne, ale pre toho, ktorý ho podriadil, v nádeji, že aj samo stvorenstvo bude oslobodené od služby porušenia v slobodu slávy detí Božích. Lebo vieme, že celé stvorenstvo spolu vzdychá a spolu bolestí ako v pôrode až doteraz. No, nie len to, ale aj sami, majúc prvotinu Ducha, aj my sami vzdycháme v sebe, očakávajúc synovstvo, vykúpenie svojeho tela.*“ (Rimanom 8:19-23)

Pre zástup prvorodených je Duch Boží darom prvorodenstva (prvotiny), pečaťou, istotou, že nielen duša je spasená, ale že i smrteľné telá budú pri návrate Ježiša Krista premenené. Duch Boží, ktorý je tiež označovaný ako pomazanie, je rovnako opísaný ako pečať, príp. zapečatenie. „Avšak ten, kto nás spolu s vami upevňuje v Krista a nás **pomazal**, je Boh, ktorý si nás i **zapečatil** a dal závdavok Ducha do našich sŕdc.“ (2. Korintským 1:21-22) Ježiš je ten „Kristus“, ten „*pomazaný Boží*“ (Skutky 3:19-21, 10:38) Slovo „Kristus“ alebo „kresťan“ (pre oba výrazy sa v nem. jazyku používa slovo „Christ“) samo o sebe znamená „pomazaný“. Preto môžu byť všetci, ktorí obdržali Ducha svätého, označení ako „kresťania“. Kto nebol biblickým spôsobom pomazaný Duchom svätým a neobdržal božské zapečatenie, by sa podľa svedectva Písma vôbec nesmel nazývať „kresťanom“-

Pretože vo všetkých oblastiach existujú dve semená a rôzne napodobeniny originálu, nehovoril Pán o falošných „Ježišoch“, ale o „falošných Kristoch“, o „falošných pomazaných“ a „falošných prorokoch“, ktorí povstanú v čase konca. Tým sa tieto slová Pána vzťahujú na antikristovský vývoj – na jednej strane pomazaní, na druhej strane tí, ktorí sú proti Kristovi a proti Jeho Slovu. „*Lebo povstanú falošní kristovia a falošní proroci a dajú veliké znamenia a budú robiť zázraky, takže by zviedli v blud, keby bolo možné, aj vyvolených.*“ (Matúš 24:24) Boh vylieva Svojho Ducha ako dážď na všetko telo. Nezáleží teda len na daždi, ale na semene, ktoré je v pôde srdca človeka. „*Lebo svojmu slncu velí vychádzať na zlých aj na dobrých a dáva dážď na spravodlivých aj na nespravodlivých.*“ (Matúš 5:45) Existujú pomazaní konečného času, ktorí sa nenechajú priviesť do súladu so Slovom Božím, práve tak, ako už i pred koncom prvej epochy existovali pomazaní, ktorí boli falošní. „*Z nás vyšli, ale neboli z nás, lebo keby boli bývali z nás, boli by zostali s nami. Ale aby sa ukázali, že nie sú všetci z nás.*“ (1. Jána 2:19) V ev. Matúša 7:21-23 opisuje Pán skupinu, ktorá mocou Jeho mena činí veľké veci, ktorá sa ale nenechá začleniť do Božieho spásneho plánu, nepozná Ho, a preto ani Ním nebude poznaná. Sú snáď týmito slovami myslení dnešní televízni kazatelia, charizmatické hnutia a divy konajúci evanjelizátori, ktorí všetci idú za vlastnými učeniami, bez toho aby sa riadili Slovom Božím a podriadili sa Kristu ako hlave, pritom ale používajú Jeho meno všade, kde sa im zapáči?

„*Lebo zem, ktorá pije dážď, ktorý často prichádza na ňu, a plodí rastlinu, vhodnú tým, pre ktorých sa aj obrába, berie podiel na požehnaní od Boha. Ale tá, ktorá rodí tŕnie a bodľač, je nesúca a je blízka zlorečenstva, ktorej koniec je, aby bola spálená.*“ (Židom 6:7-8) Odvolávať sa na letničné prežitie ako také ešte zďaleka nestačí. Ak sa jedná o pravé semeno, musí z neho vzísť rovnaké ovocie Ducha, ako to bolo u pravých veriacich na počiatku. Ježiš, náš Pán, preto nepovedal: „Po daroch ich spoznáte,“ ale: „Po ich ovocí ich poznáte.“ Dary sa nachádzajú v oboch skupinách, pravé ovocie Ducha sa ale môže nachádzať len

v pravom božskom semene, ktoré je zapečatené. Pomazanie majú mnohí, *zapečatenie* ale len tí prvorodení, ktorí sa nechajú Duchom priviesť do súladu so Slovom Božím.

V liste Efezským oslovuje Pavol pravých veriacich: „V ktorom aj vy počujúc slovo pravdy, evanjelium svojho spasenia, v ktorom aj, uveriac, **zapečatení** ste Svätým Duchom zasľúbenia, ktorý je závdavkom nášho dedičstva na vykúpenie Božieho nadobudnutého vlastníctva, na chválu jeho slávy.“ (Efezským 1:13-14) Tu sa skutočne nejedná o náboženský čin, ktorý vykoná nejaký úradník, ale o nadprirodzený zážitok prichádzajúci priamo od Boha. Apoštol napomína: „*A nezarmucujte Svätého Ducha Božieho, ktorým ste zapečatení ku dňu vykúpenia.*“ (Efezským 4:30)

25. kapitola VYVOLENIE — PREDESTINÁCIA (PREDURČENIE)

„Bohom vyvolený“ znamená predovšetkým: byť určený a posvätený pre službu alebo úlohu. Vyvolenie je nám jasne ukázané na Abrahámovi a izraelskom národe: „*Ale ty, Izraelu, môj služobníku, Jakobe, ktorého som vyvolil semä Abraháma, môjho priateľa, ty, ktorého som pojal za ruku od končín zeme a povolal som ťa od jej najďaľších kútov a povedal som ti: Môj služobník si ty, vyvolil som ťa a nezavrhol som ťa! Neboj sa, lebo ja som s tebou; neobzeraj sa v strachu, lebo ja som tvoj Boh! Posilním ťa aj ti pomôžem a podopriem ťa pravicou svojej spravodlivosti.*“ (Izaiáš 41:8-10)

Ako to bolo pri prorokoch bežné, mohol aj Jeremiáš dosvedčiť svoje poverenie k službe: „*A stalo sa slovo Hospodinovo ku mne povediac: Prv ako som ťa utvoril v lone matky, znal som ťa, a prv ako si vyšiel zo života, posvätil som ťa, za proroka národom som ťa dal.*“ (kap. 1:4-5)

Z dvanástich rodov vyvolil Boh pokolenie Levitov ku kňazskej službe: „Lebo jeho si vyvolil Hospodin, tvoj Boh, zo všetkých tvojich pokolení, aby stál svätoslúžiť v mene Hospodinovom, on i jeho synovia po všetky dni.“ (5. Mojžišova 18:5)

Z všetkých synov Izaiho vyvolil Boh Dávida a určil ho za kráľa nad Svojim národom (1. Samuelova 16:6-14).

Aj Ježiš vyvolil apoštolov k osobitnej službe: „*Nie vy ste si mňa vyvolili, ale ja som si vás vyvolil a ustanovil som vás, aby ste vy išli a niesli ovocie.*“ (Ján 15:16)

V súvislosti s obrátením Saula povedal Pán Ananiášovi: „*Iď, lebo on mi je vyvolenou nádobou, aby zaniesol moje meno i pred pohanov i pred kráľov i pred synov Izraelových.*“ (Skutky 9:15) Hoci obrátenie Pavla nastalo oveľa neskôr, bol už od materského lona vybraný a určený tak, ako to bolo pri prorokoch: „*Ale keď sa zaľúbilo Bohu, ktorý ma oddelil od života mojej matky a povolal svojou milosťou.*“ (Galatským 1:15)

Všeobecne platí čo, čo Pavol píše zboru v Korinte: „*Ale bláznivé u sveta si vyvolil Boh,… a slabé u sveta si vyvolil Boh, … a neurodzené u sveta a opovrhnuté si vyvolil Boh, … aby sa pred Bohom nechválilo niktoré telo.*“ (1. Korintským 1:26-29)

Pre lepšie porozumenie musíme vziať ešte ďalšie výroky, pretože povolanie a vyvolenie sa týka dvoch rôznych skupín veriacich. Vyvolení sú tiež povolaní, ale nie všetci povolaní sú vyvolení. V podobenstve o svadbe povedal náš Pán v Matúš 22:14: „Lebo je mnoho povolaných, ale málo vyvolených.“ Vyvolení tvoria v každom cirkevnom období zástup premožiteľov, ktorí podľa zasľúbenia v siedmich listoch zborom v Zjavení 2 a 3 všetko zdedia. Povolaní síce veria v Ježiša Krista ako svojho osobného Spasiteľa, nenechajú sa však uviesť do všetkej pravdy, a tak ani uviesť do úplného súladu so Slovom Božím. Ich mená sú zapísané v Knihe života a oni budú prijatí pri konečnom súde (Zjavenie 20:11-15).

V Zjavení 17 je reč o Baránkovi, ktorý bude bojovať a zvíťazí, a o zástupe premožiteľov, ktorí dosiahli najvyšší cieľ a na ktorých sa vzťahujú všetky tri označenia – „povolaný“, „vyvolený“ a „verný“: „pretože je Pánom pánov a Kráľom kráľov, aj tí, ktorí sú s ním, povolaní, vyvolení a verní.“ (v. 14)

Spasiteľ, ako aj spasený zástup prvorodených sú označovaní ako vyvolení Boží: „*Hľa, môj služobník, ktorého podopriem, môj vyvolený, v ktorom má záľubu moja duša.*“ (Izaiáš 42:1) „*…môj služobník, ktorého som si vyvolil.*“ (Izaiáš 43:10, Matúš 12:18) Božie zaľúbenie prišlo najprv na toho Vyvoleného, aby potom mohlo skrze Neho prísť na vyvolených (Matúš 3:17, 17:5). Tak sa napĺňa to, čo bolo oznámené pri narodení nášho Spasiteľa: „*Sláva na výsostiach Bohu a na zemi pokoj, v ľuďoch zaľúbenie!*“ (Lukáš 2:14) Na Zemi existujú ľudia, na ktorých z milosti spočíva Božie zaľúbenie.

Vyvolenie ide ruka v ruke s predurčením. Tak ako existuje len jedno vyvolenie, a síce ku spaseniu, tak existuje ku spaseniu len jedno predurčenie. Syn, ktorý sa narodil pred asi dvetisíc rokmi, bol vyvolený pred založením sveta, a preto sa spätne odvoláva na slávu, ktorú vlastnil pred založením sveta: „*A teraz ma osláv ty, Otče, sám u seba slávou, ktorú som mal u teba, prv ako bol svet.*“ (Ján 17:5) Výraz „pred založením sveta“ je veľmi často používaný v spojení so spásnymi dejinami. Toto „pred založením sveta“ bolo na samom počiatku, keď Logos (Slovo) vyšlo z pôvodnej plnosti Božej, a preto „*bolo u Boha*“ (Ján 1:1). V tom okamihu už boli všetci synovia a dcéry Božie podľa Jeho večného spasiteľného plánu v Kristu vyvolení. Tou istou slávou, ktorou žiaril On, budú aj spasení žiariť v Jeho obraze: „*Otče, ktorých si mi dal, chcem, aby, kde som ja, aj oni tam so mnou boli, aby videli moju slávu, ktorú si mi dal, lebo si ma miloval pred založením sveta.*“ (Ján 17:24)

O spasených je povedané to isté. Aj na nich sa vzťahuje, že boli vyvolení pred založením sveta. „*Tak, ako si nás v ňom vyvolil pred založením sveta, aby sme boli svätí a bezvadní pred ním, v láske, predurčiac nás k synovstvu skrze Ježiša Krista cieľom neho podľa ľúbosti svojej vôle.*“ (Efezským 1:4-5) Boh, ktorý je večný, rozhodol pred ustanovením sveta o Svojom večnom predsavzatí a uskutočňuje ho v priebehu času až do večnosti.

Peter píše o nepoškvrnenom Baránkovi: „*Predzvedeného pred založením sveta a zjaveného pri posledku časov pre vás.*“ (1. Petra 1:20) Aj spasení už boli vopred známi, a preto boli

ich mená už pred ustanovením sveta zapísané do knihy života zabitého Baránka. „*A budú sa jej (šelme - antikristovi) klaňať všetci, ktorí bývajú na zemi, ktorých mená nie sú napísané v knihe života Baránka, zabitého od založenia sveta.*“ (Zjavenie 13:8)

V Starom zákone vyvolil Boh Izrael ako národ za Svoje osobitné vlastníctvo: „Lebo ty si svätý ľud Hospodinovi, svojmu Bohu, a teba si vyvolil Hospodin, aby si mu bol ľudom zvláštneho vlastníctva nad všetky národy, ktoré sú na tvári zeme.“ (5. Mojžišova 14:2) Z pozície Nového zákona pri pohľade na cirkev z národov píše Pavol: „*Tak podľa evanjelia sú nepriateľmi pre vás, ale podľa vyvolenia milovaní pre otcov.*“ (Rimanom 11:28)

Vyvolenie a predurčenie vedie k odovzdaniu a Duchom vypôsobenému posväteniu tých, ktorí sú vyvolení a predurčení. Izrael sa sám od seba neoddelil a nebol sám v sebe svätý, ale božským oddelením sa z neho stal Jemu oddaný a posvätený národ. „*…lebo veď moja je celá zem. A vy mi budete kráľovstvom kňazov a svätým národom.*“ (2. Mojžišova 19:5b-6) Veriacim v Novom zákone píše apoštol Peter: „*Ale vy ste vyvolený rod, kráľovské kňazstvo, svätý národ, ľud, určený byť Božím vlastníctvom.*“ (1. Petra 2:9)

Najúplnejšie nám vyvolenie a predurčenie ukazuje apoštol Pavol v nasledujúcich veršoch: „*A vieme, že tým, ktorí milujú Boha, všetko spolu pôsobí na dobré, tým, ktorí sú povolaní podľa preduloženia. Lebo ktorých predzvedel, tých aj predurčil za súpodobných obrazu svojho Syna, aby on bol prvorodeným medzi mnohými bratmi. A ktorých predurčil, tých aj povolal, a ktorých povolal, tých aj ospravedlnil, a ktorých ospravedlnil, tých aj oslávil.*“ (Rimanom 8:28-30)

Boh skutočne nevidel v ľuďoch nič, na čo by mohol nadviazať, pretože v nich nebolo nič, na čo by mohol pozrieť. Spasenie a záchrana prichádzajú jedine od Boha. ON videl ľudstvo v Kristovi, v Ňom je dané tým spaseným Jeho „áno“ – prijatie a v Ňom sa stalo i „Amen“ – dosadenie do synovstva. Svedectvo Písma je jasné a premáhajúce. ON tých Svojich vopred oznámil a určil k večnému životu. Vševediaci mohol učiniť oboje zároveň:

vyvoliť i predurčiť. *„Keď to počuli pohania, radovali sa a oslavovali slovo Pánovo, a uverili všetci, koľko ich bolo odriadených do večného života.“* (Skutky 13:48)

Vyvolenie nie je svojvôľa. Boh Svoju vôľu oznamuje úplne zrozumiteľne, nikomu ju ale nevnucuje. Jeho jasný úmysel je: *„ktorý chce, aby všetci ľudia boli spasení a prišli k poznaniu pravdy.“* (1. Timoteovi 2:4) Pretože je ale Boh vševediaci, vedel, kto spasenie prijme a kto ho odmietne. Kto k Bohu nepríde, zostane od Neho vzdialený. Kto neprijme Jeho záchranu, zostane stratený. Tak mohol aj tých, ktorí Mu uveria, už vopred, to znamená pred ustanovením sveta, určiť k spaseniu.

Veľmi často je mylne chápané starozákonné slovo, ktoré cituje Pavol v liste Rimanom 9: *„Zmilujem sa, nad kým sa zmilujem a zľutujem sa, nad kým sa zľutujem. … Tak teda nad kým sa chce zmilovať, nad tým sa zmilováva, a koho chce zatvrdiť, toho zatvrdzuje.“* (Rimanom 9:15+18) Len tí, ktorí k Nemu prídu, sú tí, ktorí u Neho nájdu milosť. Len ten, kto k Nemu príde, môže prežiť Jeho milosrdenstvo a lásku. Na tých sa vzťahuje ďalší verš: *„Tak teda nie je to vecou toho, kto chce, ani toho, kto beží, ale vecou Boha, ktorý sa zmilováva.“* (Rimanom 9:16) Kto ale k Bohu nepríde, nad tým sa nemôže zľutovať. Kto k Nemu nepríde a zatvrdí svoje srdce, tomu Boh zatvrdí srdce úplne. Boh od Svojho pôvodného úmyslu neupustil, naopak: On ho uskutočňuje na tých, ktorí k Nemu prídu a Jemu uveria. Ak je ďalej písané o hneve Božom a nádobách hnevu, ktoré sú vytvorené na zničenie, potom sú to znova tí, ktorí zostávajú neveriacimi, ktorí s Bohom nechcú mať nič spoločného, na ktorých hnev Boží naďalej spočíva, i keď bol vlastne v Kristovi od nás odňatý. Existujú ľudia, ktorí Božie oslobodenie odmietajú, a preto ostávajú v odsúdení. Kto ku Kristu nepríde, na tom zostáva hnev Boží, pretože neprijal pre seba toto dokonané spasenie.

Lucifer sa sám slobodne rozhodol vzoprieť sa Bohu a nikdy sa ani so všetkými svojimi prívržencami Božiemu plánu nepodriadi. Rovnako tak existujú ľudia, ktorí sa nenechajú začleniť do plánu

Božieho. Odpustenie a milosť, teda úplné spasenie, môže Boh uskutočniť len tam, kde ho ľudia prijímajú ako dar s vierou v skutok zmierenia, ktorý za nás vykonal Kristus.

Nám je dosvedčené: „*Lebo sa zjavila milosť Božia, spasiteľná všetkým ľuďom.*“ (Títovi 2:11) Pán vyzýva všetkých: „*Poďte ku mne všetci, ktorí pracujete a ste obtiažení, a ja vám dám odpočinutie.*“ (Matúš 11:28) Napriek tomu k Nemu všetci neprichádzajú. Nepočúvajú Jeho výzvu. Dokonca aj medzi zbožnými, ktorí bádajú v Jeho Slove, sú takí, ktorí pritom sledujú vlastné pohnútky, vlastný záujem a neprenikajú do osobného spoločenstva s Pánom a Spasiteľom. „*Veď spytuj(e)te Písma, lebo vy sa domnievate, že v nich máte večný život, a ony sú to, ktoré svedčia o mne. Ale nechcete prijsť ku mne, aby ste mali život.*“ (Ján 5:39-40) Všetko bádanie v Písme, celé štúdium teológie nie je vôbec nič platné, jedine ak by každý jednotlivec prišiel naozaj k Pánovi a získal večný život. Pán hovorí: „*Ak niekto žízni, nech prijde ku mne a pije!*“ (Ján 7:37) Väčšina neprichádza, oni nežíznia.

Toto „koho chce zatvrdiť, toho zatvrdzuje“ v liste Rimanom 9:18 je podmienené nutnosťou, pretože Boh nemôže jednať proti vôli človeka. Boh predsa nemohol chcieť zatratenie ľudí, pretože On predsa chce, aby dostali všetci pomoc a aby boli všetci zachránení, pretože On je záchranca. Keď človek nechce to, čo chce Boh, potom akceptuje Boh to, čo chce človek. Boh od samého začiatku obdaril ľudí touto slobodnou vôľou. ON ich nenútil a nestvoril ako automaty alebo bábky, môžu si vybrať medzi životom a smrťou, poslušnosťou a neposlušnosťou.

Od Boha odlúčený človek trvá na svojom sebaurčení dovtedy, až kým spozná Božie určenie a prijme ho. Trvá na svojej sebarealizácii, dokým sa nestane časťou uskutočneného plánu Božieho. Chcel by zostať nezávislým a nechce sa podriadiť. Pri hľadaní vlastnej slobody upadne do záhuby, ktorú si sám zvolil. V odlúčení od Boha sa stane zajatcom odporcu. Preto je potrebné oslobodenie. Náš Spasiteľ bol predsa poslaný, aby zvestoval zajatým oslobodenie (Lukáš 4:18)

Tak, ako to bolo s otcom viery Abrahámom, ktorý je nám daný za príklad, tak je to so všetkými, ktorí Slovo Božie počúvajú, veria mu a podľa neho činia. Dávajú tým Bohu za pravdu, stavajú sa na Jeho stranu a potvrdzujú zmluvu, ktorú s nimi uzavrel. Vyvolení veria Bohu vo všetkom, čo povedal, činia, čo prikázal a poslúchajú Jeho pokyny. Pri nich súhlasí všetko: slovo, viera i skutky. Svoju vlastnú vôľu podriaďujú vyvolení vôli Božej a úprimne sa modlia: „*Nech sa stane tvoja vôľa ako v nebi, tak aj na zemi!*“ (Matúš 6:10) Nemajú žiadne vlastné chcenie, chcú jednoducho to, čo chce Boh. Ak sa skrze znovuzrodenie stali časťou Božou, sú rovnako ako i Syn Boží priamym uskutočnením Slova, ktoré sa stalo telom. Takýmto ľuďom Peter pripomína: „*Preto sa, bratia, tým väčšmi snažte robiť si pevným svoje povolanie a vyvolenie, lebo keď to budete robiť, neklesnete nikdy.*“ (2. Petra 1:10)

Z výkladu apoštola Petra vidíme, že Kristus je nám tiež predstavený ako vyvolený kameň, ktorý je pre jedných uholným kameňom a pre ďalších kameňom urážky a pohoršenia. Kto patrí k vyvolenému pokoleniu a ku kráľovskému kňazstvu, bude sa dívať vo viere na Krista ako na uholný a záverečný kameň. Kto sa na Ňom uráža a pohoršuje, nachádza sa v neposlušnosti voči Slovu (1. Petra 2:3-10).

Duchovná skúsenosť učí, že každý zaujme to miesto, ktoré bolo pre neho pripravené, a verí tomu, čo mu bolo určené. Kto napríklad vo vyvolenie neverí, nemôže byť ani vyvolený. To isté sa týka obrátenia, obnovenia, znovuzrodenia, každého prežitia, ktoré môžeme s Bohom učiniť. Každý človek prežije len to, čomu verí. „*Ale my sme podlžní ďakovať vždycky Bohu za vás, bratia, milovaní Pánom, že si vás Boh vyvolil od počiatku cieľom spasenia v posvätení ducha a vo viere pravdy.*“ (2. Tesaloničanom 2:13)

„*Oznámiac nám tajomstvo svojej vôle podľa svojej ľúbosti, ktorú si preduložil v sebe cieľom správy plnosti časov dovedna zobrať všetko v Kristovi, to, čo je na nebesiach, i to, čo je na zemi, v ňom, v ktorom sme sa stali aj dedičstvom Božím predurčení súc podľa preduloženia toho, ktorý pôsobí všetko podľa rady svojej vôle.*“ (Efezským 1:9-11)

26. kapitola JEDEN DEŇ BOŽÍ — TISÍC ROKOV

Nasledujúca časť má slúžiť na to, aby sme skutočne pochopili Boží časový plán s ľudstvom. V Žalme 90:4 je písané: „Lebo tisíc rokov je v tvojich očiach ako včerajší deň, keď pominul.“ Rovnakú myšlienku uchopil Peter v Novom zákone: „*Ale to jedno, milovaní, nech nie je skryté pred vami, že jeden deň je u Pána ako tisíc rokov a tisíc rokov ako jeden deň.*“ (2. Petra 3:8). Ak sa hovorí vo Svätom písme o posledných dňoch, musíme rozlišovať to, či sa jedná o dni v prorockom zmysle, alebo či je naozaj myslená posledná generácia.

Boh stvoril svet počas šiestich dní a siedmeho dňa odpočinul. Ak čítame správu o stvorení pozorne, potom je písané: „*A Boh dokonal siedmeho dňa svoje dielo, ktoré činil, a odpočíval siedmeho dňa od všetkého svojho diela, ktoré učinil.*“ (1. Mojžišova 2:2) To má veľký význam pre priebeh sedemtisícročných dejín ľudstva. Číslo 7 je číslo Božieho dokonania. Ôsmy deň by potom bol zasa prvým.

Biblický časový priebeh môže byť rozdelený do nasledujúcich úsekov: približne dvetisíc rokov – dva dni pre Boha – prešli od Adama po Abraháma, ďalšie dva dni od Abraháma po Krista. Teraz stojíme pred dokončením dvojtisícročnej epochy. Siedmy deň je deň odpočinutia Pána – tisícročné kráľovstvo. Proroci a apoštoli o tomto „dni Pána“ hovorili a písali. Ján podáva správu o zážitku na ostrove Patmos: „*Bol som v duchu v deň Pánov.*“ (Zjavenie 1:10) Tento posledný deň začína veľkým stretom známym ako bitka pri Armagedone (Zjavenie 16:14-16) a končí po tisíc rokoch veľkým bojom Góga a Magóga, keď bude satan opäť prepustený potom, čo bol na tisíc rokov zviazaný a ešte raz zvedie národy (Zjavenie 20:7-10). Medzi tým leží tisícročná ríša pokoja, kde „*…vlk bude bývať s baránkom… pardus s kozľaťom… teľa a levíča… krava a medvedica budú sa spolu pásť.*“ (Izaiáš 11:6-8). V tom čase tiež „*…skujú svoje meče v motyky a svoje kopije v srpy. Nepozdvihne národ proti národu meča, ani sa viacej nebudú učiť boju.*“ (Micheáš 4:3, Izaiáš 2:4)

„A stane sa toho dňa, že po koreni Izaiho, ktorý bude stáť za prápor národom, snažne sa budú dopytovať pohania, a miesto jeho odpočinutia bude samá sláva. A stane sa toho dňa, že Pán po druhé priloží svoju ruku, aby si dobyl ostatok svojho ľudu, ktorý ponechaný súc pozostane z Assúra a z Egypta, z Patrosa a z Ethiopie, z Élama a zo Sineára, z Chamatu a z ostrovov mora.“ (Izaiáš 11:10-11)

Z prorockého hľadiska žijeme od počiatku novej zmluvy v posledných dvoch dňoch, nazvaných tiež „koniec časov“. O Kristovi je povedané: „*…predzvedeného pred založením sveta a zjaveného pri posledku časov pre vás.*“ (1. Petra 1:20) Toto obdobie sa teraz blíži k svojmu koncu. Kvôli odlišnému prepočítavaniu rokov (biblicky 360 dní, podľa slnečného roka 365 dní) nie je možné, aby sme vypočítali čas. Vďaka Bohu za to. Oporný bod a časovú orientáciu máme ale napriek tomu približne danú. Podľa udalostí, ktoré sa uskutočňujú – zo znamení času – môžeme vidieť, že teraz žijeme na konci času konca. Tento od Boha prichádzajúci veľký obrat, ktorý nastáva v dejinách ľudstva, sa zjavne priblížil už na dosah ruky.

V deň Letníc videl Peter tieto dva prorocké dni, keď postavil udalosť vyliata Ducha na základ slova z Joela 2: „*Ale toto je to, čo je povedané skrze proroka Joela: A bude v posledných dňoch, hovorí Boh, že vylejem zo svojho Ducha na každé telo…*“ (Skutky 2:16-17) Na koniec týchto posledných dní, a síce po uplynutí dvetisícročných spásnych dejín, kladie úplne presne deň Pána, ktorý môže prísť až vtedy, keď deň spasenia skončí: „*Slnce sa obráti na tmu a mesiac na krv, prv ako príjde deň Pánov, veľký a slávny.*“ (Skutky 2:20) Podľa Malachiáša 4 je deň Pána tiež veľký a strašný.

Určité udalosti sa stanú na konci tohto dvetisícročného obdobia, ďalšie na začiatku siedmeho dňa, v dni Pána. Neexistuje jediné miesto v Biblii, ktoré by označovalo sobotu alebo nedeľu ako „deň Pána“. Tento deň bude nádherným pre spasených (Filipenským 1:6, 2:16), ale strašným pre bezbožných (Izaiáš 13:6-12). Ako keď Boh dokonal v siedmom dni dielo stvorenia a potom odpočíval, tak to bude aj pri dokonaní Jeho diela spásy.

Čas milosti je označovaný tiež ako „deň spasenia“, ako „príjemný čas“, ako „*čas zaľúbenia*“ (Izaiáš 49:8, 2. Korintským 6:2) a ako „*rok milosti Pánov*“ (Izaiáš 61:2, ev. Lukáša 4:19). Milostivým rokom je myslené „milostivé leto“, „vzácne leto“ alebo tiež „rok radosti“, ktorý v Starom zákone nastal vždy po sedemkrát siedmych rokoch, teda v päťdesiatom roku. Každý zadlžený a zotročený človek, všetci, ktorí stratili svoj majetok, dosiahli v milostivom lete zase svoj pôvodný majetok (3. Mojžišova 25). Pri veľkom dni zmierenia zazneli trúby, všetci zadlžení boli počas jedného dňa tohto milostivého leta oslobodení. Po tom, ako nastal všeobecný veľký „deň Božieho zmierenia“ s ľudstvom, je zvestované zvukom trúby evanjelium a ten, kto ho počuje a uverí mu, je oslobodený. Celý čas milosti je pre každého človeka - bez ohľadu na to, kedy a kde žije - milostivým letom, ktoré náš Pán označuje ako príjemný rok. Každý, kto v tejto dobe Bohu uverí a prijme dokonané spasenie, bude oslobodený. Náš Pán vtedy zvolal: „*Dnes sa naplnilo toto písmo vo vašich ušiach.*“ (Lukáš 4:21) Toto „dnes“ je ten Bohom darovaný deň milosti (Židom 4:7).

O posledných dvoch dňoch Peter ďalej píše: „*A tak aj všetci proroci od Samuela a rad-radom, ktoríkoľvek hovorili, aj predzvestovali tieto dni.*“ (Skutky 3:24) Prekvapuje nás, s akou presnosťou boli Boží muži v Novom zákone schopní na základe zjavenia opísať Boží spasiteľný plán. „Hľa, idú dni, hovorí Pán, a uzavriem s domom Izraelovým a s domom Júdovým novú zmluvu.“ Túto zmluvu uzavrel Boh v Kristovi na Golgate a dáva Izraelu zasľúbenie: „*Lebo toto je zmluva, ktorú uzavriem s domom Izraelovým po tých dňoch, hovorí Pán: Dám svoje zákony do ich mysle a napíšem ich na ich srdcia a budem im Bohom, a oni mi budú ľudom.*“ (Židom 8:8+10)

V súvislosti s obdobím Starého zákona, ktoré je v prorockom zmysle tiež označované ako dni, sa hovorí v liste Židom 1: „Kým za dávna mnoho ráz a mnohým spôsobom hovorieval Boh otcom v prorokoch, za týchto posledných dní nám hovoril v Synovi.“ (v. 1) Koniec týchto dní otcov vyústil do počiatku dní, v ktorých Boh hovoril skrze Syna a dal nám odpoveď. Jedná sa pritom

o obdobie asi dvetisíc rokov pre cirkev, ktorá bude dokončená na konci tejto epochy. Potom príde uskutočnenie Božieho plánu s Izraelom, čo pripadá na začiatok siedmeho dňa, priamo pred začiatkom tisícročného kráľovstva.

V Hozeášovi 6 je nám o tom podaná správa: „Poďte, a navráťme sa k Hospodinovi, lebo on roztrhal a uzdraví nás, zbil a obviaže nás. Oživí nás o dva dni, na tretí deň nás postaví na nohy, a budeme žiť pred jeho tvárou.“ (v. 1-2)

Od roku 70 po Kristu, keď bol zborený chrám rímskou armádou pod velením Títa, bol Izrael, tak ako už bolo predpovedané prorokom Mojžišom, roztrúsený medzi všetky národy. Mojžiš ale zároveň oznámil aj ich návrat (5. Mojžišova 4:27-28). Prostredníctvom proroka Jeremiáša nám Pán hovorí: „*Ten, ktorý rozptýlil Izraela, ho zase zhromaždí a bude ho strážiť ako pastier svoje stádo…. A tak prídu a budú plesať na výšine Siona… A obrátim ich zármutok na radosť a poteším ich a obveselím vyprostiac ich z ich trápenia duše.*“ (Jeremiáš 31:10-13) V prorokovi Ezechielovi sme tom podrobne informovaní v kapitolách 36-38: „Hľa, ja vezmem synov Izraelových spomedzi národov, kam odišli, a zhromaždím ich zo všetkých strán a dovediem ich do ich zeme.“ (37:21) V 38. kapitole je toto obdobie, v ktorom sa to stane, opísané presnejšie: „na konci rokov … v posledných dňoch“ (v. 8+16)

V uvedenom texte z Hozeáša je povedané, že sa to stane po dvoch dňoch, teda po dvetisíc rokoch, a že tretieho dňa pomôže Pán Izraelu a oni dostanú život z Boha. Nádej na Mesiáša zostala vo veriacich Židoch živá až do dnešného dňa. Modlitba pri múre nárekov končí všeobecne prosbou, aby Mesiáš prišiel a aby bol chrám znovu vybudovaný. Potom bude znieť: „*A tak poznajme a žeňme sa poznať Hospodina; jeho východ stojí pevne ako svitanie rána a prijde nám ako dážď, ako jarný dážď, ktorý zvlažuje zem.*“ (Hozeáš 6:3)

Ako zázrakom Božím existuje od roku 1948 znova štát Izrael. Z hľadiska spásnych dejín sa Boh zaoberá Izraelom ako celým národom vo vlastnej zemi, naopak z národom vyvoláva

jednotlivcov, ktorí veria. Čo sa týka dokončenia cirkvi z národov a záchrany Izraela, píše Pavol: „*…zatvrdenie z čiastky stihlo Izraela dotiaľ, dokiaľ nevojde plnosť pohanov, a tak bude celý Izrael spasený, ako je napísané…*“ (Rimanom 11:25-26)

Rovnakú myšlienku vyjadril už Jakub pri zhromaždení zboru v Jeruzaleme: „*Šimon práve rozprával, ako Boh najprv pohliadol, aby vzal z pohanov ľud na svoje meno. A s tým sa zrovnávajú slová prorokov, ako je napísané: Potom sa navrátim a zase vystavím padlý stan Dávidov…*“ (Skutky 15:14-16) Prorok Ámos to vyjadril takto: „Toho dňa postavím stan Dávidov, padlý…“ (9:11) Odvolávajúc sa na národ izraelský, píše Sofoniáš: „Toho dňa sa už nebudeš hanbiť…“ (3:11) „*A stane sa toho dňa, že učiním Jeruzalem kameňom veľkej ťarchy všetkým národom… A stane sa toho dňa, že budem hľadať zahladiť všetky tie národy, ktoré prijdú na Jeruzalem. A vylejem na dom Dávidov a na obyvateľa Jeruzalema Ducha milosti a pokorných prosieb, a obrátia svoj zreteľ ku mne, ku tomu, ktorého prebodli…*“ (Zachariáš 12:9-10)

Skutočnosť, že sa izraelský národ vrátil do svojej vlasti, je neomylným dôkazom toho, že sa čas milosti blíži ku koncu a že sa Boh zakrátko zjaví Židom. Skôr než nastane posledný deň, musí byť Božie dielo s cirkvou dokonané. Tak hovorí Pán: „*Hľa, ja vám pošlem proroka Eliáša, prv ako prijde deň Hospodinov, veľký a strašný.*“ (Malachiáš 4:5) Je možné, že by sa toto zasľúbenie už naplnilo bez toho, aby to ustanovené duchovenstvo postrehlo? Na počiatku času milosti to bolo rovnako v prípade Jána Krstiteľa.

Pretože Ján Krstiteľ naplnil prvú časť 6. verša „*obrátiť srdcia otcov na deti*“ (Lukáš 1:17), bol aj on nazvaný Eliášom. Ale od toho času prešlo už asi dvetisíc rokov a deň Pána ešte neprišiel. Ján bol poslom podľa proroka Malachiáša 3:1, ktorý pripravoval cestu Pánovi (Matúš 11:10, ev. Marka 1:1-3).

Okrem iného sa Jána pýtali: „*Či si ty Eliáš? A povedal: Nie som.*“ (Ján 1:21) Skôr než sa skončí deň milosti a nastane deň súdu a hnevu, chcel Boh poslať muža ako proroka Eliáša. Tento muž má za úlohu navrátiť srdcia detí Božích k srdciam apoštolských otcov (Malachiáš 4:6b). Tak ako Eliáš zvolal

izraelský národ na horu Karmel, znovu postavil oltár Pánov tak, že vzal presne dvanásť kameňov, ktorých počet zodpovedal dvanástim pokoleniam izraelským, aby mohol Boh z neba odpovedať a učiniť rozhodnutie, tak musí Eliáš tohto času znova postaviť cirkev na základ učenia dvanástich apoštolov, aby sa živý Boh mohol priznať k Svojmu Slovu a zjaviť Svoju moc vo Svojej cirkvi. Tento muž nemôže byť predstaviteľom nejakej denominácie, musí to byť muž Bohom poslaný s priamou Božou zvesťou pre Boží ľud.

V ev. Matúša 17:11 potvrdzuje Kristus túto službu, ktorá sa vtedy týkala budúcnosti: „A Ježiš povedal a riekol im: Eliáš pravda prijde prv a napraví všetko." Dr. Scofield o tom vo svojom preklade Biblie píše v poznámke k Mat. 17:10 (ako to robia aj iní znalci biblického proroctva): „Kristus potvrdzuje to zvláštne a ešte nenaplnené proroctvo v Malachiášovi 4:5-6: »Eliáš pravda prijde prv a napraví všetko. « Rovnako ako v Malachiášovi sa aj tu rozlišuje predpoveď, ktorá sa naplnila v Jánovi Krstiteľovi a tá, ktorí sa ešte musí naplniť v Eliášovi. Ale Ján Krstiteľ už prišiel a jeho služba bola tak dokonale v duchu a sile budúcej služby Eliáša (Lukáš 1:17), že sa v typickom zmysle zrejme mohlo povedať: »Eliáš už prišiel. «"

Ten, ktorý pripravil cestu pri prvom príchode Krista, vystúpil v duchu a sile Eliáša. Avšak muž Boží pred druhým príchodom Krista musí znovu všetko biblicky usporiadať a priviesť späť do správneho stavu tak, ako to bolo v ranom kresťanstve. To sa musí stať podľa Písma svätého pred návratom Ježiša Krista, pretože o Ježišovi Kristovi je povedané: „*Ktorého však musí prijať nebo až do časov napravenia všetkého, o čom hovoril Boh skrze ústa všetkých svojich svätých prorokov od veku.*" (Skutky 3:21)

Pavol píše Tesaloničanom ohľadom dňa Pánovho: „Lebo sami dôkladne viete, že deň Pánov prijde tak ako zlodej v noci." To znamená, že to veľké prekvapenie príde bez zvláštneho ohlásenia. Odvolávajúc sa na tento deň, píše Pavol ďalej: „Lebo keď budú hovoriť: Pokoj a bezpečnosť, vtedy náhle prijde na nich zahynutie ako bolesť na tehotnú ženu, a neujdú." V žiadnej inej dobe nehrali pojmy „pokoj – mier" a „bezpečnosť" takú úlohu ako práve teraz.

Politikom ide o to, aby priniesli utláčaným národom mier a bezpečnosť. Ale práve v tej dobe, keď sa slová „mier“ a „bezpečnosť“ budú zdôrazňovať, sa to stane. Tento čas nastal teraz. Na Východe aj na Západe sa presadzuje myšlienka odzbrojovania a bezpečnosti v celej Európe a tým aj v celom svete. Pre znalcov Písma svätého nepríde tento deň neočakávane, pretože oni na základe znamenia času vidia, ako ďaleko vývoj pokročil. *„Ale vy, bratia, nie ste vo tme, aby vás ten deň zachvátil ako zlodej.*“ (1. Tesaloničanom 5:2-4)

Apoštol Pavol nadväzuje na tému návratu Pána Ježiša Krista a nášho spojenia s Ním a napomína nás v tejto súvislosti, aby sme sa nenechali znepokojovať: „*…ako čo by už bol nastal deň Kristov.*“ (2. Tesaloničanom 2:2b) V tejto kapitole a na iných miestach sú opisované duchovné znaky tejto poslednej epochy, ktorá sa nazýva konečným časom: „…v poslednom čase budú posmievači, ktorí budú chodiť podľa svojich bezbožných žiadostí.“ (Júda 18)

Takmer rovnaké slová nachádzame v 2. Petra 3:3: „Vediac najprv to, že v posledných dňoch prijdú posmievači, ktorí budú chodiť podľa svojich vlastných žiadostí.“

V ďalšom verši opisuje apoštol znaky týchto posmievačov, ktorí sa neposmievajú všeobecným spôsobom, ale robia si posmech zo zasľúbeného návratu Krista a hovoria: „Kde je to zasľúbenie o jeho príchode?“

Všeobecný stav, aký bude v posledných dňoch alebo v konečnom čase, je nám zobrazený v 2. Timoteovi 3:1-9: „…že v posledných dňoch nastanú nebezpečné časy. Lebo to budú ľudia, ktorí budú milovať seba, milovať peniaze, chlúbiví, pyšní, rúhaví, rodičom neposlušní, nevďační, bohaprázdni, bez lásky, nezmierliví, pomlúvační, nezdržanliví, divokí, nemilujúci dobrého, zradní, náhli, nadutí, viacej milujúci rozkoše ako milujúci Boha…“

Pán všeobecne vyjadril to, v akom morálnom a duchovnom rozklade bude ľudstvo v tejto dobe: ako vo dňoch Noeho a v dobe Sodomy a Gomory (Lukáš 17). V dobe Noeho nastalo veľké zmiešanie oboch línií (Seta a Kaina), kvôli ktorým sa Boh

rozhodol učiniť koniec všetkému telu (1. Mojžišova 6). Rovnakým spôsobom nastáva teraz to najväčšie náboženské zmiešanie, ktoré kedy bolo.

V 2. Timoteovi 4:1-5 sme varovaní pred zvestovaním, ktoré sa odchyľuje od Slova pravdy: „Lebo bude čas, keď neznesú zdravého učenia, … a odvrátia uši od pravdy a obrátia sa k bájkam.“ V 1. Timoteovi 4:1-3 nepredpovedal duchovný vývoj apoštol, ale Duch Boží: „Ale Duch hovorí výslovne, že v neskorších časoch odstúpia niektorí od viery, ktorí budú počúvať bludných duchov a učenia démonov, … ktorí budú zabraňovať ženiť sa (vyhlásili celibát za povinnosť) a prikazovať zdržovať sa pokrmov (napr. nejesť mäso v piatok), ktoré Boh stvoril na požívanie s ďakovaním pre veriacich a poznavších pravdu.“ Veci, ktoré sú ľuďom predkladané ako osobitne hodné snahy, označuje Písmo sväté ako „učenia démonov“.

Aj apoštol Peter písal o dni Pánovom, ktorý nazýva „dňom Božím“: „*Ale príde deň Pánov ako zlodej v noci, v ktorý pominú nebesia s rachotom, a živly, rozpálené ohňom, sa rozplynú, a zem i diela, ktoré sú na nej, zhoria. Keď sa to teda všetko tak rozplýva, akí musíte vy byť v svätom obcovaní a v pobožnosti, ktorí očakávate a náhlite príchod Božieho dňa, pre ktorý nebesia horiac rozplynú sa, a živly, rozpálené ohňom, potečú!*“ (2. Petra 3:10-12)

Prorok Daniel sa opakovane odvolával na konečný čas. V kapitole 2:28 je povedané: „Avšak je Boh na nebesiach, ktorý zjavuje tajomstvá, a oznámi tiež i kráľovi Nabuchodonozorovi, čo sa stane v potomných dňoch.“ (podľa nem. Mengeho prekladu Biblie „…v konečnom čase“ V 8. kapitole mu bolo vo veršoch 17, 19 a 26 povedané: „Rozumej, synu človeka, lebo videnie sa vzťahuje na čas konca.“ (podľa nem. Mengeho prekladu Biblie „… na čas konečný.“) „… Hľa, oznámim ti to, čo bude po tom hneve, lebo na určený čas bude koniec. (podľa nem. Mengeho prekladu Biblie: „Hľa, oznámim ti, čo v poslednom čase hnevu nastane, pretože toto videnie sa vzťahuje na ustanovený konečný čas.“) … A ty zavri videnie, lebo sa vzťahuje na dobu o mnoho dní. (podľa nem. Mengeho prekladu Biblie: „A ty zapečať toto videnie, pretože sa vzťahuje na vzdialený čas.“) Takmer rovnaké slová boli

zvolané k prorokovi v poslednej kapitole: „A ty, Danielu, zavri tie slová a zapečať knihu až do času, keď bude mať byť koniec… Idi, Danielu, lebo slová sú zavrené a zapečatené až do času konca.“ (12:4+9)

Doteraz nebolo možné, aby sme prorockú časť dejín zaradili podľa Písma svätého tak, ako je tomu práve teraz na základe politického vývoja. V súčasnosti vznikajúca politická a náboženská Európa je obnovením „Rímskej ríše“ na základe Rímskych zmlúv z 25. marca 1957. Neodvratný vývoj v strednej Európe a všeobecná svetová situácia zreteľne ukazujú, že žijeme veľmi blízko pred návratom Ježiša Krista a po ňom nasledujúcom dni Pána. Čas nie je len blízko, ale je už tu. Dnes sa biblické proroctvá už nemusia vykladať, vidíme ich sami uskutočnené. Čas milosti, deň spasenia sa blíži ku koncu, odpočítavanie (countdown) sa už začalo. Jedno časové obdobie sa ukončuje a druhé, posledný deň, nastáva. Po siedmom dni, poslednom tisícročí, vplynie čas o večnosti.

27. kapitola RÍMSKA SVETOVÁ RÍŠA A JEJ OSOBITNÝ VÝZNAM V POSLEDNOM ČASE

Rímska svetová ríša je nerozlučné spojená s rímskokatolíckym náboženstvom. V dňoch cisára Konštantína začalo ako náboženstvo ríše, potom sa stalo národným náboženstvom a nakoniec štátnym náboženstvom. Náboženský vývoj ovplyvnil formovanie štátu a z náboženskej inštitúcie sa vyvinul pápežský štát, ktorá existoval niekoľko storočí. Žiadna iná konfesie, počnúc východnými kultami až k veľkej anglikánskej konfesii, nemá ako náboženská inštitúcia charakter štátu. Rímskokatolícka náboženská inštitúcia je úplne oficiálne držiteľom štátneho exteritória uprostred iného štátu a je najdôležitejšou politickou mocou na svete. S viac ako 100 štátmi udržuje Vatikán diplomatické styky, tzn. výmenu veľvyslancov, ktorých Svätá stolica nazýva „nuncius“. Prečo nemajú okrem Vatikánu, Rádu maltézskych rytierov, ruskej pravoslávnej cirkvi a dalajlámovej Dharmasaly žiadne ďalšie náboženské skupiny takéto

diplomatické styky? Pretože Vatikán sa chová ako politický štátny útvar s právomocou duchovne rozhodovať na území všetkých štátov o svojich veriacich.

Návštevy pápeža sú vlastne návštevami hlavy štátu, ktorá sa musí prijímať so všetkými poctami. Myslel snáď Kristus „rímsku ríšu“, ktorú pápeži vybudovali pred očami celého sveta, keď hovoril o kráľovstve Božom? Môže byť táto politická, hospodárska a náboženská veľmoc cirkvou Krista? Bolo toto vôľou Božou? Bolo to úmyslom Ježiša Krista, keď dokonal vykúpenie na Golgate?

Podľa toho, čo bolo prorokovi Danielovi ukázané vo videniach, sú až do konca terajšej civilizácie predpovedané štyri svetové ríše. Posledná je Rímska svetová ríša (Daniel 2+7). Priebeh týchto svetových ríš je historicky podložený: Babylonská ríša trvala od 606-538 pred Kristom, ríša Medsko-perzská trvala od 538-330 pred Kristom, potom nasledovala Grécka svetová ríša, počínajúc Alexandrom Veľkým, ktorá trvala od 330-30 pred Kristom. V roku 30 pred Kristom prevzala moc Rímska svetová ríša, ktorá bude trvať až do úplného konca tohto obdobia. Tieto štyri ríše sú symbolizované štyrmi zvieratami v Danielovi 7. V biblickom proroctve je zviera vždy symbolom pre mocnosti, ríše, prípadne vládcu, ktorý vykonáva moc.

Začalo to známym Nabuchodonozorom, ktorý náhle pod vplyvom fanatikov a megalomanov dal rozkaz, že každý, kto sa obráti k inému Bohu, než k tým, ktorí boli v jeho ríši uznaní, bude usmrtený. Kto nepočul o troch mužoch, ktorí boli hodení do ohnivej pece len z toho dôvodu, že vzývali jediného pravého Boha a slúžili Mu? Proti prorokovi Danielovi bolo vznesené rovnaké obvinenie, na základe ktorého bol vrhnutý k levom. Ale náhle sa objavil rukopis na stene, to „mene tekel“ a vládca obdržal z jasného neba písomne, že je jeho ríša odvážená a jej dni sú spočítané. Tak sa to stane opäť na konci tejto generácie.

V posledných dvoch tisícročiach bola moc z Ríma vykonávaná všetkými spôsobmi. Najprv politicko-pohansky, potom politicko-pohansko-„kresťansky“. Či vládol cisár alebo pápež, vždy sa jednalo o to, ako túto ríšu rozšíriť, upevniť a brániť, prípadne

znovu obnoviť. Toto sa dialo podľa možností všetkými prostriedkami. Všetky ostatné ríše, až na „Britské kráľovstvo“, sa rozpadli alebo sa museli podriadiť celkovému vývoju. Aj sovietska ríša sa rozpadla a celý východný blok sa nanovo usporadúva, aby mohla vzniknúť táto jedna „svetová ríša“. Tento vývoj označujú náboženské skupiny ako svoje víťazstvo nad komunizmom, ako to bolo vyhlasované počas novembra a decembra 1991 na európskej synode v Ríme. Náhly pád svetového komunizmu znamená rozmach svetového katolicizmu.

V tejto Rímskej svetovej ríši bola od 4. storočia rímsko-katolícka trojjediná viera vyhlásená za jedinú platnú. Cisári, pápeži, kniežatá a všetci, ktorí mali vplyv, to pociťovali ako svoju povinnosť starať sa zo všetkých síl o tento nepochybný cieľ. Tí, ktorí sa obrátili k jedinému pravému Bohu, ako napríklad Židia a inak veriaci, boli bezohľadne prenasledovaní. Účel vždy znova svätil prostriedky. Konali sa križiacke výpravy a mnoho takzvaných „svätých a spravodlivých“ vojen, pretože za nimi stála „svätá a spravodlivá“ inštitúcia.

Nie je v žiadnom prípade možné, aby sme dnes mohli opísať všetko, čo sa skutočne dialo. Kto vidí mučidlá, ktoré „svätá“ inkvizícia používala, tomu príde zle. Neznášanlivosť a bezohľadnosť voči inak veriacim a slepý náboženský fanatizmus, ktorý sa zvrhol do smrteľnej nenávisti, prekonali všetky hranice. Rôzni autori sa len váhavo pokúšali osvetliť tieto temné kapitoly. Nedá sa ani dostatočne zdôrazniť, že sa všetky tieto ohavné činy vykonávali a ospravedlňovali na základe osudného postoja, že v rímskej ríši môže platiť len jedna viera, a síce rímsko-katolícka.

Pápeži a cisári si rozdeľovali moc. Dnes by sme to nazývali „spoločné partnerstvo“, „joint-venture“ (podiel spoločníkov vo firme, deľba práce a podiel na riziku) alebo „power-sharing“ (podiel na moci). Vo svojich ríšach vládli aj nevýslovnou krutosťou. Táto takzvaná „Svätá ríša rímska“ však v skutočnosti nie je svätá, pretože to nie je ríša Božia. Nesprávne, úmyselne alebo z nevedomosti je však týmto názvom len označovaná. (Ani názov „cirkev“ jej nepatrí, pretože Slovo Božie ju označuje ako

neviestku a o ostatných cirkvách hovorí ako o jej dcérach.) Žiadny apoštol alebo Pánom povolaný muž Boží sa do politiky nikdy neplietol, ani nevykonával svetskú moc. Praví služobníci Boží zvestovali vo všetkých dobách kráľovstvo Božie a politiku prenechali politikom. Rímska svetová ríša, ktorá pozostáva z politickej, hospodárskej a náboženskej moci, teraz znova vyrastá pred našimi očami a rozširuje sa. Zjednotená Európa bola už dávno snom pápežov a v proroctve konečnej doby hrá najväčšiu úlohu.

Bez ohľadu na formy vlády v jednotlivých krajinách, ktoré k tejto rímskej ríši patrili alebo teraz patria, platí, že štátne a vládne formy vznikali a zanikali, ale všetko prežívajúce „štátne náboženstvo" zostalo pevne stáť. S cieľom zapáčiť sa svetovej verejnosti zahrnul Vatikán do svojich modlitieb aj všetky iné náboženské spoločenstvá a chce nad nimi prevziať patronát. Dnes sa už nepreklína a nedáva do kliatby, dnes sa vychádza všetkým v ústrety s otvorenou náručou. V rovnakom týždni prijíma pápež politika z Izraela aj šéfa Organizácie pre oslobodenie Palestíny, prichádzajú k nemu politickí a náboženskí predstavitelia zo všetkých krajín, bez ohľadu na ideológiu alebo svetonázor. Všetci už pochopili, že bez návštevy u pápeža nenájdu ani vo vlastnej krajine potrebnú pozornosť. Prezident Spojených štátov amerických George Bush poslúchol svojich poradcov, keď sa na svojej ceste po Európe v máji 1989 najprv poklonil pápežovi. Michail Gorbačov a mnohí ďalší to tiež urobili. Tam sa tiež politicky rozhodlo o zjednotení Nemecka. Po tomto úvode v novembri 1989 ďakoval spolkový kancelár Helmut Kohl z Berlína verejne pápežovi za jeho účinnú pomoc. Tak sa robí svetová politika (Zjavenie 17:2+18)

Podľa biblického proroctva bude po všetkých vojnách vyhlásený zdanlivý mier, dávni nepriatelia sa stanú priateľmi, aby sa naplnilo, čo je písané: *„Lebo keď budú hovoriť: Pokoj a bezpečnosť…"* (1. Tesaloničanom 5:3) Celá Európa je v prevrate. Na Východe i na Západe sa teraz všetko točí okolo mieru, za ktorý ľudia demonštrovali s heslami ako „meče skovať na motyky" alebo „dosiahnuť mier bez zbraní". V poslednej dobe sa pri

konferenciách o odzbrojení dosiahli veľké pokroky. Avšak tento politický mier nevyhlási žiaden politik, ale potom úradujúci antikrist, ktorý sa predstavuje ako strojca mieru a sprostredkovateľ. Skutočný a trvajúci mier prinesie ovšem až Kristus, pravé knieža pokoja.

Farár Markmann nám s ohľadom na konečný čas podáva nasledujúcu predpoveď jedného ruského mystika: „Krátko pred svojou smrťou v roku 1900 zverejnil ruský mystik Vladimir Solovjov svoje preslávené ‚Krátke pojednanie o antikristovi'. V ňom necháva ‚človeka budúcnosti' vysloviť pred svetovým kongresom národov tieto slová: ‚Národy zeme! Svoj pokoj vám dávam!' A končí takto: ‚Národy zeme, zasľúbenia sú naplnené. Večný svetový mier je zaručený… Pretože odteraz existuje na zemi jedna centrálna moc, ktorá je silnejšia ako ostatné moci jednotlivo či spolu… A od teraz sa žiadna moc neodváži povedať vojna, keď ja poviem: mier. Národy zeme! Mier buď s vami!' " (O. Markmann: Endzeit, Entrückung, Antichrist/ Konečný čas, vytrhnutie, antikrist/, str. 67)

Takéto slová vyjdú z úst náboženskej hlavy, ktorá rozhodne určuje politiku. Ak kresťanskí apologéti hovoria o „supermanovi" (nadčlovekovi) konečného času a hľadajú ho v židovstve a islame, potom to svedčí o nevedomosti. Tento muž nebude ateistom, nebude to žid, moslim a ani budhista, či višnuista. Jedná sa o korunovaného muža, ktorý sa považuje za vládcu celého sveta. Ten istý muž, ktorý sa najprv ukazuje láskavo, v hodine X, až doňho vojde satan ako do Judáša a zmocní sa ho, naplní mieru hriechov a neprávostí.

Uskutočnenie biblického proroctva sa netýka v prvom rade Číny alebo Spojených štátov, ale „zjednotenej Európy". K tomu píše farár Markmann: „Po poslednej vojne sa Vatikán dôsledne zasadzoval za novú zjednotenú Európu. Pápež Pavol VI. stále podčiarkoval myšlienku európskeho zjednotenia. Už jeho predchodcovia Pius XII. a Ján XXIII. sa vyslovili za vytvorenie európskej únie nadnárodného charakteru. Pavol VI. zdôraznil, že to bola katolícka viera, ktorá Európu kedysi ‚vybudovala'; a tá by tiež mohla,veľkou mierou prispieť k

tomu, aby se vdýchla duchovná vitalita tej základnej spoločnej kultúre, ktorá by mala oduševňovať sociálne a politicky zjednotenú Európu'. Nutnosť, aby sa Európa zjednotila, sa stává deň čo deň naliehavejšou, vyhlásil v roku 1963." (O. Markmann: Endzeit, Entrückung, Antichrist/ Konečný čas, vytrhnutie, antikrist/, str. 70).

Vatikán bol pohonnou silou pri prijímaní Rímskych zmlúv. Už v roku 1970 nadviazal diplomatické styky s komisiou Európskeho spoločenstva v Bruseli. Dôjde k zjednoteniu celej Európy. Mnohými vysoko vážený a v celom svete uznávaný Michail Gorbačov znova zdôraznil pojem o „stavbe európskeho domu", ako už bol vyjadrený pri uzavretí Rímskych zmlúv v roku 1957. Známi politici a klerici ho prevzali do svojej slovnej zásoby. V poslednej dobe všetky rozhodujúce hlasy trvajú na myšlienke zjednotenia celej Európy.

„Pápež volá po ‚Európe bez hraníc'. K budovaniu ‚Európy bez hraníc', ktorá by nezapierala svoje kresťanské korene, vyzval pápež. Tento ‚Projekt Európy bez hraníc' zveruje prímluve matky Božej, Márie, povedal v pondelok pred asi 6 000 ľuďmi v Covadonge v Astúrii, na poslednej zastávke svojej trojdennej cesty v Španielsku." (Frankfurter Allgemeine Zeitung, 22.08.1989)

Znova je to pápež, ktorého napadla správna myšlienka, aby preklenul priepasť medzi Východom a Západom. Nasledujúci citát vysvetľuje viac: „Naliehavý záujem pápeža o zjednotenú Európu na katolíckom náboženskom základe je vyjadrený aj vyhlásením svätých patrónov Európy. Už pápež Pavol VI. označoval Benedikta z Nursie za patróna Európy. Teraz vyhlásil pápež Ján Pavol II. katolíckemu svetovému náboženstvu za ďalších svätých patrónov Európy svätých bratov Konštantína a Metoda, ktorí v 9. storočí pôsobili ako apoštoli a učitelia Slovanov."

„„Ján Pavol II. by chcel slávnostným vyhlásením svätého Konštantína a Metoda za patrónov Európy v prvom rade zkázať ich rozhodujúci príspevok k vzniku Európy. Ďalej chcel zdôrazniť,

že duchovný aj kultúrny profil Európy nebol určovaný len latinsko-rímskou civilizáciou a duchovnou tradíciou Západu, ale rovnako aj klasickou gréckou kultúrou a byzantskou a byzantsko-slovanskou tradíciou.‘

Predseda Nemeckej biskupskej konferencie kardinál Josef Höffner vysvetlil v Kolíne nad Rýnom, že pôsobenie nových svätých patrónov ako ‚apoštolov Slovanov‘ by sa mohol prirovnať k tomu, čo dokonal sv. Benedikt v západnej a strednej Európe. Všetci traja svätí sú teda ‚duchovní budovatelia Európy, a síce celej Európy‘.

Pápežovo rozhodnutie je výzvou pre všetkých, aby ‚celú Európu aj v rámci už učinených rozhodujúcich krokov na ceste k úplnej jednote medzi katolíckym a pravoslávnym náboženstvom zverili prímluve týchto troch veľkých svätých…‘ “ (O. Markmann: Endzeit, Entrückung, Antichrist/ Konečný čas, vytrhnutie, antikrist/, str. 72-73) (V roku 1997 bol európsky katolícky patronát rozšírený o Vojtecha Slavníkovca.)

Pri zjednocovaní Európy zohráva Vatikán hlavnú rolu prostredníctvom svojich organizácií v politickom a náboženskom smere. Bez neho by bolo proroctvo konečného času nemysliteľné. Jeho stratégia sa po druhej svetovej vojne od základov zmenila v tom zmysle, že teraz jedná, pokiaľ je to možné, bez násilia, avšak cieľ ostáva nezmenený. Znalci a tí, ktorí sú o všetkom oboznámení, hodnotia druhú svetovú vojnu ako pokus o násilné vytvorenie katolíckej Európy vojenskou mocou.

V ateistickom bolševizme videl Vatikán a celá kúria, ako aj západné vlády, veľké nebezpečenstvo pre kresťanský Západ. Mussolini sa postavil do služby náboženstva, keď v roku 1929 prenechal dnešný „štát Vatikán“ vtedajšiemu pápežovi Piovi XI. ako samostatné exteritoriálne územie. Od tej doby sa Vatikán de facto stal znova suverénnym štátom.

Vzťah rímsko-katolíckej inštitúcie k fašizmu a nacizmu až do roku 1945 preskúmali historici. Nasleduje niekoľko citátov z knihy „Abermals krähte der Hahn“ /Znova zakikiríkal kohút / Dr. Karlheinza Deschnera, kap. 67 a 68, ktorý otvorene predložil historické fakty.

„Prvá služba, ktorú ex-socialista (Mussolini) svätej stolici preukázal, bola finančná. Zachránil totiž pred bankrotom banku ‚Banco di Roma‘, ktorej kúria ako aj viacero jej hodnostárov zverilo vysoké sumy, a na náklady talianskeho štátu banke vypomohol čiastkou asi asi 1,5 miliardy lír. …Kardinál Vannutelli, dekan takzvaného svätého kolégia, už vtedy o ňom vyhlásil, že je ‚vyvolený pre záchranu národa a obnovenie jeho šťastia‘.“

„Pápež Pius XI. nazval 13. februára 1929 Mussoliniho ako muža, ‚ktorého nám poslala prozreteľnosť ‘ …Mimochodom, po podpísaní lateránskej zmluvy aj Konrád Adenauer, vtedajší primátor Kolína nad Rýnom, uisťoval Mussoliniho v blahoprajnom telegrame, že jeho meno bude zapísané zlatými písmenami do histórie katolíckeho náboženstva‘.“

„Keď ale takmer celý svet odsudzoval fašistickú agresiu (v Etiópii), tak rímsko-katolícka inštitúcia, obzvlášť vysoký taliansky klérus, sa postavil na stranu Mussoliniho. 27. augusta 1935, keď v Taliansku prebiehali v plnom prúde vojnové prípravy, vyhlásil pápež, že obranná vojna (!) za účelom expanzie (!) kvôli nárastu populácie môže byť spravodlivá a správna. Len o niekoľko dní neskôr, štyri týždne pred napadnutím, poslalo 19 arcibiskupov a 57 biskupov Mussolinimu telegram zverejnený v ‚L’ Osservatore Romano‘, kde sa uvádza: ‚Katolíce Taliansko sa modlí za rastúcu veľkosť svojej milovanej vlasti, ktorá je skrze vašu vládu jednotnejšia ako kedykoľvek predtým‘. …Arcibiskup z Tarentu pri slúžení omše na jednej ponorke nazval agresiu ‚svätou vojnou, krížovou výpravou‘ …Arcibiskup z Milána, kardinál Schuster, ktorý na jeseň 1935 žehnal jednotkám idúcim na front, prirovnal Mussoliniho k Cézarovi Augustovi a Konštantínovi a poučil talianskych študentov, že skrze Duceho dielo ‚odpovedal Boh z neba ‘ …Ešte 12. januára

1938 privítal Mussolini 72 biskupov a 2 340 farárov v Palazzo Venezia, kde arcibiskup Nogara prosil vo svojom jazyku Boha, aby Ducemu vo všetkých bitkách pomáhal na prospech kresťanského Talianska … ‚So zbožným nadšením, hlasom a srdcom národa voláme: Zdar Ducemu!' "

„Už v roku 1933 vyžadovali španielski biskupi v pastierskom liste a pápež v encyklike z 3. júna ‚sväté krížové ťaženie za úplné obnovenie cirkevných práv'. … Serrano Suňer, ktorý bol švagor španielskeho generála Franca, tajomník katolíckej organizácie mládeže a neskôr španielsky minister vnútra a zahraničia, bol priateľom Mussoliniho a Hitlera a bol koncom júna 1942 pápežom vyznamenaný veľkým krížom radu Pia IX. Dva mesiace predtým sa Suňer vyjadril pred dánskym novinárom, že už 15 000 Španielov bojuje na východnom fronte a ich počet sa zvýši na jeden milión, ak to bude Nemecko potrebovať. …Nemeckí biskupi zverejnili už 30. augusta 1936 na priamy príkaz kardinála, štátneho tajomníka Pacelliho pastiersky list, kde je s ohľadom na Španielsko uvedené: ‚To, aká úloha tým pripadá nášmu národu a vlasti, vyplýva samé od seba. Nech sa nášmu vodcovi s Božou pomocou podarí, aby dokonal toto nesmierne ťažké dielo obrany (!) v neotrasiteľnej pevnosti a najvernejšej spolupráci všetkých spolupracovníkov rôznych národov.' A už 3. januára 1937 spracovávali nemeckí biskupi svojich veriacich znova s odkazom na Španielsko: ‚Milovaní diecézni biskupi! Vodca a říšsky kancelár Adolf Hitler z diaľky zahliadol príchod bolševismu a uprel svoje myšlienky a starosť na to, aby toto nesmierne nebezpečenstvo odvrátil od nášho nemeckého národa a západu.' "

„V rovnakom roku (1933) uzavrel katolík von Papen konkordát (medzinárodnú zmluvu) medzi nacistickým Nemeckom a Vatikánom… V rokoch 1934 až 1938 pripravoval von Papen ako nemecký veľvyslanec vo Viedni nacistické prevzatie moci v Rakúsku."

„Nemeckí biskupi sa nikdy nepostavili proti mnohým tisícom justičných vrážd svojich protivníkov, proti prenasledovaniu liberálov, demokratov a komunistov, ktoré si dokonca priamo

želali… Nikdy neprotestovali proti hrozným pogromom na Židov, proti zničeniu viac než dvesto synagóg, proti potupe, odvlečeniu a zplyňovaniu Židov, ktorých ich vlastná cirkev už jeden a pol tisícročia neustále prenasledovala a usmrcovala. Nikdy neprotestovali proti systému nacionálneho socializmu ako takému. Naopak: vysokí duchovní ako kardinál Faulhaber z Mníchova, kardinál Schulte z Kolína nad Rýnom, biskup Matthias Ehrenfried z Würzburgu a iní (v roku 1935) vyslovili svoju plnú ochotu k spolupráci s nacizmom a ľutovali svoje vylúčenie."

„11. marca 1938 obsadili Hitlerove jednotky Rakúsko. Kardinál Innitzer z Viedne, ktorý v súlade s Vatikánom odporučil premiérovi Schuschniggovi vzdať sa a ktorý vyhlásil: ‚Pripojenie je nevyhnutné', oslavoval vpád wehrmachtu vyzváňaním zvonov a vlajkami s hákovým krížom na kosteloch a poveril svojich duchovných, aby učinilo to isté. 12. marca ich zaviazal k vykonanie ďakovnej bohoslužby. Keď Hitler 15. marca prijal kardinála na audienciu a uistil ho o dodržaní cirkevných práv, vyzývali národ všetci rakúski biskupi, okrem biskupa z Linzu, aby hlasovali pre Hitlera, a ukončili svoju výzvu pozdravom: ‚Heil Hitler'."

Vzhľadom na to, že politický cieľ katolíckej náboženskej inštitúcie ostal rovnaký, musia byť prípady z minulosti chápané ako varovanie pre budúcnosť. Takzvaná „Svätá ríša rímska národa nemeckého" disponovala náboženskou a politickou mocou. Táto formulácia má svoje oprávnenie kvôli tomu, že Vatikán použil Nemcov osobitným spôsobom na to, aby dosiahol svoje ciele. Aj v procese zjednocovania Európy hrá Nemecko opäť hlavnú úlohu, je „lokomotívou celého vlaku", stredom medzi Východom a Západom. Historici z dôvodu prefíkanosti alebo zo strachu pred katolicizmom túto chúlostivu náboženskú kapitolu neopísali alebo len naznačili.

Pred začiatkom II. svetovej vojny sa Vatikán sústredil na Nemecko, ktoré sa stávalo čoraz mocnejším. Začalo to v katolíckom Bavorsku, osobitne v Mníchove, kde sa Hitlerovi ešte nepodaril pokus o prevrat v roku 1923. V roku 1924 uzavrel

Vatikán s Bavorskom konkordát. Už to je pozoruhodné, že neskorší pápež Pius XII. bol v týchto rokoch nunciom v Mníchove a neskôr v Berlíne.

V roku 1938 bolo už asi 40 000 politických protivníkov uväznených v nemeckých koncentračných táboroch bez toho, aby nejaký hodnostár pozdvihol hlas za týchto ponížených ľudí. Franz von Papen vyhlásil ako oddaný katolík: „…národný socializmus je kresťanská reakcia proti duchu roku 1789.“ (E. Paris: The secret history of the Jesuits/Tajné dejiny jezuitov, str. 130) Tým sa jasne odvolával na francúzsku revolúciu, ktorá viedla k tomu, že sa štát a cirkev oddelili a že sa dosiahlo ukončenie moci „Svätej ríše rímskej národa nemeckého“. Keď v zahraničí zazneli hlasy proti udalostiam v Nemecku, vyvracal ich Julius Streicher, vydavateľ časopisu „Stürmer“, slovami: „…to je anglosaská propaganda protestantov proti nám.“ Kto si zabezpečil, že mu pápež kryl chrbát, ten sa cítil silnejší nad všetkých.

Tí, ktorí sú do týchto udalostí zasvätení, vedia, že Vatikán chcel ukázať nielen boľševizmu, ako politickému nepriateľovi, ale aj odlúčenému pravoslávnemu náboženstvu, ako svojmu súperovi, kde je ich miesto, prípadne ich poraziť. Len ten, kto vie, že Hitlerova SS bola vedená a organizovaná osobitne jezuitmi v uniformách, ku ktorým okrem iného patril aj Goebbels, ten tiež pochopí, prečo pri vpáde nemeckých jednotiek do Ruska neboli v rímsko-katolíckej Ukrajine poškodené žiadne náboženské budovy, zatiaľ čo v ostatných častiach Ruska sa to dialo bezohľadne. Nasleduje ešte niekoľko citátov z knihy „Abermals krähte der Hahn“/Znova zakikiríkal kohút / Dr. Karlheinza Deschnera, kap. 67 a 68:

„Po prepadnutí Sovietskeho zväzu Nemcami v roku 1941 katolícky poľný biskup (Franz Justus Rarkowski), o ktorom aj katolícka strana priznávala, že jeho pastierske listy len ‚oplývajú…nacistickou vojnovou podporou‘, adresoval katolíckym príslušníkom wehrmachtu pastierske slovo, v ktorom je okrem iného uvedené: ‚Ako sa to už stalo veľakrát v histórii, Nemecko je v súčasnosti znova zachráncom a priekopníkom Európy… Mnoho európskych štátov… vie,

že vojna proti Rusku je európskym krížovým ťažením… Skrze tento silný a zaväzujúci zážitok vášho nasadenia na Východe si uvedomíte, ako nevýslovne veľké je šťastie, že smieme byť Nemci.‘ “

„A v memorande všetkých katolíckych biskupůov Nemecka z 10. decembra 1941 sa priznáva: ‚…So zadosťučinením sledujeme boj proti moci boľševizmu, pred ktorým sme my, nemeckí biskupi, v nespočetných pastierskych listoch v rokoch 1921 až 1936 varovali katolíkov Nemecka a vyzývali k bdelosti, ako je ríšskej vláde známe.‘ “

„Veľký mierotvorný pápež teda mlčal. Mlčal tiež pri zničení skoro dvetisíc kostolov, viac ako päťsto synagóg a pri zavraždení mnohých duchovných počas vojny na Východe. Vatikán predsa teraz chcel aj v pravoslávnom Rusku rozšíriť katolicizmu, rovnako ako aj v iných oblastiach okupovaných armádami Hitlera … Generál jezuitov, gróf Ledochowski (1866-1942, generál rádu od r. 1915), viedol už v roku 1940 so zástupcami hitlerovskej výzvednej služby rozhovory o spolupráci jezuitov s SS a gestapom … Už od roku 1919, ako sa uvádza v dokumente, sa Vatikán pokúšal zvrhnúť komunistický režim… Vatikán mal v úmysle vyslať čo možno najviac kňazov do okupovaných oblastí Ruska, aby pripravili pôdu pre ďalšie plány vatikánskej politiky voči Rusku‘. 8. 11. 1941 prikázalo vrchné komando wehrmachtu všetkým vrchným veliteľom nemeckých armád na Východe, aby ‚vzhľadom na zmluvu s Vatikánom… uľahčili misionársku činnosť katolíckych kňazov v obsadených oblastiach‘ …A jeden z vedúcich predstaviteľov nemeckej tajnej výzvednej služby, SS-Oberführer Schellenberg, píše v päťstranovej správe úradu zahraničných vecí o rozhovore s pápežom: ‚Pápež učiní všetko, čo bude možné, aby zaistil nemecké víťazstvo. Jeho cieľom je zničenie Ruska.‘ “

„…Dr. Adenauer o 20 rokov neskôr: ‚Preto stojíme proti tomuto (východnému) svetu, ktorý je vlastne naším smrteľným nepriateľom, s najväčšou bdelosťou ‘ …‚Ale nejedná sa len

o sovietsku zónu, ale ide o oslobodenie celej východnej Európy za železnou oponou' …,Nemecko sa nestane korisťou ateistického komunizmu, ale privedie ho k pádu.' "

Po vpáde nemeckých jednotiek do Juhoslávie ostali rímsko-katolícki Chorváti úplne ušetrení, naopak pravoslávni Srbi boli hromadne vraždení. Ustašovci, fašisticko-katolícke hnutie Chorvátska, sa dohodli s katolícky ovládaným vedením armády o okupácii. Je známe, že koordináciu prevzal arcibiskup Stepinac. On osobne mohol podať pápežovi správu, že 25 000 Srbov bolo násilne obrátených na rímsko-katolícke náboženstvo. Z vtedajšieho počtu dvoch miliónov pravoslávneho obyvateľstva bolo 600 000 zavraždených. Iní odhadujú počet zavraždených dokonca na 800 000. Nielen Židia a iné etnické skupiny, ale aj menšiny, ktoré patrili o rovnakej národnosti, boli bezohľadne vraždené len preto, že mali iné presvedčenie viery.

Pri vpáde nemeckých jednotiek do Poľska sa uskutočnil masaket nemeckých protestantov. Takzvané „krvipreliatie v Bromergu" sa stalo známym pojmom. Vtedy bola reč o tom , že bolo zavraždených viac ako 40 000 ľudí, hlavne mužov, v oblastiach pod poľskou správou. Podľa svedectva bolo k tomu vyzývané aj z kazateľníc. Najnovšie tvrdenia udávajú oveľa nižší počet mŕtvych.

Nie je ťažké uhádnuť, čo myslel Hitler výrokom: „Ja však potrebujem k výstavbe veľkého politického hnutia bavorských katolíkov a rovnako aj pruských protestantov. To ďalšie príde neskôr." (K. Deschner: Ein Jahrhundert der Heilsgeschichte/ Storočia spásnych dejín /, zv. I, str. 360) Protikladom Vyznávajúcej cirkvi (oddelila sa od luteránov — hlboko veriaci ľudia, ktorí sa otvorene postavili proti nacizmu; hlavným hovorcom bol pastor Dietrich Bonhoeffer) boli evanjelickí teológovia, ktorí potom tiež spolupracovali s nacistami. Namiesto toho, aby boli požehnaní večným požehnaním Božím, sú tak zaťažení historickým prekliatím. To ďalšie, čo malo prísť neskôr, by sme zažili v prípade Hitlerovho víťazstva. Za očisťovaním od Židov, etnických menšín a politických protivníkov by totiž nasledovalo ďalšie, a to vyhladenie protestantov.

Ešte 9. apríla 1945, teda mesiac pred koncom vojny, bol po dvojročnom väzení vo väznici Flössenberg na osobný rozkaz katolíka Himmlera popravený pastor Dietrich Bonhoeffer. Všetky protestantské mládežnícke skupiny boli v čase „Tretej ríše" zakázané. Ako prví by to pocítili hovorcovia Vyznávajúcej cirkvi, ktorí sa otvorene postavili proti nacistickej diktatúre, a potom všetci veriaci v slobodných zboroch a spoločenstvách. Samozrejmosť presvedčenia rímsko-katolíckej náboženskej inštitúcie a jej oddaných vládcov, že okrem nej nemá žiadna iná viera právo na existenciu, znamenalo pre všetkých ostatných smrť. Avšak s rešpektom je potrebné povedať, že aj medzi katolíkmi bolo burcované svedomie a že aj katolícki jednotlivci pozdvihli svoj hlas proti neprávostiam.

Na základe týchto faktov sa môžeme spýtať, či by dnes ešte vôbec existovala nejaká protestantská konfesia a slobodné zbory v Európe pod hitlerovsko-nemeckou nadvládou. Zvlášť angažovaní jezuiti a ich organizácie chceli konečne pápežovi prezentovať „jedinú, svätú, katolícku a apoštolskú inštitúciu", ako je to formulované v katolíckom vyznaní viery. „Pápež Benedikt XV. označil r. 1915 (!) uprostred hradného mieru (dočasného zastavenia sporov medzi konfesiami) vyznavačov ‚evanjelickej sekty' za ‚vyslancov satana', ktorí zriaďujú ‚kazateľne moru', a jej duchovných hodnostárov za ‚lupičov a zlodejov'." (O. Markmann: „Irrtümer der katholischen Kirche/Omyly katolíckej cirkvi, str. 22) Nepochopiteľným je pre každého nasledujúci citát: „Jezuita Mayrhofer z Ingolstadtu učil vo svojom ‚Zrkadle kazateľov': ‚Nebudeme súdení za to, ak vyžadujeme usmrtenie protestantov; presne tak ako by sme neboli súdení, ak vyžadujeme trest smrti pre zlodejov, vrahov, podvodníkov a revolucionárov.' " (E. Paris: The secret history of the Jesuits/Tajné dejiny jezuitov, str. 35)

Postoj a správanie katolíckej inštitúcie za II. svetovej vojny sa dá zistiť z mnohých dokumentov, vrátane nasledujúceho citátu. 3. mája 1945 pri príležitosti Hitlerovej smrti nechal Vatikán prostredníctvom generála Franca v španielskej tlači v Madride zverejniť nasledujúce vyhlásenie, ktoré hovorí za všetko:

„Adolf Hitler, syn katolíckej viery, zomrel pri obrane kresťanstva. Je preto pochopiteľné, že nenachádzame žiadne slová, aby sme oplakali jeho smrť, pretože nachádzame tak veľa na oslavu jeho života. Nad jeho telesnými pozostatkami stojí jeho víťazná morálna postava. S palmou mučeníkov nech Boh dá Hitlerovi vavríny jeho víťazstva.“ (E. Paris: The secret history of the Jesuits/Tajné dejiny jezuitov, str. 163)

Mnohí, ktorí kričali ‚Heil Hitler!‘, skutočne nevedeli, čo činili. Nemali to však vtedy vedieť tí hodnostári? No napriek tomu predpažili svoju ruku a pozdravom ‚Heil Hitler!‘ dosvedčili, že by teraz mala prichádzať spása od Hitlera, namiesto od Boha. Ako ročník 1933 som to ešte osobne zažil. Dosť často som pozoroval prehliadky pochodujúceho vojska. Znelo to tak mohutne, keď davy volali: „Nech žije víťazstvo! Nech žije víťazstvo!“ („Sieg Heil!“)

Najneskôr pri páde Hitlerovej diktatúry si mnohí uvedomili, že patria k zvedenej, úmyselne oklamanej a podvedenej vojnovej generácii. Po zverejnení ohavností a odhalení holokaustu (systematického vyvražďovania Židov nacistami) mnohí stratili slová. Ešte dnes existujú ľudia, ktorí to zapierajú jednoducho preto, lebo nedokážu zaradiť a pochopiť tieto ukrutnosti, vrátane vraždenia nevinných mužov, žien a detí v plyne. V mene Božom a nemeckého národa boli v 20. storočí spáchané tie najhroznejšie zločiny. Ešte dnes znejú mnohým v ušiach slová propagandy z čias nacistov. Niektorí si tiež pamätajú, ako sa s nadšením vyhlasovalo: „… a jedna viera celému svetu…“ Na pracke opasku mali vojaci napísané: „Boh s nami!“ Aké rúhanie!

Viac ako 55 miliónov ľudí bolo počas druhej svetovej vojny spálených, ale samotné pôvodcovia ostali ušetrení. „Kardinál Frings z Kolína nad Rýnom, ktorý už v rozhlasovom prejave 16. decembra 1945 požadoval, aby západné krajiny boli výlučne kresťanského rázu, to znamená samozrejme rímsko-katolíckeho, ako prvý verejne žiadal na zjazde katolíkov v nemeckom Bonne 23. júna 1950 znovuozbrojenie Nemcov a mier spočívajúci na ‚Božom poriadku‘! …Rovnako zastával biskup Muench, ako aj Pius XII., v roku 1945 vo svojom pastierskom liste ‚zhovievavosť voči nemeckým vojnovým zločincom. V r.

1951 obdržal od nemeckého spolkového prezidenta „Veľký spolkový kríž za zásluhy“ a bol pápežom Jánem XXIII. menovaný za kardinála.“ (K. Deschner: Abermals krähte der Hahn/Znova zakikiríkal kohút, str. 647-650)

Nasledujúci citát je obzvlášť poučný: „Po zrútení katolíckeho režimu se stali, aké príznačné, útočiskom masových vrahov práve zahraničné františkánske kláštory v rakúskom Klagenfurte, v talianskej Modene, ale aj vo Francúzsku.“ (K. Deschner: Abermals krähte der Hahn/Znova zakikiríkal kohút, str. 625) Bolo očividné, že sa veľmi dobre vyznali a vedeli, kde nájdu nielen otvorené dvere, ale aj otvorené náruče. Dokonca aj Paul Touvier, francúzsky pomocník masového vraha Klausa Barbieho, zabijaka z Lyonu, bol v máji 1989 zatknutý v katolíckom kláštore, kde se mal dobre veľa rokov.

Po porážke nemeckého vojska pri Stalingrade sa pápež pokúšal na svoju stranu získať Spojené štáty, aby bojovali proti boľševizmu. Jedinou podmienkou, ktorú kládol prezident Roosevelt, bolo, že Hitler musí odstúpiť. Pápež Hitlera úpenlivo prosil, aby kvôli tejto záležitosti odstúpil. Ale tentokrát narazil na diktátora posadlého túžbou po moci, ktorý bol pre túto záležitosť hluchý. Katolícki biskupi, ktorí v marci 1933 na konferencii vo Fulde uisťovali Adolfa Hitlera o svojej solidarite, hovorili v roku 1945 niečo úplne iné a začali úplne novú stratégiu pre dosiahnutie vytýčeného cieľa: nábožensky a politicky zjednotenej Európy.

Čo sa nepodarilo vojnovým násilím, to sa stane čoskoro skutočnosťou diplomatickou cestou. Zatiaľ čo milióny ľudí, utečenci, vojnoví zajatci, ľudia zavlečení do pracovných táborov ešte museli trpieť následkami vojny, vôbec to neprekážalo kléru, aby sa otočil a prevrátil kabát. Nevinní trpeli a vinníci boli v bezpečí a s veľkou dôstojnosťou hrali svoju rolu ďalej.

Od II. vatikánskeho koncilu konaného v rokoch 1962-1965 je určený nový smer cesty. Protestantské konfesie už nie sú preklínané a označované za odpadlíkov, ale sú vítané s otvorenou náručou ako odlúčení bratia. Protireformácia je ukončená.

Zvláštne na tom je, že nebolo odvolané ani jedno z tých mnohých prekliatí, ktoré boli proti protestantom vyslovené obzvlášť na koncile v Tridente.

Pre vládcov Ríma nemal život druhých nikdy žiadnu cenu. Kto stál v ceste požiadavkom moci, či už dospelý alebo dieťa, či politický alebo náboženský protivník, ten bol odstránený. Nero, Dioklecián, Konštantín a ďalší to začali. Tento smer pokračoval neskôr aj u rímskych pápežov. Kto sa nepodriadil, ten bol prenasledovaná a zavraždený, bez ohľadu na to, či sa jednalo o pohanov, Židov, moslimov alebo inak veriacich kresťanov, ktorých jediný zločin spočíval v tom, že sa nepriznávali k rímsko-katolíckemu náboženstvu.

Pôvodným zakladateľom tejto rímskej „ríšskej inštitúcie“ a jej bezohľadného vykonávania moci je cisár Konštantín. Videl vraj ohnivý kríž na nebi a vedľa neho napísané slová: „V tomto znamení zvíťazíš.“ Tento vrah, ktorý nechal vo svojej rodine zavraždiť dvoch švagrov Licinia a Basania, svojho synovca, Licinovho syna, svojho svokra Maximiliána, svojho syna Crispa a svoju manželku Faustu, bol zároveň veľmi obratným politikom. Pre neho bolo náboženstvo prostriedkom moci, ktorý aj využil. Najprv však ponechával voľnosť aj pohano. Od tej doby sa vytváralo v spojení s prenasledovaním a vraždením pohansko-kresťanské ríšske náboženstvo. Už po 70 rokoch mních Augustín oslavoval štátne náboženstvo spolupracujúce s ríšou ako „Boží štát“. Podľa neho bol satan spútaný. Pritom sa jednalo o pravý opak: on bol práve poriadne vypustený.

Deň narodenia boha slnka bol vyhlásený za deň narodenia Syna Božieho. Jupiter, Diana a ostatní bohovia a bohyne boli zosadení, Peter, Mária a ostatní boli vyhlásení za svätých a vyvýšení. Vo vznikajúcom kresťanstve došlo k úplnému prebratiu gréckeho a rímskeho kultového systému a k jeho pokračovaniu. Pohanskí bohovia boli len vymenení a nahradení svätými a ochrannými patrónmi. Všetci ľudia boli násilím nútení podriadiť sa tejto politicko-náboženskej moci. Kto nechcel alebo z dôvodu svedomia nemohol, ten bol odstránený. Spolupráca

medzi štátom a týmto náboženstvom nenechala inak veriacim žiadnu šancu. Či už v obchode, zamestnaní, remeslách – všade bol bojkot a prenasledovanie na dennom poriadku.

Až keď sa pápež a rímska inštitúcia ospravedlní za smrť miliónov ľudí, ktorí boli ich zásluhou odstránení zo sveta, tak až potom budú mať právo hovoriť o „ochrane nenarodeného života“. Nenarodený život má byť chránený, no s narodeným životom sa zaobchádzalo a stále zaobchádza ako so štvaným zvieraťom. Či nevyzývali pápeži na krížové výpravy a nežehnali žoldnierom, ktorých životy pre nich vôbec nič neznamenali? Bral sa v týchto krížových výpravách alebo náboženských vojnách ohľad na tehotné ženy, deti a vôbec na ľudský život? Aké hrozné je, keď sú v blízkosti kláštorov stále znova nachádzané detské kostry!

V „Katolíckom katechizme pre dospelých“ na str. 256 sa katolícka náboženská inštitúcia vyhlasuje za sviatosť. To, že existuje v katolíckom náboženstve sedem sviatosti, je všeobecne známe, ale že by samotne táto inštitúcia mala byť sviatosťou, je novinka. Citát: „Katolícky kostol ako sviatosť Ducha. Na otázku, kde je miesto Ducha svätého, odpovedá katolícke vyznanie viery slovami: ‚Verím v jednu, svätú, všeobecnú a apoštolskú cirkev.‘ Rímsko-katolícky kostol teda priznáva, že v ňom a skrze neho Duch Ježiša Krista v dejinách naďalej pôsobí. Verí, že je miestem, áno svätosťou, tzn. znamením a nástrojem pôsobenia svätého Ducha.“

Medzi vyznaním ústami a skutočnosťou je nesmierny rozdiel. To nebol Duch Kristov, ktorý v dejinách náboženstva pôsobil s takou krutosťou. Pretože je ale aj v tejto inštitúcii známe, čo všetko sa na jej podnet stalo, bolo potrebné na tej istej strane „Katolíckeho katechizmu pre dospelých“ zaujať k tomu nasledujúce stanovisko: „Sotva iné vyznanie viery vzbudzuje toľko nepochopenia, odporu, áno i nepriateľstva ako toto. I mnohí praktizujúcí katolícki kresťania majú potiaže s katolíckym náboženstvom. Nie je málo tých, ktorí hovoria: ‚Ježiš áno — kostol nie!‘ Hlavná námietka proti katolíckej inštitúcii znie, že vo svojej histórii zradila pôvodnú zvesť Ježiša. Namieta sa, že Ježiš bol chudobný a zastával sa chudobných, ale táto inštitúcia je

v protiklade k tomu bohatá, spolčuje sa s bohatými a mocnými a v sociálnej oblasti zlyhala. Ježiš kázal lásku vrátane lásky k nepriateľom, no v protiklade k tomu je katolícka inštitúcia netolerantná a prenasleduje svojich protivníkov so surovou krutosťou, ako to ukazuje predovšetkým inkvizícia. …Čo má povedať katolícky kresťan na tento ‚register hriechov '? On nepotrebuje nič zastierať alebo zakrývať. Práve inštitúcia, ktorá zvestuje odpustenie hriechov, môže v dôvere v Božie odpustenie priznať svoju vlastnú vinu ako pápež Hadrián VI. na ríšskom sneme v Norimbergu (1522/1523) alebo pápež Pavol VI. počas II. vatikánskeho koncilu (1962-1965). Kresťan teda nemusí tienisté stránky katolíckych dejín zapierať."

Tak jednoducho, ako je to napísané v katolíckom katechizme, to u Boha určite nepôjde. Odpustenie môže nastať len tam, kde prichádza skutočná ľútosť. ON tieto ohavnosti neodpustí, ale nevinne preliatu krv pomstí (Zjavenie 6:9-10; kap.18:7-8), pretože sa to stalo úmyselne. Keby nečakalo veriacich kresťanov ešte jedno prenasledovanie, mohli by sme túto kapitolu považovať za uzavretú. Ale podľa apokalyptického proroctva dôjde teraz k nábožensko-politickému zjednoteniu a potom k bojkotu a prenasledovaniu: „*… aby nikto nemohol ani kúpiť ani predať…*" (Zjavenie 13:17) Tak ako sa viedlo Židom za Tretej ríše a v rôznych obdobiach už predtým, tak sa povedie biblicky veriacim kresťanom v krátkej dobe prenasledovania. Ich previnenie bude spočívať v tom, že nepatria k žiadnej uznanej kresťanskej denominácii, a tým pádom tiež nie do Svetovej rady cirkví alebo k rímskej inštitúcii. Bude sa na nich hľadieť ako na kacírov a na spoločensky neprijateľných. Keď musí byť v žiadosti o prácu uvádzané vyznanie, môže byť napríklad predsa hneď rozhodnuté, či niekto určité miesto dostane alebo nie. Podarí sa politikom ešte aj potom chrábiť dôstojnosť a život najmä inak zmýšľajúcich a inak veriacich ľudí?

Aby bolo potvrdené slovo z Biblie, dostala táto ríša, ktorá je v Biblii nazvaná „šelma", úder, ranu mečom (Zjavenie 13:14). Meč Ducha je Slovo Božie a Slovom Božím zasadili reformátori tejto moci smrteľnú ranu. Preto museli byť všetci pokladaní za

služebníkov satana, pretože pre túto svetovú veľmoc znamenali narušenie, ba dokonca ohrozenie. Ako je v biblickom proroctve oznámené, napriek tomu sa táto smrteľná rana uzdraví, čomu sa bude celý svet čudovať (Zjavenie 13:12). Tento proces uzdravenia už značne pokročil.

Všetky protestantské konfesie a slobodné zbory kládli vo svojich počiatkoch najväčší dôraz na zvestovanie evanjelia. Dnes sa však pri väčšine z nich v skutočnosti jedná len o nesenie tradície. Vodcovia jednotlivých denominácií sú duchovne krátkozrakí a vôbec nevidia, kam vedie cesta, ktorou sa vybrali. Aj tí, ktorí sa radia k fundamentalistom, nemajú jasný pohľad na to, aby vo svetle zjaveného Slova zaradili teraz sa napĺňajúce biblické proroctvo. Jedni padli za obeť „demýtologizácii“, ďalší „liberálnej teórii oslobodenia“. Tak ostalo aj na protestantskej strane len kresťanstvo národa a mena, kresťanstvo rodných a sobášnych listov. Len mizivý počet ľudí má prežitie s Kristom a môžu byť označení ako biblicky veriaci.

V predkolách II. vatikánskeho koncilu založil v roku 1960 pápež Ján XXIII. sekretariát pre ekumenické otázky, ktorý viedol kardinál Augustin Bey. V tomto smere bola vykonaná dokonalá práca, formulácie sú na každú odlúčenú konfesiu tak zladené, že všetci v nich bez všetkého počujú svoju vlastnú reč, a tak prehliadnu i neprekonateľné rozdiely. V „Lexikóne pre teológiu a cirkev“ („Lexikon für Theologie und Kirche“ zv. 13, str. 12-26) píše Herder o II. vatikánskom koncile o téme „ekumenizmus a jednota“ veľmi poučne pre všetkých, ktorí by to chceli vziať na vedomie:

„Sekretariát je komunikačný kanál vytvorený mocou pápežskej autority a prostriedok, ktorý spolunapomáha uskutočniť jednotu vo všetkých mysliteľných formách spolupráce… Z takéhoto pochopenia vychádzal aj Pavol VI., keď hovoril ešte ako kardinál pri smútočnej spomienke na Jána XXIII. v chráme v Miláne 7. 6. 1963 o ‚univerzalite katolíckej viery ‘ a o ‚ekumenizme rímsko-katolíckeho kostola‘. …Pre neho znamenala ‚vnútorná ekuménia katolíctva‘ jednotu v rozmanitosti s veľkými možnosťami rozvinutia v novom úseku histórie katolicizmu.“

„S ohľadom na iné kresťanské spoločenstvá sa tu jedná o skutočné uznanie kresťanského dedičstva odlúčených bratov. To znamená pravé prihliadnutie na všetky ‚stopy' alebo ‚prvky' rímsko-katolíckej náboženskej inštitúcie, ktoré ešte skrze milosť Božiu u odlúčených bratov existujú a sú živé, čím sa sa stane to, že títo — i keď v rôznych stupňoch — už v skutočnosti, i keď neúplne a nedokonale, patia ku katolíckemu vyznaniu."

„V nasledujúcom (§7) sa hovorí o odlukách a rozkoloch. Z ‚ľudskej slabosti' došlo k rozporom, k vzájomnej neznalosti a k odcudzeniu vo vnútri stáda Ježiša Krista, takže sa časti katolíckej inštitúcie odlúčili a vznikli z nich nezávislé skupiny. Tým je Kristova katolícka inštitúcia kruto znetvorená. Pretože ale môže byť len jedna katolícka inštitúcia, neexistuje popri inštitúcii ovládanej Petrovým následníkom, žiadna iná, ktorú by bolo možné uznávať za jedinú a pravú'. Žiadne spoločenstvo odlúčené od Petrovej stolice takisto nepatrí súčasne k tomu istému zároveň viditeľnému a nebeskému katolíckemu náboženstvu. — V §8 je zdôraznené, že nevyhnutná jednota s hlavou nevylučuje mnohotvárnosť vo vnútri tela. Príliš veľká jednotvárnosť by kazila krásu tela. Preto ten význam vlastných tradícií, obzvlášť u úctyhodného pravoslávia. Ale čím viac priestoru je daného rozdielom, tým viac je potrebná jediná autorita."

„Kto žije v dobrej viere v jednom z odlúčených spoločenstiev, nebude považovaný pravou katolíckou inštitúciou za cudzinca (§9). Chýbajú mu však mnohé prostriedky ku spaseniu, obzvlášť vedenie skrze učiteľský úrad, ktorý pomáha k tomu, aby viera a morálka boli úplne zachované. Rozluka je na škodu vnútorného i vonkajšieho rastu rodiny Kristovej. Preto je prianím koncilu, aby sa všetci ‚disidenti' starali o dokonalú jednotu stáda Kristovho a aby sa zišli v jednom stáde (§10). Pritom je však potrebné stále dbať na spoločné dedičstvo a na ešte trvajúce duchovné spojenie: ‚Zostali sme bratmi.' "

„Na základe omylov minulosti, ktorých sa dopustili obe strany, rozišli sa bratia jedného kresťanského národa na rôzne strany, ich cesty sa rozdelili. V duchu pokánia a zmierenia zo strany všetkých kresťanov sa stane to, že sa všetci spoja v jednom otcovskom dome (§31).“

„Kresťania by mali tvoriť spoločný front proti vnikajúcemu ateizmu a komunizmu (§35).“

„Všetky rovnocenné časti katolíckeho vyznania by mali zrásť pod jednou hlavou, ktorá nie je ani východná ani západná, ale otcom všetkých (§47).“

„Následne sú uvedené konkrétne predpoklady k znovuzjednoteniu a je popísaná cesta k nemu. Pravoslávni majú vedieť: Ak sa chcú pripojiť a znova zaujať svoje miesto, nemá se od tých navracajúcich sa domov vyžadovať viac, než je potrebné, aby sa stali členmi katolíckeho náboženstva (§48). Jednoduchým spôsobom majú zložiť vyznanie viery, v ktorom je obsiahnuté vyznanie k jednote spoločenstva, bez odrieknutia sa omylov. Pravoslávnym obciam je uznané právo, aby si udržali vlastnú disciplínu (§50). Ich posvätenia sú platné a môžu byť naďalej vykonávané (§51).“

„Hovorme teda s našimi bratmi týmto evanjelizačným jazykom, ktorému rozumejú a ktorý sa ich dotýka. Povedzme im, že vedúce postavenie Petra je najprv diakonia, pastoračné úlohy, služba, ktorú vedúci apoštolov obdržal od Krista nie na to, aby vykonával moc alebo panoval, ale aby pásol stádo Kristovo, pretože koniec koncov je predsa právna moc nasmerovaná na jeho pastoračné poslanie. …To je pravý obraz suverénneho pastiera v spoločenstve, ktoré zvláštnym spôsobom pôsobí príťažlivo na oddelených bratov, ktorí sú len skrze lásku vedení silnou rukou k jedinému útulku Kristovmu, ktorým je katolícka obec.“

„Je potrebné, aby sa tomu dnes Bohom vnuknutému želaniu po jednote v oddelených spoločenstvách ukázal pravý cieľ: katolicizmus ako jediný uzdravujúci ústav pre všetkých.“

„Ďalší úsek (§50) apeluje na každého jednotlivého kresťana, aby nasledoval pozvanie materskej katolíckej obce. Existencia prvkov katolíckej inštitúciu je u nich videná len ako výzva k tomu, aby pristúpili k jednote katolíckeho systému. To platí obzvlášť pre Písmo sväté a sviatosti, ktoré patria systému Kristovmu a sú prostriedkom k jednote. Na kresťanov sa pritom nehľadí len ako na jednotlivcov, ale i ako na ‚zjednotených vo svojich spoločenstvách'."

„Napriek tomu musí ten, kto chce z celého srdca uposlúchnuť vôľu Kristovu a rásť na úrovni ekuménie, stále viac pristupovať pod vedením Ducha Kristovho k onej inštitúcii, ktorá je domom Božím s rôznymi príbytkami, v jednote viery, pod vedením a v spoločenstve zástupcu Kristovho, rímskeho pápeža."

„Všetci pokrstení už teraz tvoria spoločenstvo v Kristu. I katolíci majú priznať svoju vinu na rozkoloch a prosiť Boha, aby svojím spôsobom navrátil svoj rozdelený národ k dokonalej jednote."

„Potreba príslušnosti k pravému a jedinému vyznaniu nech je vyjadrená v I. kapitole o katolíckom ekumenizme ako základný princíp a vysvetlená takým spôsobom, ktorý by premohol všetky potiaže a starosti odlúčených bratov."

„Ekumenické hnutie má však len ‚pripraviť' cesty, ktoré by konečne viedli k obnoveniu jednoty všetkých kresťanov v stáde Kristovom."

Je veľmi zaujímavé prečítať dokumenty a vyhlásenie celého II. vatikánskeho koncilu v už uvedenom diele Herdera. Na strane 747 je potom na konci napísané: „V Ríme u svätého Petra, dňa 7. decembra 1965. Ja Pavol, biskup katolíckeho kostola — nasledujú podpisy" Všetko je tak perfektne prispôsobené, že sú odlúčeným spoločenstvám otvorené dvere i brány a široko rozprestretá náruč materského katolicizmu. Všetci, ktorí boli pokrstení trojjedinou formuláciou, sú katolíckou inštitúciou uznaní ako platne pokrstení. Tak to ešte pred niekoľkými rokmi nebolo.

Prišla hodina rozhodnutia, blízko je chvíľa, keď už nebude možný žiaden návrat. Posledné vážne varovanie z neba znie: „… *Vyjdite z neho, môj ľude, aby ste sa nezúčastnili jeho hriechov a aby ste nedostali z jeho rán.*“ (Zjavenie 18:4) Kto v dobe úplného náboženského zjednotenia bude vo veľkej „spoločnej cirkvi“, nemôže patriť k Cirkvi Ježiša Krista. To sa týka aj všetkých, ktorí sú členmi slobodných zborov a protestantských konfesií, ktorých denominácie sa vracajú prostredníctvom Svetovej rady cirkví do lona katolicizmu. Každá denominácia nesie automaticky znamenie – poznávacie znamenie „materského spoločenstva“. Kto uznáva rímsko-katolícke učenie trojjedinosti a kto bol pokrstený nebiblickou formuláciou, patrí podľa názoru katolicizmu do jeho skupiny i bez toho, aby do nej bol vstúpil.

Moderná myšlienka jednoty spočíva v nedorozumení: vo veľkňazskej modlitbe prosil Spasiteľ o jednotu spasených. ON tým ale myslel tých Svojich, nie jednotu rôznych náboženstiev v rímskom katolicizme pod vedením pápeža. Tak znejú slová Jeho modlitby: „…*aby boli jedno, jako sme my jedno, ja v nich a ty vo mne, aby boli dokonalí v jedno, aby svet vedel, že si ma ty poslal, a že si ich miloval ako si mňa miloval.*“ (Ján 17:22-23) Len ten, kto bol skutočne znovuzrodený, môže byť zahrnutý do tejto Božej jednoty. Na jednej strane sa jedná o biblickú jednotu Krista a Jeho cirkvi, na druhej strane o nebiblickú jednotu v rímsko-katolíckom náboženstve. Každý nech sa rozhodne sám, kam by chcel patriť.

Túto vetu som upravila, aby dávala zmysel v nadväznosti na predošlú.

Originál v cz bol:

Proč nemají mimo Vatikánu, Řádu maltézských rytířů, Ruské pravoslavné církve a dalajlámovy Dharmasaly žádné další náboženské skupiny takové diplomatické styky? Protože se chovají jako politický státní útvar s pravomocí duchovně rozhodovat na území všech států o svých věřících.

28. kapitola Dôsledky a tajuplné číslo 666

Ako je možné, že väčšina „duchovenstva“ ignoruje dokázaný historický vývoj, je to ťažko pochopiteľné, jedine ak úmyselne predtým zatvárajú oči alebo nemajú záujem nájsť pravdu. Vývoj, a to predovšetkým od čias Konštantína a tým od počiatku náboženstva Rímskej ríše, bol tak obšírne popísaný, že k tomu nie je potrebné nič dodávať. Od 5. do 11. storočia rozhodovali cisári o tom, kto bude pápežom. Potom túto záležitosť vzalo do rúk takzvané „duchovenstvo“.

„Aby potlačil vplyv rímsko-nemeckých cisárov a rímskej mestskej šľachty na voľbu pápeža, vydal pápež Mikuláš II. na veľkonočnej synóde v roku 1059 dekrét o voľbe pápeža, ktorý zveril voľbu pápeža výhradne do rúk zboru zloženého z kardinálov.“ (B. Harenberg: Chronik der Menschheit/Kronika ľudstva, str. 287) Pápeži získali čoskoro nad svetskými hodnostármi prevahu, pretože za nimi stáli masy ľudí, ktoré sa báli pekla. To však ešte nestačilo a čoskoro sa celá záležitosť obrátila v prospech náboženstva. Potom už nedosadzovali cisári pápeža, ale pápeži cisára.

„Rím, marec 1075. Pápežský diktát. V tzv. Dictatus papae vyhlásil pápež Gregor VII. na rímskej pôstnej synóde rímskeho biskupa za neobmedzeného vládcu univerzálneho náboženstva. Len pápež je oprávnený nosiť panovnícke insígnie, môže zosadzovať cisára a zbavovať poddaných prísahy vernosti voči nespravodlivému vládcovi, ale sám nesmie byť nikým súdený.“ (B. Harenberg: Chronik der Menschheit/Kronika ľudstva, str. 288) Čo majú všetky tieto svetské, politické a náboženské mocenské pozície spoločné s cirkvou Ježiša Krista a so zvestovaním evanjelia o Ňom a s kráľovstvom Božím? Panovníci, či už v civilnom alebo klerikálnom odeve, budovali predsa všetci svoje vlastné kráľovstvá.

Pápeži sú volení do vysokého úradu, ktorý si sami vymysleli. Vzhliada k nim celý svet, vyhľadáva ich obľubu, ich priazeň, ich sprostredkovanie. Ak je isté a neomylne dokázané, že v tomto univerzálnom náboženstve nič, ale skutočne nič nesúhlasí

s Písmom svätým, máme to verejnosti zamlčať a tým sa zároveň previniť pred Bohom? Na tomto mieste nekarháme to množstvo ľudí, ktorí k tomuto univerzálnemu náboženstvu patria, ale inštitúcie a samotný systém. Musí byť predsa dovolené, aby sa preskúmalo, či sa skutočne nejedná o najväčší podvod a falzifikát v dejinách ľudstva – snáď neúmyselný.

Podľa biblického časového priebehu stojíme dnes pred najväčším duchovným konfliktom. Vo všetkých časových obdobiach existovali v cirkevných dejinách muži, ktorí sa tejto téme venovali. Dr. Martin Luther sa svojho času veľmi tvrdo vyjadril proti pápežstvu. Jeho hrubý spôsob vyjadrovania sa do dnešnej doby nehodí, preto prosíme o prepáčenie. V ňom na seba narážali oba svety – katolícky a protestantský. Bolo to preňho ťažké, ale zrejme bol k tomu Bohom povolaný a pozdvihol svoj hlas podľa vzoru starozákonných prorokov. Vo svojom predhovore k prorokovi Danielovi v druhom revidovanom vydaní Biblie píše: „Tu je jasne vykreslený pápež, ktorý vo svojich dekrétoch tak nehanebne kričí, že on môže súdiť všetky konfesie a tróny, ale jeho nesmie súdiť nikto. A cap. solite: Ako je slnko nad mesiacom, tak je pápež nad cisárom. Kde je však vrchnosť, tam je i moc rozkazovať a ostatní sú povinní poslúchať. … Ak by teda pápež zviedol nesčíselné duše do pekla, napriek tomu nesmie nikto povedať: Čo to robíš? To sa ale nielen učí, ale aj skutkom činí a pácha: pretože cisárom nie je cisár, ale pápež, ktorému musí byť cisár poddaný ako sluha so všetkými jeho právami a musí mu aj nohy bozkávať. To zvestoval napríklad sv. Peter v 2. ep. 3:3, že prídu tí, ktorí budú žiť podľa vlastných žiadostí a vôle.“ Tým vysvetlil toto slovo Daniela. Ako ďalší verš 36: *»…bude sa povyšovať a zvelebovať nad každého boha i proti silnému Bohu bohov bude hovoriť podivné veci a šťastne sa mu bude vodiť, dokiaľ sa nedovŕši zúrivý hnev…«*

Tak vykresľuje pápež tiež sám seba, pretože vo svojich dekrétoch sa chváli, že je nad sv. Písmo a že to musí byť potvrdené jeho stolcom a dostať svoj význam. O čo silnejšie to ale uskutočňuje, pretože všetkých, ktorí kedy proti nemu z Písma hovorili, preklial, zatratil, upálil ako kacírov a deti diabla a činí

to tak dodnes. A tí jeho ešte teraz všade vykrikujú, že pápež je nad Písmo. Daniel to tu nazýva: proti silnému Bohu bohov bude hovoriť podivné veci.

Pretože keď ostatní tyrani prenasledovali Slovo Božie, robili to z nerozumu. Tento to činí vedome a nazýva sv. Písmo a Božie Slovo, nad ktorými chce byť pánom, ako učenie diablovo a ako tak ch ich zatracuje kedy a kde len chce. Preto sa tiež necháva nazývať pozemským bohom, áno, bohom všetkých bohov, pánom všetkých pánov, kráľom všetkých kráľov, nie len človekom, ale zároveň i bohom alebo boho-človekom, tak ako je Kristus sám Boh a človek, ktorého vikárom (zástupcom) chce byť a ešte sa nad pozdvihuje.

Tak uviedol sv. Pavol v 2. Tes. 2:3-4 tento text Daniela: „…kým prv nepríde odpadnutie a nebude zjavený človek hriechu, syn zatratenia, ktorý sa protiví a povyšuje nad všetko, čo sa zve Boh alebo čomu sa dáva božská česť, takže sa posadí do chrámu Božieho ako Boh a bude sa vydávať za Boha. Pretože na Božiu prirodzenú bytosť a majestátnosť sa nemôže nič pozdvihnúť, ale nad vzývaného, kázaného a uctievaného Boha, teda nad Slovo Božie a bohoslužbu…“

Pretože človek hriechu a syn zatratenia tu nie je len ten, kto je sám pre seba hriešnikom a zatrateným, privatus, osobný hriešnik, ale publicus (verejný), teda taký, ktorý zvádza iných so sebou do hriechu a zatratenia. …Taký úrad hriechu pápež vykonával dvojakým spôsobom.

Po prvé, že zaviedol mnohé nové bohoslužby, ako vyplýva z jeho Mausim, ako odpustky, svätenú vodu, službu svätým, púte, bratstvá (rády), mníšstvo, omše, pôsty, slávnosti, atď. Okrem toho pravú bohoslužbu, ako Slovo Božie, vieru, sviatosti atď. porušil a zohavil.

Po druhé, utláča kresťanov nespočetnými zákonmi a tým stavia hriech tam, kde Boh žiadny nechce mať a celkovo takmer všetko stvorenie Božie znečistil hriechom, a to síce kde a kedy chcel, muselo byť maslo, vajíčka, syr, mlieko, jedenie mäsa hriechom, čo nám všetko predsa Boh dal slobodne a čisté, aby sme ich bez

hriechu požívali. Pošpinil i čas a dni hriechom: pretože kde a kedy chcel, muselo sa postiť a sláviť a v určený čas a určenými pokrmami, pričom jesť dobrý chlieb a piť muselo byť hriechom.

Tak pošpinili miesta a nástroje hriechom: pretože kostoly a posvätené miesta posvätil tak, že sa skoro človek nesmel dotknúť ani kameňa alebo dreva, obzvlášť oltára a oltárneho náčinia. Bolo strašné, ak sa laik dotkol holou rukou kalicha, misky, monštrancie. Ak ich bolo potrebné umyť, potom ich nesmela ani „svätá“ mníška umývať, ale najprv to musel umyť kňaz: tak plný zákona a hriechu bol kalich… Tak aj svadba, Bohom slobodne ustanovená, musela byť hriechom, ak nastala v zakázanom čase. Tak muselo i manželská lôžko byť držané v hriechu po čas, aký chcel.

A aby nenechal nič neskazené, roztrhne i tretiu hierarchiu Božiu, a síce stav manželský, ktorý nielen zakázal duchovným, ale ktorý úplne pohanil, zohavil, opovrhol a zničil ho tým, že ho haní ako nečisté, telesné a nebožské bytie, v ktorom nie je možné Bohu slúžiť. Nehľadiac na to, že Boh manželskému stavu požehnal, nazýva ho svojou zmluvou a záľubou a prostredníctvom odpúšťania hriechov prehlasuje manželské lôžko za čisté a čestné a nechce započítavať zlú slasť tela v ňom. Tak musí koncakrist (Endechrist) preklínať to, čomu Boh žehná, roztrhnúť to, čo Boh zväzuje, haniť to, čo Boh chváli: jednoducho všetko nad a proti Bohu činiť, spustošiť a zničiť. Napríklad taký zákaz manželstva nedáva z lásky k cudnosti alebo len na pohľad, ale aby slobodne a bez zábrany mohol činiť to, čo chce a nebol nikomu poddaný ani zaviazaný…“ (M. Luther: Biblia, II: revidované vydanie, str. 836) To, čo tu Martin Luther uviedol, nie je nič nového a nepochádza až z obdobia reformátorov, ale skutoční znalci Biblie to už viac či menej vždy poznávali:

„V Büchnerovej biblickej príručnej konkordancii je k tomu uvedené nasledovné: »Výklad antikrista na pápeža, ktorý bol v starších protestantských cirkvách vedúcou myšlienkou a reformovanou cirkvou Francúzska bol dokonca pridaný i do vyznania viery, …by sa nemal vôbec pripočítať tak úplne protestantom, pretože sa vyskytuje dávno pred reformáciou, už

v 9. storočí… a opakuje sa po všetky storočia až do doby Luthera.«“ (O. Markmann: Endzeit, Entrückung, Antichrist/ Konečný čas, vytrhnutie, antikrist, str. 62)“

Z porovnania so Svätým Písmom jasne vyplýva, že všetko bolo zásadne pozmenené a celá bohoslužba zmenená. Niet ani stopy po originály a po viere, „ktorá je raz a navždy daná svätým“ (Júda 3). Pri každom zavedení novej dogmy sa vôbec nebral ohľad na Slovo. Aby sa mohlo to vlastné vierohodne zaviesť, muselo to pôvodné biblické stratiť platnosť. Nachádzame o tom dôkazy, ak porovnávame Písmo so svojvoľne vymyslenými tvrdeniami. Napríklad: „*A nikto nevstúpil hore do neba, iba ten, ktorý zostúpil z neba, Syn človeka…*“ (Ján 3:13) Nedbajúc na toto zreteľné a jasné slovo bola dokonca v nedávnej minulosti vyhlásená v rozpore so Slovom Božím dogma o telesnom nanebovzatí Márie. Nemáme dať za pravdu Bohu a všetky učenia a nariadenia, ktoré vyhlásili pápeži, označiť za antikristovské, pretože sú skutočne proti, teda „anti“, učeniu Krista?

Vyhlásenie, že „komu nie je katolícka viera matkou, tomu nie je Boh otcom,“ uviedlo ľudí do strachu, pretože človek je predsa stvorený pre spoločenstvo s Bohom. Ak sa však učí, že táto viera bola vytvorená samotným Kristom a že vraj boli všetci katolíci, dokonca aj Mária, tak to jednoducho nie je pravda. To je historicky potvrdené. Ako už bolo na inom mieste tejto knihy uvedené, neexistovalo v prvých storočiach žiadne jednotne zorganizované rímsko-katolícke náboženstvo, ani žiadne iné. V poapoštolskej dobe bola reč len o rôznych smeroch viery, ale nie o jednotnom náboženstve, ktoré sa začalo vytvárať až v dobe cisára Konštantína. Neexistovali pápeži, neexistovali kardináli, atď. Ak sa jedná o prvé storočia, tak ani bádanie protestantov nebolo dostatočne dôkladné, pretože si túto myšlienku nechceli alebo nemohli pripustiť, pretože úsilie o vytvorenie jednoty potláča myšlienky o skutočnom vývoji. Prevažná väčšina protestantov, ktorí vyšli z rímsko-katolíckeho náboženstva, sú toho názoru, že rímsko-katolícke náboženstvo bolo pôvodne

cirkvou Ježiša Krista, a preto sa ani vôbec nenamáhali, aby preskúmali prvé storočia. Hovorí sa len o odchýlkach a chybách v minulosti.

Pápeži sa prezentujú povýšene ako Petrovi nástupcovia, biskupi ako nástupcovia apoštolov, ale sú nimi skutočne? Petrov stolec nikdy neexistoval ani v Jeruzaleme, ani v Ríme. Neexistovalo žiadne vedúce Petrovo postavenie (primát). Apoštolskému koncilu, resp. zhromaždeniu zboru v Jeruzaleme predsedal zrejme Jakub, pretože potom, ako hovorili Peter, Barnabáš a Pavol, sa ujal slova Jakub a všetko, čo preberali, zhrnul pod vedením Ducha svätého podľa prorockého slova (Skutky 15. kap. od v. 13). Vo verši 28 je povedané: „Lebo za dobré sa videlo Svätému Duchu i nám…“ Boh si vždy vyberal koho chcel, raz jedného, inokedy druhého. Boli situácie, kedy Pán použil Petra, Pavla alebo iných ľudí. Čo však neexistovalo ani neexistuje, je prednosť, či primát (vedúce postavenie). Táto myšlienka vznikla len preto, aby podporila vlastný nápad, ale nemá žiadny biblický základ.

Pápež sa vydáva za Kristovho zástupcu, hoci o niekom takom nie je v Písme svätom ani zmienka. Vyhlasuje sa za univerzálneho biskupa, ktorý ale v Božom kráľovstve tiež neexistuje. Apoštol Peter tým myslel Krista a nie pápeža, keď písal: „*Lebo ste boli ako blúdiace ovce, ale teraz ste obrátení k pastierovi a biskupovi svojich duší.*“ (1. Petra 2:25) Pápež si nárokuje byť „vrchným pastierom“, prípadne „hlavou“. Ako si to máme predstaviť? O Kristovi vieme, že On ako dobrý pastier dal Svoj život za ovce (Ján 10) a tiež to, že sa stal pre cirkev všetko prevyšujúcou hlavou (Efežanom 1:22). Kde má potom miesto ešte iná „hlava“? Určite nie v cirkvi Ježiša Krista, maximálne vo svojom vlastnom náboženstve.

Pápeži sa celým svetom nechávajú uctievať a nazývať „svätým otcom“. Je však napísané: „*A svojím otcom nenazývajte nikoho na zemi, lebo jeden je váš Otec, ten, ktorý je v nebesiach.*“ (Matúš 23:9) Milióny ľudí sa rúhajú Bohu, keď

oslovujú človeka označením, ktoré náleží výlučne Bohu. Kde je teda svätý Otec, je v nebi alebo je v Ríme? Otec všetkých detí Božích je v nebi, posvätené buď Jeho meno.

Náboženskí hodnostári zaujímajú všade čestné miesta a nechávajú sa oslavovať. Nech im to je dopriate, pretože podľa Písma budú aj oni volať k horám a skalám: „*Padnite na nás a prikryte nás pred tvárou toho, ktorý sedí na tróne a pred hnevom Baránka.*“ (Zjavenie 6:16)

Rímskokatolícke náboženstvo vedelo ako spraviť, aby celý svet veril, že práve ono je Božím systémom na zemi a že je inštitúciou, ktorú ustanovil sám Kristus, ktorý jediný môže spasiť. To však nie je pravda, pretože tomu protirečia dejiny prvých troch storočí kresťanského letopočtu. Rovnako žiadna iná inštitúcia nebola Kristom založená a nie je schopná dať spasenie. Rôzne názory, ktoré existovali už v prvých storočiach, ale boli potlačené vynútenou jednotou, sa po reformácii znova objavili. Teraz už nejde len o súhlas v učení a praxi, ale len o to, aby sa všetci spojili bez ohľadu na duchovné presvedčenie. Uprostred tohto vývoja buduje sám Ježiš Kristus Svoju cirkev. Zo všetkých národov, jazykov a národností aj zo všetkých spoločenstiev a náboženstiev vyvoláva skrze zvestovanie Svojho evanjelia vyvoláva ľudí, ktorí nasledujú Jeho hlas, privádza ich do súladu so Svojím Slovom a dokončuje tým Svoju cirkev pre deň Svojho slávneho návratu.

Cirkev Ježiša Krista nie je bohatá v pozemských statkoch, ako vtedy Peter povedal, nevlastní zlato a striebro, ale je bohato duchovne požehnaná. Satan ponúkal Ježišovi bohatstvo tohto sveta. ON odmietol, pretože vedel, že keď sa všetko skončí, bude podľa zasľúbenia On panovať nad všetkými ríšami sveta. Na toto si robí nárok pápežská vláda, totiž vládnuť celému svetu.

Aj v tom je zjavné, že to odporuje Kristovi. Bez pápežov by dejiny ľudstva prebehli úplne inak. Neboli by žiadne križiacke výpravy, mnohé vojny, prenasledovania a milióny mučeníkov. Aj otroctvo ide na účet pápežskej vlády, keďže predovšetkým takzvaní misionári pripravovali cestu obchodníkom.

Bohatstvo Vatikánu nie sú schopní odhadnúť ani finanční experti. Kto si prezerá pokladnice chrámu sv. Petra, tomu sa nad všetkým tým zlatom, drahokamami a perlami (Zjavenie 17:4), ako aj ostatnými pokladmi zatají dych. Rím je navonok zbožné mesto. Kto pristane na letisku, uvidí hneď „Banco di Santo Spirito" (Banku svätého Ducha). Nevýslovné bohatstvo sa nenachádza v domoch obyvateľstva, ale v úradoch diecéz, príp. vo Vatikáne.

Rímsko-katolícke náboženstvo je politicko-náboženskou veľmocou, ktorá pôsobí a má vo všetkých oblastiach vplyv, a to obzvlášť prostredníctvom jej plne oddaného rádu jezuitov. Jeho členovia obsadili už všetky kľúčové pozície. Sú vo vládach a úradoch, na univerzitách, v sociálnej oblasti, v nemocniciach, v školách a materských školách atď. Ich najväčšou snahou je podpora rímskokatolíckeho „štátneho náboženstva", pričom využívajú akékoľvek prostriedky. Sú poradcami, pripravujú a píšu prejavy najdôležitejších politikov na Východe i Západe. „Opus Dei" je všade, aj medzi protestantmi a komunistami. A stále sa drží hesla, že prostriedky sú podriadené účely a nie účel prostriedkom.

Aj keď katolícke náboženstvo tvrdí, že len ono môže spasiť, po smrti sa ocitnú jeho členovia aj napriek tomu, že sa po celý život zúčastňovali všetkých sviatostí, údajne predsa len v očistci. Akú spásu toto náboženstvo dáva, keď musí slúžiť zádušné omše za svojich zosnulých? V Biblii o tom nič nie je písané. Pri pohrebe sa hovorí: „Páčilo sa Pánovi povolať nášho brata alebo sestru k sebe do slávy", čo býva aj vyjadrené na náhrobných kameňoch: „Tu odpočíva v pokoji…" alebo „Tu odpočíva v Pánovi…" Ale pri zádušnej omši sa už Pánovi nepáčilo zobrať zosnulého k sebe, ale musí ešte prejsť očistcom! Kto o tom premýšľa, si musí uvedomiť, že tu nie je niečo v poriadku.

Ježiš Kristus sa vtedy pýtal: „*Krst Jánov bol z neba a či z ľudí?*" (Lukáš 20:4) Dnes je tu otázka: „Bola reformácia a všetky po nej nasledujúce prebudenia z neba alebo z ľudí?" Vtedy znalci Písma nemohli na túto otázku zodpovedať. Ako je to so znalcami Písma dnes? Akú odpoveď dávajú? Žiadnu! Krv všetkých mučeníkov, ktorí položili svoj život za tom aby sa smela dnes čítať

Biblia a aby v nej obsiahnuté pravdy boli znovu postavené na svietnik, bude pri poslednom súde obžalovávať duchovných vodcov tejto generácie, ktorí sa teraz snažia o návrat protestantského sveta do materského lona rímskeho katolicizmu. Protestantské konfesie, ale aj slobodné zbory boli majstrovsky oklamaní.

Kto je z biblického hľadiska muž, ku ktorému vzhliada celý svet, ktorý hovorí na futbalovom štadióne v meste Casablanca pred 85 000 moslimami a v Abidjane žehná fetišistom, ktorý vystupuje v OSN, v New Yorku alebo vo Svetovej rade cirkví v Ženeve, v Európskom parlamente v Štrasburgu, v škandinávskych krajinách a takmer všade vo svete i tam, kde nie je vítaný?

Tento úrad a s ním spojená moc je vo Svätom písme, a to obzvlášť v Zjavení, jasne a neomylne opísaná, pričom jeho označenie je vyjadrené číselnou hodnotou 666 (Zjavenie 13:17-18). Tam je jasne povedané: „…lebo je to číslo človeka. A jej číslo je šesťsto šesťdesiatšesť.“ To skutočne vychádza z číselnej hodnoty jeho latinského názvu, ktorý nemá nikto iný na svete:

ZÁSTUPCA SYNA BOŽIEHO

VICARIVS FILII DEI

5+1+100…+1+5…+1+50+1+1+50…+1=666

Nie je náhodou, že sa rímski panovníci nazývali „Latinus Rex Sacerdos“, čo znamená „latinský kňazský kráľ“. Z pohanského Ríma sa predsa stal pápežský Rím. Prekvapujúco má aj toto označenie číselnú hodnotu 666.

LATINVS REX SACERDOS

50…+1…+5…+10…+100…+500=666

V Zjavení 17 je táto svetová inštitúcia obrazne a výstižne popísaná ako matka. Pretože bolo celé ľudstvo pobožným spôsobom oklamané, očarované a uvedené do omylu a prostredníctvom nej sa dostalo do prekliatia, tak sám Pán vyriekol rozsudok nad jej sídlom. V Zjavení 18 je nám

niekoľkokrát povedané, že to takzvané „večné mesto“ bude zničené v jednej jedinej hodine. *„Na koľko sa oslávil a zbujnel, toľko mu dajte múk a žiaľu. Lebo hovorí vo svojom srdci: Sedím kráľovná a nie som vdovou a žiaľu neuvidím nikdy. Preto jedného dňa prijdú jeho rany, smrť a žiaľ a hlad, a bude spálený ohňom, lebo je silný Pán Boh, ktorý ho súdi.*“ (Zjavenie 18:7-8) Až doteraz sa každé slovo Božie v určenom čase naplnilo.

Na základe jedinej platnej a navždy rozhodujúcej a záväznej autority Slova Božieho sú týmto vyzvaní všetci úprimní ľudia, aby sa podriadili Slovu Božiemu a verili tak, ako hovorí Písmo.

Toto nemá byť v žiadnom prípade polemické zúčtovanie. Konečný neodvolateľný rozsudok je len na samotnom Bohu, ktorý bude súdiť len na základe Svojho Slova. Na celom svete sa však jedná takmer o jednu miliardu katolíkov, ktorí veria tomu, čomu boli učení bez toho, aby vedeli, že táto svetová inštitúcia nebola založená Kristom a nikdy nebola cirkvou Ježiša Krista. Takisto je tu približne rovnaký počet protestantov a inak veriacich, z ktorých väčšina si úprimne želá, aby boli spasení. Títo ľudia sa spoliehajú na to, že budú spasení vďaka tomu, že patria k svojmu spoločenstvu. Nevedia, že boli klamaní a že keď sa ich život skončí, odídu z tohto sveta na veky podvedení. Ak sa deje v náboženstve podvod bez vzťahu ku Kristovi, je to zlé. Ak sa to však deje v mene Krista, tak je to neodpustiteľné. To, čo Boh nechal povolanými ústami vysloviť v deň, keď bola založená novozákonná cirkev, platí navždy: *„A bude, že každý, ktokoľvek bude vzývať meno Pánovo, bude spasený.*“ (Skutky 2:21, Joel 2:32) Spasenie, ktoré nám priniesol náš Pán a to, že jedine On sám nás môže spasiť, sa zjavne prehliada a je prisudzované nejakej inštitúcii a jej náboženskému jednaniu. Zrejme si to duchovenstvo ani neuvedomuje.

Protestantské konfesie tvrdia, že sa riadia len Svätým Písmom. Či tomu je tak naozaj, to je iná vec, ale aj ony z prevažnej väčšiny postavili vedľa Biblie tradície a prax. Katolíci, ako sa zdá, vsadili na oboje: na Písmo aj na tradície. Nenachádzame však pri presnom posúdení vecí už len tradície ozdobené niekoľkými citátmi z Biblie? Čo sa týchto zvyklostí týka, obracia sa Pán

k návštevníkom takzvaných „bohoslužieb“ s energickým „nadarmo“: *„Lež nadarmo ma uctievajú učiac učenia, ktoré sú nariadeniami ľudí. … A hovoril im: Dobre opovrhujete prikázaním Božím, aby ste zachovali svoje podanie.*“ (Marka 7:7+9) Na základe tohto verša a iných miest Písma je všetka náboženská činnosť nadarmo, ak sa nedeje podľa vôle Božej. Nadarmo je každý ruženec, nadarmo každé „Zdravas Mária“, nadarmo všetky náboženské skutky, nadarmo všetky púte! Všetko nadarmo. Vôľu Božiu neurčujú svojvoľne pápeži ani nikto iný, ona je raz a navždy vyslovená a zaznamenaná prorokmi a apoštolmi vo svätom Písme.

Čo teraz? Môže ešte niekto teraz ostať neutrálny a ľahostajný po tom, ako pravda vyšla na povrch a klam je vo svetle zjaveného Slova celkom viditeľný? V momente tohto odhalenia bola na každého vložená zodpovednosť pred Bohom. *„Boh teda prehliadol časy nevedomosti, ale teraz zvestuje ľuďom, všetkým všade, aby činili pokánie.*“ (Skutky 17:30) Nikto, kto si prečítal túto publikáciu, nebude mať pri poslednom súde výhovorku. Skutočne uctievať Boha môžu skutočne len tí, ktorým sa On zjavil, ktorým oznámil Svoje Slovo, Svoje meno a Svoju vôľu, ľudia, ktorí z milosti osobne prežili spasenie.

Pravdepodobnosť, že by sa pápež a kúria (alebo celé kňazstvo) vzchopili a aspoň nadviazali dialóg s pravdou, je veľmi malá, ale žiaden z hodnostárov až po farára na dedine nebude môcť po prečítaní tejto publikácie pokračovať takto ďalej s dobrým svedomím. Nábožensky utláčaní, ovládaní a zavádzaní ľudia majú nárok na to, aby im bola prinavrátená ich ľudská dôstojnosť a aby sa mohli sami osobne rozhodnúť pre Krista a tým aj pre pravdu. Bábätiek, ktoré sú po narodení pokrstené a tak automaticky začlenené do nejakého náboženského vyznania, sa predsa nikto nemôže spýtať, či vôbec chcú patriť k tomuto spoločenstvu alebo nie. Bez svojej vôle a súhlasu sa z donútenia stávajú členmi. Takto vyzerajú ľudské práva a dôstojnosť ešte v 20. storočí! Je to v príkrom rozpore so slobodou vyznania a jedná sa o pokračovanie pokresťančovania (christianizácie), ktorá začala pred viac ako 1500 rokmi. Aj iné náboženské inštitúcie si privlastnili tieto

nebiblické metódy, a preto sú pred Bohom rovnako vinné. Toto je hodina rozhodnutia, ktoré musí pred Bohom učiniť každý sám osobne.

Zmyslom tejto publikácie je podať čitateľovi potrebné informácie. Nikto nemusí týmto výkladom veriť, ale mal by preskúmať Písmo sväté a dejiny a vytvoriť si o tom svoj vlastný názor.

„To sú tí múdri,

ktorí skrze svoje omyly prídu k pravde;

ktorí však zotrvávajú v omyle,

sú tí blázni."

DOSLOV

Politický a duchovný vývoj prebieha často súbežne. Oslobodenecké a obrodenecké hnutia jednotlivých skupín a celých národov v nedávnej dobe sú pozoruhodné. Ľudia chcú slobodu, chcú sami rozhodovať a už sa nechcú nechať ďalej utláčať, nechcú, aby im niekto rozkazoval. Všade sa požaduje otvorenosť, prestavba, sloboda prejavu a spolurozhodovanie.

Bolo by prianím, aby sa tento stav mohol preniesť aj do duchovnej oblasti, aby nastalo prebudenie a návrat k biblickým hodnotám a pravdám pri jednotlivcoch, ako aj pri všetkých denomináciách. Možno aj táto nepohodlná kniha môže prispieť k tomu, aby sa takýto proces odštartoval.

Vedomý si svojej zodpovednosti som učinil to najlepšie, čo som mohol, aby som svojim blížnym priniesol čistú pravdu Slova Božieho. Možno, že prostredníctvom tejto publikácie zaznie posledné Božie volanie na konci času milosti. Kto má uši, nech počuje, čo Duch hovorí zborom. Ostatné prenechávam Pánovi, pretože On je schopný skrze Svojho Ducha spôsobiť všetko v tých, ktorí Mu veria. Nech On požehná všetkých čitateľov. Amen.

„Hľadajte Hospodina, dokiaľ ho možno nájsť! Volajte na neho, dokiaľ je blízko! Nech opustí bezbožný svoju cestu a nešľachetný človek svoje myšlienky a nech sa navráti k Hospodinovi, a zľutuje sa nad ním, a k nášmu Bohu, lebo je hojný odpustiť. Lebo moje myšlienky nie sú vašimi myšlienkami ani moje cesty nie sú vašimi cestami, hovorí Hospodin. Lebo o koľko vyššie sú nebesia než zem, o toľko sú vyššie moje cesty než vaše cesty a moje myšlienky než vaše myšlienky. Lebo ako prší dážď a padá sneh z neba a viacej sa ta nenavracuje, ale napája zem a činí ju plodnou a úrodnou, takže vydáva semeno sejúcemu, a chlieb jediacemu, tak bude moje slovo, ktoré vyjde z mojich úst; nenavráti sa ku mne prázdne, ale vykoná to, čo sa mi ľúbi, a podarí sa mu to, na čo ho pošlem.“ (Izaiáš 55:6-11)

POUŽITÁ LITERATÚRA

Alonso, Joaquim Maria: „Fátima, Botschaft und Weihe“

Braun, Fritz: „Blicke ins Wort“

Brunner, Emil: „Dogmatik Band I“

Deschner, Karlheinz: „Abermals krähte der Hahn“

Deschner, Karlheinz: „Der gefälschte Glaube“

Deschner, Karlheinz: „Ein Jahrhundert der Heilsgeschichte“

Deschner, Karlheinz: „Kriminalgeschichte des Christentums“

Deutsche Bichofskonferenz (Hrsg.), „Katholischer Erwachsenen katechismus“

Gamm, Hans-Jochen: „Das Judentum“

Harenberg, Bodo (Hg.): „Chronik der Menschheit“

Hauss, Friedrich: „Väter der Christenheit“

Herder-Verlag: „Lexikon für Theologie und Kirche“

Heinz, H.: „Zwischen Zeit und Ewigkeit“

Herzog, Dr. J. J.: „Abriß der gesamten Kirchengeschichte“

King, L. J.: „House of Death and Gate of Hell“

Lilje, D. Dr. Hans: „Die Lehre der zwölf Apostel“

Lindsay, Gordon: „William Branham, ein Mann von Gott gesandt“

Luther, Dr. Martin: „Die Bibel“

Markmann, Otto: „Endzeit, Entrückung, Antichrist“

Markmann, Otto: „Irrtümer der katholischen Kirche“

Paris, Edmond: „The Secret History of the Jesuits“

Ratzinger, Joseph: „Zur Lage des Glaubens“

Rosenow, Emil: „Wider die Pfaffenherrschaft“

Schmidt, Kurt Dietrich: „Grundriß der Kirchengeschichte“

Scofield, D. D. C. I. (Hrsg.): „Die Heilige Schrift“

Zwingli, Huldrych: „Hauptschriften, Der Theologe II“